yeryüzü bir bütündür bölünemez

Ahali

Haziran - Temmuz 2008
yıl:1 - sayı:5
aylık haber fikir yorum gazetesi
2,5 YTL

Çorum, Maraş, Sivas... Devlet yaparsa...

ANKARA- ... Elbette katliam yapar. 93 yılının sıcak bir Temmuz gününde, bugün Sivaslılara kebapçı olarak hizmet veren Madımak Otelinde, Çorum, Maraş, Gazi katliamlarının izinden giden katiller, iktidarların hesabına kertilmek üzere, 37 insanı cayır cayır yaktı.
Devamı 2. Sayfada

İLERİ DERECEDE ANTİMİLİTARİST KİŞİLİK...

"...Beni bir koğuşa götürdüler. Koğuş mümessili ve yanındaki birkaç kişiye cezaevi iç güvenlik astsubayı "siz gerekeni yaparsınız, ne yapacağınızı biliyorsunuz" şeklinde talimat verdi. "

Mehmet BAL ve avukatı Suna Coşkun, 28-11-2002, İHD Ankara

Beni koğuşa alan bu 4-5 kişiden birisi eline 40-45 santim boyunda bir odun aldı ve bana sorular sormaya başladı Duşu açtılar ve arkamdan belime, bacaklarıma ve kuyruk sokumuma tekmeler vurmaya devam ettiler. Ben iyice titremeye ve vücudum kasılmaya başlayınca bu defa şişeyle sanırım buzdolabından getirmiş oldukları suyu da üzerime döktüler. Sonra beni sürükleyerek yatağa yatırdılar ve üzerimi örttüler. Öylece yarım saat gibi kaldım ama kasılma ve titremelerim durmadığı için diğer çocuklar koğuş mümessiline "Bu ölecek bunu idareye verelim" dediler ve beni kapıya sürükleyerek götürüp gardiyanlara teslim ettiler. Cezaevi iç güvenlik astsubayı hala "Noldu Mehmet, neyin var?" gibi sorular soruyordu. Beni hemen revire oradan da Gümüşsüyü Askeri Hastanesine götürdüler. Ben muayene olmayı reddettim ve tekrar cezaevine ve aynı koğuşa kapatıldım. Sabah bu kez Gümüşsüyü Asker hastanesi psikiyatri bölümüne sevk ettiler. Ben muayeneyi reddettim. Bana Cerrahpaşa'dan iki doktor getirttiler ve onlar sadece uzaktan gözle muayene etti. Ama herhangi bir not ya da detaylı bir muayene yapmadılar. Sadece kan alımı ve serum bağlanmasının gerektiğini söylediler ve bunlar yapıldı. Akşama kadar orada kaldım ve akşam tekrar cezaevine götürüldüm. Bu kez farklı bir koğuşa koydular.Herhangi bir olumsuzluk yaşanmadı diyerek soruşturmayı kapattılar- Ben yürüyemiyor ve ellerimi kullanamıyordum...

Ahali gazetesinin 4. sayısında militarizm ve vicdani red tartışmalarına anarşist/antimilitarist hareketlerce bilinen fakat söylenmesi biraz ayıp sayılan bir yorum getirmeye çalışmıştık. Vicdani Retçilerle ilgili tartışmaların başlı başına bir gündem olması gerektiğini söylerken aynı zamanda retçilerin kendini mümkün olduğu kadar göstermesi gerektiğini biraz da çekinerek vurgulamıştık. Ama anladık ki bu işin utanması sıkılması olmaz; az bile söylemişiz.

Halil Savda reddine red katarken, İstanbul taraflarından bir haber daha geldi. Haber aynen şöyleydi: "8 Haziran 2008 Pazar günü Mehmet Bal Arnavutköydeki evinin yakınlarında kendisine yaklaşıp kimlik soran iki sivil polis tarafından gözaltına alındı."
Devamı Sayfa 5'te

Çürüklerin Vicdanı

Daha önce de bedeni iki kez tutsak alınan, kararlılıkla kendini görünür kılan Halil Savda yine içerde. Mehmet Bal ise bir hafta önce serbest bırakıldı. Tutsak almanın, iradeyle baş edemeyeceğini anlayan militarist aygıtlar, bu kez kendi aczlerini görünür kılacak bir yola başvurdu. İki retçiye de Antisosyal kişilik bozukluğu (AKB) gerekçesiyle çürük raporu verildi. "Verildi" diyoruz çünkü bu tanının en önemli özelliği tanı konulmuş kişinin durumundan ötürü bu tanıyı ve düzenlenmiş raporu reddetme hakkının olmaması. Yani kişinin iradesini sıfırlaması. İki rapor arasında önemli bir de fark var ***Devamı Sayfa 5'te***

Ahali Tuzla'da*

İSTANBUL – Limter-iş 16 yıldır Tuzla'da tersane işçileri ile sendikal bir çalışma yürütüyor. Sadece tersane işçileriyle değil Tuzlada ki diğer iş kollarında da sendikal çalışmaları var. Limter-iş in genel sekreteri Kanber Saygılı ile Tuzla tersanelerinde yaşananlar hakkında konuşmak için temasa geçtik. Sendika bürosuna gittik. Tersanelerde ki durumlar ve 16 haziran grevinin hareketli süreci sendika içinde ki hareketlilikten de hemen hissediliyordu. Kendimizi Anarşistler olarak tanıttık. Amacımızın tersane de çalışan işçilerle her konuda dayanışmak, olası grevde yer almak, destek vermek ve Ahali gazetesi içinde bir röportaj yaparak tersanelerde yaşanan bu katliamların ve vahşetin sesini bu yolla duyurabilmek, olduğunu söyledik. Sohbetimizde genel olarak sendikanın çalışmalarından ve işçilerin kötü çalışma koşullarından, örgütlenmeden, tersanelerde ki diğer sendikalardan ve 16 haziranda olacak grevden konuştuk.

Tersanelerde ki iş cinayetlerinin ve kazalarının çoğalması, kamuoyunda sıkça yankı bulması Limter-iş sendikasının çalışmalarını son dönemde daha da öne çıkarmış oldu. Limter-iş in 27-28 şubat grevinde, tersane patronlarının örgütü olan GISBIR, işçilerin ve sendikanın taleplerini değerlendireceğini söylemiş, grev de bu sözle bitirilmiş. Bu arada ise işçi ölümleri devam etmişti. İş koşullarının bir ölçüde iyileştirildiğini fakat bunun tek başına yeterli olmadığını da belirten sendika 16 haziran da işçilerin taleplerinin karşılanması noktasında kesinlik kazandıracak bir grev için örgütleniyor.

Devamı Sayfa 4'te / **Haberin önemli bir kısmı 16 haziran'dan önce yazılmıştır.*

€ 2008 Muzaffer MANKIR *sf 6*	*Bir devrin utancı/utanmazı...* Çingeneler Fala İnanmaz / Ahali *sf 8*	*Kent ve Anarşizm III* Resul GIRRASORY *sf 9*
Total Retçi Deniz Özgür *ile röportaj* *sf 10-11*	*Antipsikiyatri ve özgürlük II* Sercan ÇALCI *Sf 13*	*Sistemin canına okumak için...* Lise Ahalisi *sf 14*

1 Haziran 2008 Barış Meclisinin çağrısı üzerine

1. sayfadan devam

Her yıl 2 Temmuz günü ülkenin her yerinde, yıllar evvel sıcak bir temmuz günü Faşist'lerin kan bürümüş gözlerle yaktığı 37 insanın anısına eylemler yapılır meydanlarda. Bu yıl Ankara da yapılan anmaya Ahali olarak biz de katıldık. Pankartımızda "Çorum... Maraş... Sivas... devlet yaparsa katliam yapar" yazdık. Şehirlerin arkasından gelen üç noktalar, iktidarların var oldukça cinayetlerine devam edeceklerini anlatmak içindi. Bu topraklar böyle. Kısa ve zulüm dolu tarihine bakıp, yaşadığınız kentin arkasına "katliam" kelimesini ekleyerek hatırlayabileceğiniz acı bir anı mutlaka bulursunuz. Sivastaysanız kendinizi mutlaka bir kefeye koyarsınız: yananlardan mıydınız? Yoksa yakanlardan mı? Safınız iktidarın ve faşizmin safıysa, bugün yaşasa aramızda dolaşacak çok güzel insanları ve hayatlarımızı dün yaktınız ama ya yarın... (AHALİ)

Starbucks'ta sisli akşam kahvesi

ANKARA - 5 Temmuz günü CNT-AIT'in küresel Starbucks eylemine Ankara'dan sisli bir katkı geldi. Aynı akşam, CNT-AIT'in çağrısına uyup Starbucks'ı sis bombası ve kuşlamayla teşhir eden anarşistlerin haberi mail kutumuza bir fotoğrafla birlikte düştü. Haber aşağıda.

"CNT-AIT'in ilan ettiği 5 temmuz Starbucks'a karşı küresel eylem gününde Ankara'daki anarşistler Atatürk Bulvarı üzerindeki Starbucks işletmesiyle hakettiği dilden bir konuşma gerçekleştirdi.
5 Temmuz günü akşamüzeri Starbucks'ta yayılmış, semiren tüketim budalası grup ömür boyu anlatacakları bir deneyime sahip oldu. Anarşistlerin attığı sis bombalarının işletmeye düşmesiyle birlikte, yayılma vaziyetinden panik durumuna geçtiler. Sis bombalarını, patlamayan bomba, "Starbok" yazılı kuşları da terörist bildiri olarak telakki eden tüketim budalaları heyecandan kahveleri nereleriyle tüketeceklerini karıştırdılar. İşletme bekçileri mevzilerini terketti.
O kahvelerin kilosunu 92 senttten alıp 600 dolara satıyorsan, monokültürel tarımla mundar ettiğin toprakların yoksul insanlarını karın tokluğuna köleleştiriyorsan, başına bunların geleceğini de bileceksin. Paşa kahveni burnundan getirirler.

Francois Ravachol "

(AHALİ)

AHALI
Aylık Haber Fikir Yorum Gazetesi
Yerel Süreli Yayın
Haziran-Temmuz 2008, Sayı 5
Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Cemil Cahit Selimoğlu
İletişim Adresi: Mithatpaşa Caddesi 30A/29 Yenişehir/Ankara Tel: (312) 434 47 54
ahaligazetesi@gmail.com
Basıldığı Yer: Ümit Ofset Matbaacılık - Kazım Karabekir Caddesi No: 41/1-2-3-9 İskitler/Ankara
ISSN 1308-0431

"Kürt Sorununa Demokratik ve Barışçıl Çözüm" başlığıyla 1 Haziran günü bir miting çağrısı yapıldı. Ülkenin yaklaşık otuz yıldır gündeminde ki bu sorunun çözülmesi üzerine yeni bir çağrı daha yapılarak bu çağrının muhatapları tarafından duyulması amaçlanmıştı. Sorun tespit edilmiş ve çözümü oluşturacak bir atmosfer yaratılmak istenmişti. Çağrıyı yapan Barış Meclisi bu girişimiyle konuyu veya sorunu devletin ve kamuoyunun gündemine taşıyacaktı. Çeşitli siyasetlerde bulunmuş veya halen bulunmakta olan bir çok kişinin katılımcısı olduğu Barış Meclisi, mitingin hazırlık kampanyasını da oldukça sesli yapmayı başardı. Bir çok muhalif parti, örgüt ve bireyden destek almayı başaran girişim, mitingin ve sadece bu mitingle kalmayacak etkinliklerinin de startını vermiş oldu. Ülke'de gerçekten de otuz yıldır, devletin ve onun bekasının karşısında, kendi kültürünü ve gelenekelerini ve en önemlisi kendi dilini yaşamak isteyen bir halk vardı. Devletler kendi iktidarlarını sonsuz kılabilmek için egemen oldukları topraklar üzerinde genelleşmiş tek dil, tek din, tek kültür, tek algı halini oluşturmak zorundadırlar. Bu bütünleyici yaklaşım, tabiki devlet içerisinde iktidarlaşan kesimin dili, dini, kültürü ve algısı olacaktır. Devletler bu hali oluşturmak ve iktidarlarını riske etmemek için çeşitli yöntemler güdebilirler. TC de egemen olduğu özneler üzerindeki iktidarının sarsılmaması ve bir türlü türkleştiremediği kürt halkına karşı baskı ve şiddeti kullanmayı mübah saymıştır.
İşte bugün de Barış Meclisinin sorun olarak tespit ettiği "Kürt Sorunu" nun asıl nedeni de bu olmalıdır. Sorun olarak ele aldığımız, kürt halkının halksal özelliklerinden feragat etmemesine karşın, Kürt halkının yaşadığı toprakların Egemeni olan TC devletinin ne yaptığıdır.
Biz Anarşistler olarak katıldığımız bu mitingin, çağrısını yukarıda kısaca değindiğimiz fikirler sonrasında değiştirdik. "Kürt Sorunu" olarak tanımlanan sorunu değiştirerek "Türkleştirme Sorunu" yaptık. TC devletinin Kürtler üzerindeki baskısının, bütün devletlerin tarihinde bulunduğunu biliyoruz. İngilterenin İrlandalılar, İspanyanın Basklar, Meksikanın Chipaslılar üzerindeki baskıları günümüzün halen yaşanan örneklerindendir.

"Devlet yaparsa katliam yapar..."

Dünyayı sınırlarıyla gasp etmiş devletlerin, egemenlikleri altındaki halkları ve özneleri dönüşmeye zorlaması kaçınılmazdır. Fakat bu dönüşümün karşısında da bir direniş kaçınılmaz olacaktır.

Değişen dünya düzeninde Ulus Devletlerin - Çok Uluslu Şirketler karşısındaki etkileri giderek azalmaktadır. Etkisi azalan ulus-devlet kavramının yerini giderek daha çok parçalanmış halk topluluklarının oluşturduğu fedaratif yapılı devletler veya devletsi yapılar almaktadır. Bu kapitalizm ideolojisi liberalizmin yerleştiği bölgelerde itaata uygun bireyciliği oluşturması gibi itaata uygun topluluklarıda oluşturmasını sağlayacaktır.

İçerisinde bulunduğumuz TC devleti gibi devletlerin halen yaşatmaya çalıştığı ulus devlet kavramının yerini sözde halklara özgürlük vaat eden federatif devlete bırakacağı bir çok düşünür tarafından savunulmaktadır. Bu sözde hakların elde edilmesi bir kazanımmış gibi gözükse de aslında itaata daha uygun toplumlar yaratmayı amaçlamaktadır. Kapitalistlerin savaşı genelde direnişin zaferi ile ilgili değil, amaçlar ve maliyet ile ilgili sonlanmıştır. Yıllarca Sosyalist düşüncenin de, ilerici, devrimci bir karşı koyuş olarak ilham aldığı, emperyalizme karşı kazanılmış bir savaş olarak gördüğü Kurtuluş Savaşının, "Efsanevi" İnönü, Sakarya veya Çanakkale zaferleri sonrasında emperyalistlerin geri püskürtülmesiyle barışmak zorunda kaldıkları yanılgısına inanılmıştır. Zaferin arkasındaki asıl gerçek anadolu kapılarının kapitalizme aralanmış olması ve savaşın maliyetinin artmasıdır.
Kapitalizmin ilerlemesi ve yeni pazarların oluşması için bu çok önemlidir.
Bunun gibi barış dönemlerinde liberalizm ve ulusalcı kavramların çarpışmasıyla kafaların karıştığı aşikardır, yukarı tükürseniz bıyık aşağı tükürseniz sakal misali bir durum yaşanmaktadır. Bu gibi durumlarda tükürük herzaman ezilenlerin karşısında duranların tam suratına atılmalıdır. İşte burada sorun bazen tükürülecek muhatabın bulunamamasıdır. Liberalizm, ulusalcılıktan, ya da ulusalcılık liberalizmden daha az tehlikeli değildir. Ülkede dönüşümün gerçekleşmesini isteyenler ve dönüşümün gerçekleşmesini istemeyenlerin ortak yanları bütün uğraşmalarının gerisinde kendi çıkarları söz konusu olmasıdır. Bir tarafta CHP-İşçi Partisi ve Ergenekon Çetesi gibiler Ulusalcılıktan nemalanırken, diğer tarafta AKP, Fetullah Gülen veya Taraf gazetesi gibileri, liberalizmin savunuculuğunu üstlenmişlerdir. Yıllardır bir şekilde Kürt halkının temsilcisi olmaya çalışan ve şu anda da TBMM'de bir grup oluşturmayı başaran DTP de, kavramların birbirine karıştığı bu dönemde, Kürt halkı adına özgürlükçü ve eşitlikçi, ama bir o kadar da tehlikeli kazanımların ister istemez talepçisi olmuştur.
Bu taleplerin zamanla elde edilecek olması imkanlı gözükse de, karşılığında oluşabilecek tehlikelerin kendisini hemen belirginleştirmesi tehlikenin boyutlarını bizlere sunmaktadır. Fehtullah Gülen gibi insan tacirlerinin bölgeye girişi veya Erdoğan'ın GAP'tan bahsetmesi şimdilik bu tehlikenin görünen örneklerindendir.
Operasyonların anlamsızlıklarını belirginleştirmek ister gibi "Güneş", "Ay" veya saçma sapan bir çok isim takan paşaların, maraşellerin halkları galeyana getirmek için yaptıkları ajitatif konuşmalar, amigoları anımsatmaktadır. Bir de ölen insanların acılarını sayılarla sunmak marifetmiş gibi skor tadında yansıtan kartel medya da Amigoların varlığını perçinlemektedir.
Yıllarca baskı ve şiddet içerisindeki bölgeden göç etmek zorunda kalan halkın, göç ettikleri merkezlerde potansiyel ucuz işgücü veya suçlu olarak görünmeleri, zor şartlardaki iş yerlerinde hiçbir güvence olmadan çalıştırılarak, sakatlanmaya ve ölüme yakın yaşamaya zorunda bırakılmaları barış havasının bir çıkarımı değil midir? Tuzla tersanelerinnde veya iş sektöründe ölen veya ölüme yakın yaralanmalar yaşayan işçilerin menşeğine bakıldığında savaştan ve açlıktan göçenlerin çoğunlukta olduklarını tespit etmek şaşırtıcı olmamalıdır. Kapitalizmin savaşında da, kapitalizmin barışında da madur olmuşlardır.

Fethullah Gülen'in yurt ve okullarında eğitilerek şekillenen kendi sorunlarından uzaklaştırılarak, duyarsızlaştırılan insanları görmemek imkansızdır. AKP şeriatcılığı gibi yapay gündemlerle kafa karışıklığı oluşturarak, GAP gibi köleleştirme projelerini, yıllarca gerilimler ve entrikalarla uğraşmış ve savaşmış bir halkın açlığından faydalanarak gerçekleştirmeye çalışmaları, fırsatcılığın ve BOP'a uşaklık etmenin bir göstergesidir.

İşte böylesine belirli ve belirsiz saldırılara maruz kaldığımız dönemlerde, hangisinin daha az zararlı olduğunu düşünmemeliyiz. Savaştan beter bir barış, beterden beter bir savaş arasında kalmışız. Ne yapabiliriz? Ne olursa olsun önce her girişimi desteklemeliyiz, bazen bu eleştirdiğimiz veya yararından şüphelendiğimiz haller dahi olabilir. Yaşananların duyulmasında, ses çıkaranlarla beraber ses çıkarmalıyız. Çekilme veya ötekileşme döneminde değil, paylaşma ve dayanışma dönemindeyiz.

Barış Meclisinin soruna çözüm mitinginede bunun için katıldık. Çünkü kapitalizm savaşarak ve barışarak ulaşamadığı ücralara ulaşmaya çalışıyor. Kendi değerlerini, öteki tüm değerlerin üstünde sayarak ilerliyor. Kendi kurduğu kavramları kendi değiştiriyor, dünün imparatorluklarını ulus-devlet'e, şimdi ise ulus-devleti federasyonlara dönüştürüyor. Nerede ne faydalıysa o yöntemi uyguluyor. Kapitalizm kavramlarını, alaşağı edebilir. "Değer"lerini değiştirebilir. Ama sadece kendi sistemi içerisinde bunları yapabilir. Onu yok saydığımız sürece bizlere ulaşamayacaktır. Ulaşamayacağı ücralar hep olacakdır. Kendine yeten bir mezepotamya ve kendine yeten ücralar oldukça yabancılaşma ve yozlaşma yaşamlarımıza giremez, O'na ve onun sözde barışına ve sözde demokrasisine ihtiyacımız yok. Biz kendimize yeteriz.

Ahali Tuzla'da

Tuzla Tersanelerinde neler oluyor?

Kölelik (taşeron) sistemi kaldırılmalı!

İşçilerin sadece iş koşullarının iyileştirilmesi noktasında değil, aslen en önemli sorun olan taşeron sisteminin kaldırılması çok önemli. Fakat tersane patronlarının çözmeye yanaşmadığı tek ve asıl sorun da "taşeronlaşma" sorunu. Patronların taşeronlaşmayı kaldırmayacaklarının farkında olan sendika, talepler noktasında: " işçinin muhatabı işveren olsun" diyor. Taşeronlaşmanın ise kademeli olarak kaldırılacağını grev sonrası sözleşmeye dahil etme niyetinde. Taşeronlaşma sisteminin yarattığı diğer bir sorun ise; asıl işverenden işi alan taşeronların (toplam taşeron sayısı 2000), alınan işi parçalayıp, götürücüler denilen firmalara vermesi.(örneğin işi alan bir taşeron boyamayı başka, kaynağı başka... işleri başka götürücülere vermekte. Hatta bu götürücüler bile işleri dağıtmakta. Küçük bir boyama işi için 1 günlüğüne işçi çalıştırmakta. Taşeron firmalar özellikle vasıfsız işçileri, ağır koşullarda çalıştırıyor. İşçinin muhatabı ise hiç temas kuramadığı taşeron firma oluveriyor, bu demek oluyor ki hem yasadışı çalıştırılan işçi tüm sosyal hak ve güvencelerden yoksun, hem de patronlar tarafından ölüme terk edilmiş. Taşeron sistemin işçi sirkülasyonu yaratması nedeniyle işçi tersaneler arası yer değiştiriyor ve sendikalaşamıyor. Tersane patronlarının özellikle Selah Tersanesi kapandıktan sonra işçiyi "işsizlik" korkusuyla kışkırtması ve yine Dok Gemi-İş e bağlı Türk-İş in organize ettiği Türk bayraklı eylem de bu korkunun bir yansıması oluvermiş. Dok Gemi-İş tersanelerde şalterleri kapatmış, işçilerin eline bayraklar dövizler vererek, öğleden sonrasını da ücretli izin yaparak eylemi organize etmiş, ancak çok fazla katılan işçi yine de olmamış, eyleme daha çok iş kazaları ile derdi olmayan "beyaz yakalı" çalışanlar katılmış. Bir de dışarıdan getirilenler..

Tersane işçisinin şu anki öncellikli talebi "ölmemek". Bu acı tablo kapitalizmin en görünür gerçeği. Limter-iş kendini devrimci sosyalist bir sendika olarak tanımlıyor. İşçileri aynı zamanda bilinçlendirerek kapitalizme karşı da bir duruş içine alabileceğini söylüyor. Sendikal örgütlenmede bunun da önemli olduğunu belirtiyor. 16 haziran öncesinde; Limter-iş' e bir öneri sunulmuş. 14 haziranda Gisbir, Tobb, Disk'in de katılacağı bir toplantı, yani "çözüm arama" önerisi. Limter-İş bu noktada eğer işçilerin ve sendikanın önerdiği taleplerin hepsinin karşılanacağı gibi bir söz alırsa grevi erteleyeceğini belirtmiş. Burada dikkat edilecek şey ise taşeron sistemin kaldırılması talebinin ne ölçüde netleşeceği. Bunlara rağmen şu an için grev çağrısı yapılmaya devam ediliyor.

Tersaneler içiçe ve çalışma alanı çok dar. İçeri girmek, çekim yapmak yasak.

Tib-Der'de görüştüğümüz 8 arkadaştan 6'sı tersaneler de daha önce çalışmış. 2 tanesine fişlendikleri için patronlar iş vermiyor. 2'si halen çalışıyor, diğerleri de işe başlamayı bekliyorlar. 27-28 şubat grevini Tib-Der onaylamadığını ifade ediyor, ancak greve ve işçiye destek vermek için gidecekler. Şubattaki grev sırasında Tib-Der yol kapatma eylemi yapıyor, Limter-İş de, grev hukukunu bozmamak ve enerjinin daha çok greve harcanması gerektiğini söylerek, yol kapatma eylemine karşı çıkıyor. Durum böyle olunca Tib-Der grevden çekiliyor. Umulan sonucun alınmamasını, verilen hiç bir sözün yerine getirilmemesini, Limter-iş'in bu konulardaki uzlaşmacı tutumuna bağlıyor. Tib-Der'e göre, işçilerin sınfsal harekette bilinçlenmesi ve ekonomik temelli bir mücadelenin üzerine gidilmesi gerekiyor. Bu yüzden daha çok "ücret gaspları" konusunda işçilerle temas kuruyorlar. Taşerondan ücretini alamayan çok sayıda işçiyi harekete geçirdiklerini öne sürüyorlar. Tersanelerde taşeron firmaların bazıları işçilere ücretlerini ödemeden kaçıyorlar. İşçi ise taşerona çalıştığı için tersane patronundan ücretini isteyemiyor. Daha doğrusu muhatabını tanımıyor ve bilmiyor. Bunun dışında yine işçilerin iş güvenliği taleplerinin karşılanması konusunda çalışmalar yürütüyorlar.

Lim-Ter İş ile Tib-Der in ayrışmalarının en büyük nedeni kwndi ifadeleriyle "ideolojik"; Tib-Der 40.000 işçinin sirkülasyon halinde çalıştığı Tuzla Tersanelerinin tek bir havzada birleşmesi gerektiğini, yapılması gerekenin genel bir direniş örgütlemek olduğunu savunduklarını söylüyorlar. Bu yüzden, genelde eğer bir patron işçinin parasını vermemişse anlık eylemlerle, patrondan parayı alabilmek için işçileri örgütlüyor. 10'a yakın işçinin parasını, patrondan bu eylemler sonucu alabildiklerini öne sürüyorlar. Lim-Ter İş ise grevle taleplerin kazanımı önşart olarak koyuyor. Sendikanın ve işçilerin örgütlenmesinin yolunu açacak zemini hazırlamaya çalışıyor.

Tersanelerde 40.000 işçi 2000 taşeron ana firma sayısıda 40 a yakın. Türkiye tersaneleri son yıllarda dünyada 4. sıraya yükselmiş durumda. Ekonominin "altın çocuğu" deniliyor. Devlet için de, patronlar için de önemli bir prestij, aynı zamanda büyük bir gelir kapısı. Öyle ki tuzla tersanlerinde kapasitenin %130 u kadar sipariş oluyor ve bu şartlarda iş bırakma eylemi etkili olabilecek bir nitelik taşıyor

Tuzla Tersanelerinde çalışan işçilerin çoğu tren yolu hattı boyunca Gebze'den, Kadıköy'e kadar olan mahallelerde ikamet etmekte. Avrupa yakasında oturanları da var. İşçilerin arasında gurbetçi işçiler de bulunmakta. Bunlar bekar odaları denilen evlerde rezalet şartlarda yaşamaktalar.

İşçiler arasında ülkedeki şoven dalgalanmaların yarattığı toplumsalar çatışmaların her biri görülmekte, patronlar da örgütsüzlüğü devam ettirmek için bu çatışmaları körüklemekte. Ağır sanayi olduğu için "kadınlar" zaten yok. Kemalist-Dinci, Türk-Kürt, Alevi-Sünni ..... ayrışmalar da yükselmi durumda

Tüm olanlara rağmen tuzla tersanelerinde çalışanların hepsinin ortak dertleri aynı: "yaşamak için çalışmak"

- Tuzla tersanelerinde işçiler 7,5 saat çalışmak istiyorlar.
- Barınma ihtiyaçlarının insanca bir yaşama uygun olmasını
-Ucuz barındıkları ve tersaneye meseface uzak oturdukları için ulaşım imkanı yaratılmasını istiyorlar.
-Yemekhanelerin düzeltilmesini, çay molalarının uzamasını
-Zorunlu mesai ile çalıştırılmamayı
-Baret, gözlük, eldiven, çelik uçlu ayakkabı, emniyet kemeri gibi ekipmanlar
-Kölelik (taşeron) sistemin kaldırılmasını istiyorlar.

Devamı sonraki sayfada >>

PRAKTİKER'DE SENDİKALI İŞÇİ KIYIMI

ANKARA- Etlik mevkiinde yeni açılan Antarres alışveriş merkezinde bulunan, küresel sermayenin marangozu Praktiker'de çalışan işçilerin şu sıralar başları küresel marangozla dertte. İşçilerin sendikalı olmak veya sendikasız çalışmak arasında yapacağı tercih aynı zamanda işçilerin sahip oldukları işe daha ne kadar sahip olabileceklerini belirleyecek. Sendika çalışması yaptıkları için İzmir ve İstanbul'da toplam dört kişiyi işlerinden eden Praktiker'in Ankara'da da işçileri sendikaya üye olmaması için açık açık tehdit ettiği, işçiler tarafından belirtildi. Bu tehditler üzerine işçilerin bağlı oldukları Koop-İş sendikası Etlik-Praktiker mağazasında bir eylem gerçekleştirdi. Eylem sırasında sendika temsilcisinin yaptığı konuşmada sendika hakkının evrensel bir hak olduğu, işçilere yapılan tehditlerin kendilerini durduramayacağı belirtildi. Eylem "Böyle Düzene Sokak Tiyatrosu" isimli tiyatro grubunun etkinliğiyle bitirildi (Ahali)

TÜMTİSLİ İŞÇİLER GREVDE

Bursa – 13.6.2008 tarihinde 12. gününe giren bir grev var Bursa'da, yerel ve ulusal basın bu greve kör ve sağır. İşten atılan işçiler bundan 2 yıl önce 3 ayrı sınavdan geçirilerek Bursa Büyükşehir Belediyesinin yan kuruluşu olan BURULAŞ'ta işe alındı. İşe başladıklarında işçilere 6 sayfalık sözleşme imzalatılmış, İşçiler bu sözleşme'nin tamamen kendi aleyhlerinde ve oldukça karmaşık olduğunu söylüyor. Bu sözleşme maddelerinden birinde istifa metini var; işçiler herhangi bir işten atılma durumunda istifa etmiş gözüküyorlar. 2 yıllık zaman zarfında işçiler sendikalı olma kararı alıyorlar. Tümtis çatısı altında sendikalı oluyorlar. Problem bundan sonra başlıyor, Belediye sendikalı işçileri işten atıyor, çalıştıkları otobüsleri ihaleye çıkardığını söylüyor. 125 kişi işten atılıyor. İşten atılan işçilerin maddi durumu kötü. Tek gelirleri çalıştıkları işten gelen gelir. Belediye bu işçilerin yerine taşerona yönelmiş durumda. Ulaşım daire başkanı Tacettin KINAY tarafından işten atılan işçilere şu açıklama yapılmış: "Halk tur Limited şirketinden 15'er günlük hizmet satın alındı". Tabi belediye bunu resmi olarak açıklayamıyor. Belediye işten atılan işçilere, sendikadan istifa etmeleri halinde kendileriyle yeni sözleşme yapacakları yönünde bir teklifte bulundu. İşçiler önerilen yeni sözleşmenin koşullarının, ilkinden de kötü olduğunu düşünüyor. Bu teklifi kabul etmeyerek, belediyeyi mahkemeye verdiler. (AHALI)

TUZLA GREVİNE DESTEK EYLEMİ.

Bursa – 100 kadar eylemci 15 haziran pazar günü saat 16 da santral garaj metro çıkışı toplandı.Santral garajdan fomara akp binasına yürümek istediler ama kolluk kuvvetleri bayrak ve dövizlerle yürümeye izin vermeyeceğini belirtti eylemciler yürüme kararında ısrar edince, polis eylemcilere biber gazı ve joplarla saldırdı. Eylem sırasındaki polisin bu vahşi tavrı sayesinde eylemcilerden 16 sı gözaltına alında 15 eylemci yaralandı. (AHALI)

Ahali Tuzla'da >> önceki sayfadan devam

Tuzlada evlerinde görüştüğümüz işçiler ise aslında istediklerinin "insanca çalışamak" adına önemli olduğu gerçeğini biliyorlar. Sadece dayanışmaya ihtiyaçları var. Çünkü hepsinin derdi yaşamlarını sürdürecek kadar kazanabilmek ve ailelerine gönderebilmek.

Bekar odalarında işçilerle yapılan sohbetlerden..

3 yıl öncesine kadar 5 bin işçinin çalıştığı Tuzla Tersanelerinde bu gün 40 bin işçi çalışıyor. Bir çoğu köylüsünün, tanıdığının "burada para var, iş de var" demesi üzerine yaşadığı yeri bırakıp gelen göçmen işçiler. Amaçları ailelerine olabildiği kadar fazla para gönderebilmek. 900 lira kazanan bir işçi yaklaşık 600 lirasını ailesine göndermekte. ....ların kaldığı kaldırım girişli bir dükkana giriyoruz.

"Selamun aleyküm" diyorlar, bizde "aleykum selam" diyoruz. Hepsi yorgun. Tersanelerin içindeki hayatlarını biliyoruz; Tib-Der in Taksim'de yaptığı eylemde işçilerden birinin bahsettiği gibi "köle olmayı kabul etmek"gerekiyor tersaneye girebilmek için. İş..... fahişeliktir, bunu da hatırlıyoruz trilyonlarca liraya satılan gemileri yaptıkları ağır sanayi yağının rengini almış vücutlarından. Akciğerlerinde ve kanlarında pas, yağ, irin var. Bunu da başka bir evdeki arkadaş söylüyor. 20 gün önce girdikleri boya işini yaptıkları esnada ustabaşları gelip "arkadaşlar şuradaki pas temizleme işinin yapılması gerekiyor gelin" diyor, boyacı arkadaş ise "biz mekaniğe giremeyiz, boyacıyız" diyor. Ustabaşı başka çareleri olmadığının farkında olduklarını bilerek "idare edin arkadaşlar, bir kaç gün işte" diyor. Girmişler pasın içine, incecik maske, bütün burunlarından pas, gril yağ akmış, 1 gün hasta yatmışlar, ücret yok tabi hasta yattıkları gün, ertesi gün yine işe gidiyorlar, aynı işe tekrar sokmaya çalışıyor firma. Bu sefer "yok" diyorlar, savunuyorlar kendilerini. Ustabaşları işçilikten gelme, o yüzden biliyor, işçinin aklından neler geçtiğini, "idare edin bir kaç gün derken" işçilerin işten atılma korkularını da biliyor. "amaaaan 2 gün çalışalım bitsin bir an önce" diye düşündüğünü de. Tersane dışında ki hayatlarının ise çok farkı yok. Yaşam alanlarının neden memleketlerindeki gibi olmadığını soruyoruz.. Biri hemen cevap veriyor; " yahu kendileri istiyor, ver 40-50 lira daha fazla, çık apartmana". Haksız sayılmaz ama 1000 lira da olsa eve çıkmayı isteyen

Tersane işçisinin şu an ki öncellikli talebi "ölmemek". Bu acı tablo kapitalizmin en görünür gerçeği

var ama kiralayabilecekleri ev yok. Bekar oldukları için apartmana taşınamıyorlar. Mahalle içlerinde ev de kiralayamıyorlar. Mahallelinin çok göremeyeceği bir gecekondudan "bir oda" bulma şansları var ancak. Orada da 3 oda toplam 20 kişiye bir tuvalet banyonun düşmesi gibi bir durum var. Bildiğimiz resmin sözcükleri dillerinden çıkan. Gazeteci değiliz ki, durumları nedir bilmiyormuş gibi yapıp sorular soralım. Bilmediğimiz ayrıntıları soruyoruz ama ne düşündüklerini, durumu nasıl gördüklerini de merak ediyoruz. "Şartları patronların düzeltme imkanları var mı?" bu konuda hem fikiriz. İşçilerin üzerine gerektiğinde ateş açtıran, bunun içinde polisi, askeri kullanan şirketlerin, kendilerine kalsa durumu düzeltmeyeceklerini biliyoruz. İşçilerse çok derine girmeden kısaca cevap veriyor: "işine gelir mi, çıkarır mı yevmiyeyi 40 a 50 ye". Ilginç değil mi? Trilyonlara satılan gemilerden işçilere sadece günlük 25 lira yevmiye verilmesi.

Diğerleri de ekliyor üstüne üstelik: "Sen bu gün zengin adamla baş edebilir misin, Türkiyenin düzeni böyle, ne sen düzeltebilirsin ne ben".

Ah bir farkına varsak durumun Türkiye için değil, her yer için böyle olduğunu, durumun ülkenin fakirliğiyle zenginliğiyle alakalı olmadığını, Yunanistanda tersane işçilerinin günlerce sokaklarda çatıştıklarını, tersaneleri işgal ettiklerini. Ama diğer bir ilginç noktada şu; aralarında son dönemde verdikleri mücadele nedeniyle ücretlerini taşerondan alamayan yok. Aslında değişir,

"Şartları patronların düzeltme imkanları var mı?" bu konuda hem fikiriz. İşçilerin üzerine gerektiğinde ateş açtıran, bunun içinde polisi, askeri kullanan şirketlerin, kendilerine kalsa durumu düzeltmeyeceklerini biliyoruz

biliyorlar ama girmiyorlar o mevzulara, umutları yok! cebinde parasız, para kazanmaya gelen göçmen işçiler daha ucuza çalıştırılabiliyor, patron da biliyor bunu. Göçmen işçiyi ezmek daha kolay. "Sigortam yok, iş güvenliğim yok" diyen işçiyi, ibreti alem için Taksim meydanında sallandırma da ibreti alem için herkesin önünde önünde işten çıkar. Aynı etkiyi yaratır ne de olsa, çünkü fark yok işten çıkarma ile sallandırma arasında: ölmemek için yaşıyorlar, çoğu yerde olduğu gibi.

İçmeler köprüsünün altında ki işçi pazarında, filmde ki Kemal Sunal'ın amele pazarında aldığı cevabı alabilecek muameleyi görüyorlar: "sen gelme lan, ayı!".

Bir kısmında mevcut durumu kabulleniş söz konusu. En şaşırtıcı olanı "dünyanın en ağır sanayisidir; gemicilik, canın tatlıysa çık o zaman çalışma " diye arkadaşına seslenen işçi. Geldikleri yerlerde böyle yaşamıyorlar."27-28 şubat grevinden sonra mesailerin kaldırılması kötü oldu bizim için". Grevi eleştiriyorlar, işlerin tümden kötüye gideceğini düşünüyorlar. "grevden sonra tümden içine edecekler, 16 haziradan sonra memlekete dönecem". Diyenler var aralarında. Kimler greve katılacak dediğimiz de: "hepsi katılacak". ama bütün konuşmaların sonuna şunu da ekliyorlar: "çalışma koşulları iyi olan tersaneler de var, bir kaç tanesini yüzünden hepsini hedef almamak lazım." Ama iş kazası yaşanmamış tersane yok.

Diğer bir evde "patron alıp yayınları, bildirileri okuyup işçileri işten atıyor", sohbet edemiyoruz . Bir diğerinde yorgun yatıyorlar selam verip çıkıyoruz. Bir diğerinde halen çalıştıkları için yoklar. Sonra Hakkarili arkadaşlar buyur ediyorlar.

6 kişi 550 lira - bekarlara böyle - ev sahibi satar 3 odayı-
2500 - 3000 lira gelir bir daireden.-aileye Para yollamak için-
25 kişi için tek banyo - tek tuvalet ....elleri yıkayamıyoruz..
bazı tersanelerde duş var ama taşeron işçi kullanamıyor, sadece kadrolu kullanabiliyor- tersanede içme suyu yok-
Hayatlarını savaşın içinde geçirdiklerinden resmi daha iyi görebiliyorlar, kendileri de böyle ifade ediyor.

"bazıları da görmemiş böyle ortamı, mücadeleyi. kimileri bu adamlar neden bağırıyorlar, neden bize kağıt veriyorlar diyor, adam bize iş veriyor, para veriyor" diyorlar . "Bizim oralardan gelen gençte bir mücadele vardır, buradaki gençlere bakıyoruz; magazin takip ederler, nerde nasıl eğleneceğini, nerde bir cafe var, bar var oraya gideceğini düşünür, geleceğini düşünür. Bizim öyle senelere dönük düşüncemiz yok, anlık yaşıyoruz, anlık mücadele sürecek, bizim öyle bir karakterimiz var". Konuşma farklı tonda gidince tersanelerin içini nasıl gördüklerini soruyoruz. Kürt olduklarından sıkıntı çekmiyorlar ama "yine de var, olmaz mı, bakışlardan anlıyorsun" diyorlar. Boyacılıktan mekaniğe geçirtilip hasta yatanlar bu arkadaşlar. Çoğu çalışan kürt ve arap.. türkler kadrolu genelde.. "asıl mücadeleyi burada ailesi olanlar vermeli, herkes kendi ailesini geçindirmek durumunda, çalışmadığın gün aç kalırsın bizde"

"İşçi bunu göze alamıyor, bedel ödemeye korkuyor. 2 ay 3 ay el ele versek, sıkıntı çeksek, çözecez bu sıkıntıyı. Diğer türlü bir ömür boyu çekecez. Başka bir işe girmekte çözüm değil. lokantada çalıştım daha önce karşıda Taksim de. 14-16 saat çalışıyodum, 16-17 saat zaten zihnin çalışmaz". Tersanede durum "aşağı tükürsen bıyık yukarı tükürsen sakal durumu". Normalde işçilere 40 günlük eğitim verilmesi gerekirken, Hakkarili arkadaşlara verilen yarım gün. 40 gün verilmesini işçilerde kabul edebilecek durumda değiller. Çalışmadığın gün, aç kaldığın bir yaşamda 40 gün ücret almadan eğitim görmek!

"Mükemmel değil ama taşeron sağlıyor malzemeyi, en kalitesizini en ucuzunu getiriyor genelde. İşçisini düşünen dört dörtlük tersane yok". Sonra "herşeyi taşerona yüklemesin işçi" diyor. "Üşengeçlik yapıp malzemeyi almıyorsa depodan, dikkat etmiyorsa güvenliğine, kendi hatası ama herşeye de tamam demesin o zaman". Ancak 5000 işçinin çalışabileceği alanda 40000 inin çalışması, aynı alanda boyanın, kaynağın yapılıyor olması.... ve kapitalizmin getirdiği çıkmazlar bunlar.

Tuzla cehenneminden çıkınca akşam genelde sohbet ediyorlar, arasıra rastgelirse okey oynuyorlar. "Hakkari de 200 lira kazanabilsem" ." 100 yıl öncesine kadar tarım, hayvancılık yetip de artarken Çukurca da", bu gün toprak da vermiyor istediklerini. çünkü su yok! çünkü tersane deki kapitalizm doğadaki suyuda kurutuyor Yarın 16 haziran, yarın grev...

16 HAZİRAN GREVİNDEN...

14 haziran tobb-gisbir-disk görüşmesinde patronlar tarafının limter-iş ile masaya oturmaması buna karşılık disk'in de bu tavıra itirazı neticesinde 16 haziran da taleplerini üretimi durdurarak söylemek üzere tuzla "grev"deydi. Sabah 7:00 den itibaren tersaneler bölgesine doğru iki farklı koldan destekçi kurumlar pankartlı bayraklı yürüyüşe geçti.TuzlaGemi'nin önüne erken saatte yürüyen yaklaşık 200 kişilik limter-iş sendikası ve işçiler "grevdeyiz, kuralsız yasadışı çalıştırmaya son, insanca çalışmak ve yaşamak istiyoruz" pankartı ile alana giriş yaptı. Limter-iş'e bağlı diğer sendikalistler ise İçmeler tren istasyonunun önünde 7:30 dan itibaren trenden inen tersane ve diğer işçilerin geçiş yoluna kolkola barikat kurup işçilerin bir günde olsa işe gitmesine engel olmaya çalıştılar. Sabah alana gelirken yapılan yürüşler Tersaneler Caddesini ve yan yolları birkaç saat trafiğe kapattı. Saat 8:00 den sonra emep, ödp, sdp, dtp, tkp, esp,ehp, ekd, alınteri, kaldıraç, feministler, brezilya, arjantin ve bolivya topraksız işçi hareketinden köylüler ve işgal fabrikaları işçileri, chp, 78'liler,68 birliği vakfı, yöresel dernekler, desa deri, unilever ve arçelik direnişindeki işçiler, disk'e bağlı sendikalar ve anarşistler pankart, bayrak ve sloganlarla alanda yerlerini aldılar. Tersane işçisinin katılımının 27-28 şubat grevine göre çok az olması, kamuoyu örgütlenmesinin iyi yapıldığı halde genel siyasetlerin sayıca katılımı az yaptığı grevin etkisi de düşük oldu. Tek günlük grev daha çok buluşma veya bir basın açıklaması havasında geçerken, saat 15:00-16:00 sularında grev sona erdirildi.
Grevden notlar: *vardiya değişimlerinde işçilerin greve örgütlenmesinden çekinen patronlar işçileri normal vardiya saatlerinden 2 saat erken işbaşı yaptırdılar. *Yine bazı tersaneler pazar günü işçileri çalıştırıp grev gününü (pazartesiyi) tatil yaparak grev anında tersane içindeki işçilerin işbaşındayken greve örgütlenmesini engellenmeye çalıştı. **(Ahali)**

> İleri derecede antimilitarist kişilik

>baştarafı 1. sayfada

Bu haberde belirtilen "iki sivil polis" tamlaması özellikle yapılmış gibi görülüyordu ve biz bu haberi şöyle okumuştuk. Sıradan bir kimlik kontrolü dâhilinde Mehmet'in gözaltına alınmadığı, "iki sivil polisin" Mehmet Bal'ı takip ettikleri ve evinin yakınlarında Mehmet'e "pusu" kurdukları, yani Mehmet Bal'ı vicdani retçi olduğu için özellikle gözaltına aldıkları belliydi. Mehmet Bal önce Gayrettepe Asayiş Müdürlüğü'ne götürüldü. Müdürlükte herhangi bir olumsuz durum yaşamadığını belirten Mehmet, sırasıyla Şişli Etfal Hastanesine Beşiktaş Jandarma İnzibat Karakolu'na ve HASDAL Askeri cezaevine götürüldü. Beşiktaş Jandarma İnzibat Karakolunda bütün gece nöbetçi askerlerin küfür, taciz ve kötü muamelesine maruz kaldı ve işkence gördü. Önüne koyulan hiçbir tutanağa, hiçbir evraka imza atmadığı gibi isminin üzerindeki "Ulaştırma Er" ibaresinin üzerini çizdi. Bunun üzerine Mehmet Bal'ın imzası yerine zorla parmak izi alındı. Tuvalete gitmesine dahi izin verilmeyen Mehmet saatlerce bekletildi ve kendisine uzun süre su verilmedi. Sabaha karşı üç sıralarında askerlerden birinin hücreye girip Mehmet Bal'ın kafasına, yüzüne ve göğsüne yumruklar attığı ertesi gün görüştüğü avukat tarafından kamuoyuna aktarıldı. Bu bilgiler önemli ve kaygı verici haberlerdi. ***Ama şu da bir gerçekti ki memleketin antimilitarist tarihinde bir ilk yaşanıyor ve iki vicdani retçi benzer zamanda ve aynı alanda militarizmle yüzleşiyordu.***

Mehmet AKB Tarvuyla "çürüğe" çıkarıldıktan sonra

BİZ DELİYİZ... HEMDE ZIRDELİYİZ...

İki haftalık tutukluluk sürecinden sonra Mehmet Bal serbest bırakıldı. Serbest bırakılma sebebi ise Mehmet'e verilen tıbbi bir rapordu. Rapor, Mehmet'in tanımını şu şekilde yapmıştı: "İLERİ DERECEDE ANTİ SOSYAL KIŞILIK"

Mehmet'in birçok sıfatı olduğunu duymuştuk. Antikapitalist antifaşist antimilitarist ve bunun gibi birçok antinin Mehmet nazarında önemli olduğunu biliyorduk. Bu kadar şey bilmemize rağmen Mehmet'in anti sosyal bir kişilik bozukluğuna sahip olduğunu biz bile tahmin edememiştik!! Peki, Mehmet'e verilen bu rapor neye istinaden verilmişti?

Bu soruya cevap vermek için Mehmet Balın reddini hatırlayalım. Ne diyordu retçi: "Bir kez daha, özellikle belirtmek istiyorum ki: Gerekçesi ne olursa olsun vicdanım ve iradem ile benimsemediğim hiçbir edimi, yerine getirmeyeceğim. Bünyesinde insanlık dışı unsurlar bulunduran hiçbir sistem ve yapıya dâhil olmayı da, sonucu ne olursa olsun reddediyorum."

Bu şeklide bir itiraza sahipseniz –ki vicdani ret açıklamalarının ana fikri genellikle böyledir- Mehmet'e verilen rapora göre sizde anti sosyal kişilik bozukluğuna sahipsiniz demektir. Herkes "deli" yani!!

Anti sosyal kişilik bozukluğunun tanımına şöyle bir göz gezdirdikten sonra anladık ki raporu veren doktor, heyet, komutan artık her ne ise cahilin önde gideniymiş. Şöyle ki; Anti sosyal kişilik bozukluğunun başlıca özelliği başkalarının haklarını saymama ve haklarına saldırma ile tanımlanmaktadır. Yani bu demek oluyor ki Mehmet başkalarının haklarına saldırmış, haklarını saymamış. Yani Mehmet'e aldıkları emirlerle saldıran erlerin, uzmanların hakkını Mehmet gasp etmiş. Yani Mehmet vicdani ret açıklarken başkalarının(bu da ne demekse) haklarını hiçe saymış. Teşhis konulanın bir vicdani retçi, teşhis koyan raporunda askeri ve asgari bir vicdana sahip olduğunu belirtirsek kişilik bozukluğunun tanımında geçen "hakk"ında öldürme hakkı olduğunu söyleyebiliriz. Ve şu sonuca varabiliriz:

Öldürmenin hak olduğunu savunan bir psikiyatrik tanının ta kendisi hastalıktır ve bir hak gaspı varsa bu gasp Mehmet'in tabii hakkı olan vicdani ret hakkına yapılmıştır. Yani bozukluğun tanımına, "teşhis"i koyan o rapor uymaktadır. Kısacası rapora göre Mehmet başkalarının öldürme hakkına saldırmış. Bize göre ise çok da iyi yapmış hatta az bile yapmış.

*ANTİSOSYAL DEĞİL ANTİMİLİTARİST**

Mehmet Bal'ın üstüne basa basa söylediği, özellikle belirttiği duruma bakın. Vicdanı ve iradesi ile benimsemediği hiçbir edimi yani hiçbir yükümlülüğü yapmak istemiyor. Bitti... O kadar... Üzerine kim ne derse desin irade net, itirazın sebebi belli, itirazı sınırsız... Peki, bu kadar eziyet neden? Vicdani retçilere uygulanan sistematik eziyetin, emir komuta zincirinden çıktığı avukatlar ve vicdani retçiler tarafından dillendirilen işkencenin, sebebi ne? Uydurulan bir teşhis olan Anti Sosyal Kişilik Bozukluğunun tedavisi sınırsız dayak mı? Fikrimiz ÜÇ yönlü;

1- Askeriye düşünüldüğü kadar disiplinli bir yer değil. Ast üst ilişkisinin bir kıymeti yok. Erler, erbaşlar, uzmanlar komutanlarına biat etmiyorlar. En az kurmaylar kadar muktedirler ve canlarının her istediğini yapıyorlar.

2- Bu eziyetler askeri eğitimin bir parçası olarak görülüyor ve askeri bir bölgede emir komuta zincirinden bağımsız hiç bir şey olması mümkün değil. Özellikle emre itaatsizlikle ısrar suçunu işleyen ve firar olan bir "asker adayını" bir şekilde ele geçirdikten sonra onu titretip kendine getirmek için uygulanan sıradan bir durum.

3- VICDANI RET militarizmin kavramsal düşmanıdır ve bu yüzden suçtur. Ama tabii suçtur. Şöyle ki: vicdani ret yasalarla güvence altına alınmış bir hak değildir. Bunun yanında yasalarda cezası tanımlanmış bir suçta değildir. Bu açıdan yazılı hukukta vicdani ret bir hak veya bir suç değildir. Tanımlanmamış suça veya tamamlanmamış hakka uygulanan ceza da gayrı meşrudur ve cezanın şiddetini ve cezanın tanımını uygulayıcılarının aklı-fikri-vicdanı, esasen de komutanının komutanının komutanı yani retçinin bulunduğu yerdeki hiyerarşi belirler.

Bakın; vicdani retçilerin kimliklerinden dolayı eziyet görmesi militarizmin tahammülsüzlüğüdür. Sadece militarizmin değil militarizmle beraber ulusal/küresel demokrasilerin de tahammülsüzlüğünün bir kanıtıdır. Hukuki açıdan vicdani reddi hak ilan etmek vicdani retçiler için hukuki bir kazanımdan öteye gidemez. Böyle bir kazanımı küçümsemediğimizi belirttikten sonra kuracağımız cümle şu olmalıdır; Vicdani red hakkı reddedenin tabii hakkıdır.

Vicdani red hakkını herhangi bir yurttaşlık hakkı olarak görmemek gerekir. Yurttaşlık haklarının tamamı hak olmakla beraber aynı zamanda bir ödevdir. Ülkelerin anayasalarında tanımlanmış haklar eşitlikler üzerinden tanımlanmıştır. Reddin ise asli vurgusu zorunluluğun her şeklinedir. Bu zorunlulukları anayasal hak ve ödevler de kapsar/kapsamalıdır. Bütün red açıklamalarına bakın, hepsinde kişisel iradeden ve kişisel vicdandan bahsedilir. Ve bütün açıklamaların sınırları olabildiğince geniştir. Reddedilenin zorunlu askerlik temsilinde bir yaşam tarzı olduğu gayet açıktır. Peki, buradan şöyle bir sonuç çıkartabilir miyiz? Asıl reddedilen; sınırların iradenin dışında belirlenmesidir.

* Psikiyatrik hastalık psikolojik rahatsızlık kavramlarını düzene, sisteme uyumsuzluklar üzerinden şekillendiğinin farkında olduğumuzu özellikle vurgulamakta fayda var. Yani anti sosyal kişilik bozukluğu gibi bir durumun aslında oluşturulmuş ve kapitalizmin tanımladığı bir uyum sorunu olarak görmekteyiz. Ama Mehmet Bal'a verilen rapor politik bir tercihi gölgelemek için verilmiştir. Bu yüzden vicdani retçilere verilen raporların bir gerçekliğinin olup olmaması bizim açımızdan çok da değerli değil. Aslolan reddir, itirazdır.

Atina, Yunanistan (26.05.2008) - Sabahın erken saatlerinde "Floga" (Alev) olarak bilinen anarşist bir "vicdan güruhu" Atina'daki Aigaleo Polis Merkezine yapılan bir kundaklama saldırısını üstlendi ve daha fazla saldırı yapacakları tehdidinden bulundular. Bilinen 5 devriye aracı ve 2 gizli polis aracı molotof kokteylleri ve gaz kutularıyla tahrip edildi.

Santiago, Şili (12.05.2008) - Hükümetin eğitim reformunu protesto eden öğrenci hareketi Santiago'nun merkezindeki 9 okulu ve 3 koleji işgal etti. Öğrenciler haftalardır protestolar düzenliyor ve sık sık ülkenin eğitim sistemine yönelik yetersiz gördükleri reforma karşı şiddetli yürüyüşler yapıyorlar. Ülkenin eğitim siyaseti Augusto Pinochet'in diktatörlüğünden kalmadır. Sadece 130'dan fazla gösterici Pazartesi günü tutuklandı.

Austin, Texas, A.B.D. (13.05.2008) - 152 yıllık Texas Vali Konağı sabaha karşı kundaklanarak tamamen tahrip edildi. Konağın tadilatı devam ediyordu, fakat yangın sırasında hala güvenlik kameraları ve eyalet polisi tarafından korunuyordu. Çıkan yangında kimseye zarar gelmedi.

Atina, Yunanistan (13.05.2008) - İki sağcı kitabevinin kapişonlu anarşist gençler tarafından molotoflandığı düşünülüyor. Dükkanlardan birisi sağcı LAOS partisinden milletvekilliği yapan Adonis Georgiadis'e aittir. Aynı yer geçmişte anarşistler tarafından sayısız kez hedef alınmıştır. İki saldırı da Perşembe günü çalışanlar oradayken gerçekleşti, fakat çalışanlar yangın başlamadan dışarı kaçtılar. Her yer ağır hasar gördü ve kimse incinmedi.

Vitry-le-François, Fransa (15.05.2008) - 60 araba ve bir süpermarket yakıldı. Gece boyunca şehrin farklı sokaklarında jandarmalar ve 50' ye yakın genç arasında çatışmalar çıktı. Önceki gün 22 yaşındaki bir gencin silahla öldürülmesi sonrasında beyzbol sopaları ve molotof kokteylleri ile kasabada bir çok yer tahrip edildi. 2 Polis memuru, 2 itfaiye memuru ve 5 vatandaşın yaralandığı açıklandı.

Decin, Çek Cumhuriyeti (15.05.2008) - Aşırı sağcıların yürüyüşünü protesto eden 50 anarşist ve anti-faşist bazı gruplardan 3 kişiyi huzuru bozmaktan gözaltına alındı. Kuzey Nasyonalist Otonom'u grubundan nasyonalistler, uyuşturucunun yasallaştırılmasına karşı bir eylem olarak Town Hall'da bir yürüyüş yapacaklarını açıkladılar. 100'ün üzerinde eylemcinin olduğu aşırı sağcı yürüyüş saat 14:00'te başladı. Uyuşturucuya karşı sloganlar atan katılımcılar tren yolundan konuşmaların yapılacağı yere kadar yürüdüler. Sonra grup polisin eşliğinde istasyona geri döndü ve yürüyüş dağıldı. Nazizme karşı sloganlar atan antifaşist ve anarşistler de köprüde yürüyüşü bekliyorlardı. Fakat zırhlı polis iki grubu birbirinden ayırdı. Böyle bir yürüyüş Decin'de ilk defa oluyordu ve yerel polis şiddetli çatışmalardan korkmuştu. Bu neden 200 polisin olaylar için hazır tutulduğunu açıklıyor. Bir polis helikopteri, özel çatışma takımı, zırhlı polisler ve sivil giyimli dedektif ve polisler bir teknenin üzerinde olayların görüntülü kaydını alıyordu. 50 kişilik Decin belediye zabıtası da alarmdaydı.

Atina, Yunanistan (25.06.2008) - Yunanistan'da polis Alman ilaç yapımcısı Bayer AG'nin ofislerine az hasar veren bir bombalama girişimini araştırıyor. Polis, bomba düzeneği uzmanlarının patlayıcılara cep telefonu iliştirilmiş bir kutuyu etkisiz hale getirdi. Aygıt Pazartesi günü Yunanistan'ın başkenti olan Atina'nın Maroussi bölgesindeki Bayer ofislerinin dışarısında bulunmuştu. Polis patlayıcının ve ana aygıtın patlamadığına inanıyor. Aygıt en geç Salı günü keşfedildi. Geçmişteki anarşist ve şehir gerilla grupları uluslararası şirketleri sık sık kundaklama ve ara sıra bombalamalarla hedef almaktadır.

Penza, Rusya (13.06.2008) - Penza şehrinden iki anarşist öğrenci 19 Haziran'da bildiri dağıtırken gözaltına alındı! Bildirilerde "Hükümet halkın hapishanesidir. Anarşist ol, özgürleş!" yazıyordu. Polisler Oslav Kirosheyev ve Vitaly Bakhmasterov'a çeşitli suçlamalarda bulunuyor. 2 anarşist üniversiteden atılma ve hapse girme tehlikesi altındadır. Bu polisin temel olarak anarşist aktiviteyi (bu tarz bildirilerin dağıtılmasını bile) yasadışı ilan etmek için anti-radikal yasaları onlara karşı kullandığı çok tehlikeli bir olaydır. Eski tek partili totaliter günlerdeki gibi düşünce suçu hapis cezasıyla karşılaşmaktadır. Penza yarım milyondan fazla insanın yaşadığı bir şehirdir. Anarşist hareketin büyük oranda örgütlenmediği bu gibi yerlerde, otoriteler anarşist bir hareketi başlatmak isteyen kişileri sindirmek için kendilerini rahat hissetmektedirler. Bizler onlara buna boyun eğmeyeceğimizi göstermeli ve iki yoldaşı desteklemeliyiz. çünkü devlet genç insanları sindirmeye çalışmakta ve onları korkutmaktadır. Yardım ederseniz 2 yoldaş hakkındaki gelişmeler iyileşir. Şehir Duma'sına (belediye yönetimi) protesto mektupları faxlayabilirsiniz : 3-01 54-18-12

€ 2008

Türkün sporla imtihanı: Futbol

Fakirliğin sürmesi ve derinleşmesi, ancak sürekli sistem desteği ile mümkündür. Diğerlerinden hep biraz daha fazlasını isteyenler için halkta seçkin bir sınıf oluşturmak bir teamüldür. Bu, doğrudan gerçekleştirilebilecek bir durum değildir çünkü kimse kimseden az kazanmak istemez. Bu ahvalde insanlara aynı doğrultuda apayrı bir şeyler sunmak gerekecektir. İşte, yönetim dediğimiz şey, insanlar adına (kamu yararına) yapılan icraatların eşitsizlik bagajıyla birlikte gelmesidir bir anlamda. Kamu yararı denen şeyi kimse somut olarak tanımlayamayacağına göre karşı çıkan herkesi kamunun iyiliğini istememekle suçlayabilirsiniz. "Kamu yararı"nın yanı sıra "eşitlik", "sosyal adalet", "sosyal devlet", "adil dağılım/bölüşüm" gibi kavramlar da aynı belirsizlik dahilindedir. Bütün bu bulanıklığın ortasında acizleştirilen insanlar yaşamlarını öyle ya da böyle sürdürüp giderken, üzerlerindeki toplumsal yükü hafifletmek adına (ki buna çoğu zaman sosyalleşme diyoruz) çeşitli avuntular buluyorlar. Bu "avuntu" haline edebiyatçılar "yaşam sevinci" derken kapitalistler "hobi" diyor. Futbol bir

"avuntu" mudur mesela çoğuna göre? Peki ya "yaşam sevinci"? Hiç değil.. Güzel oyun futbol artık sadece bir hobidir. Kulüp efendilerinin "performanslarını değerlendireceğiz" diye çenesi yorulan züğürt futbol sevicilerinin o her şeyden üste koydukları futbol artık sadece bir iktidar oyunudur. Başka da bir şey olamaz.

Sürekli gelişen 'futbol piyasası'nın getirileri hakkında çizilen tozpembe tablonun inandırıcılığının özü futbolun hep o eski naif futbolmuş gibi gösterilmesindedir. Futbolun geçmiş süreçlerine İngiltere'deki yükselişine baktığımızda, zaman içinde futbol kültürünün de kapitalizmin potasında eridiğini görüyoruz. Bu oyunun çıkış noktası başlarda sosyal kontrol merkezlerini tahrik etmekti. Çoğu kez Ingiltere'de siyasi olayların bir devamı olarak görüldü. 17. ve 18. yüzyıl Ingiltere'sindeki egemenler için futbol bir tehditti. *1764'te İngiltere'nin Northants yöresinde, yaklaşık 8 bin dönüm arazi, hükümet tarafından çitlerle çevrildiğinde bölge halkı etrafı çitlerle çevrilmiş bu alanda futbol oynamaya karar verdi. Başlama vuruşundan çok kısa bir süre sonra kalabalık politik amaçları olan bir topluluğa dönüşüp, çitleri tamamen yakıp yıktı. Olay için özel olarak seçilip getirilen muhafızlar bu kalabalık karşısında hiçbir şey yapamadı. Bu böyleydi çünkü o yıllarda futbol sıradan insanların oyunuydu ve oyuna katılanların hayatını yansıtıyordu.**

Gücün ve mülkiyetin kutsallığını koruyabilmek için eski şehirlerin sıkıca kısıtlanmış sokaklarında oynanan, karmaşayla ve mallara zarar gelmesiyle sonuçlanan şeytani bir oyun olan futbolun 'kaba' ve 'saldırgan' yönlerinin bastırılması şarttı. Nasıl ki eski zamanların köylüleri, bugünün ücretli kölelerine dönüştürüldüyse, aynı şekilde futbol da modern zamanlar için yeniden icat adildi. Oyun statükolar tarafından defalarca rafine edilip yeniden düzenlendi. Yerleşik düzene karşı oluşturduğu tehdidin sona erdirilmesi için buldukları her geniş alanda futbol oynayan ayaktakımı, katılımcılardan pasif seyircilere dönüştürüldü.

Ulus devletler bu oyunun altını doldurdular ve tekelci devlet kapitalizmiyle birlikte özellikle 20. yüzyılda futbol artık halkın bir protesto şeklinden çok merkezi yönetimlerin de destek verdiği bir eğlence türüne dönüştü, hatta eğlenceden de öte ulus devletlerin savaşlarına da kayıtsız bırakılmadı. Faşist doktrinin mucidi ve başarılı icracısı Mussolini devrinde Italya milli takımı oyuncuları 1938 Fransa Dünya Kupası finalinden kupayı yüklenerek dönmeleri sayesinde başbuğlarının gazabından (kurşuna dizilmek) sakınabildiler. Özellikle soğuk savaş döneminde bugünkü haline evrilen futbol bugün artık bir hobi. Eskisinden kat kat daha popüler bir seyirlik, her zamankinden daha küresel ürün.

2008 Avrupa Futbol Şampiyonası'nda Türk futbol camiası'nın beş dünya kupası, beş Avrupa şampiyonluğu görmüş edalarında Avrupa'da külhanbeyliğine soyunması ve memleket faşizmine yaptığı katkı azımsanacak boyutta değildi. Fatih -Sultan- Terim önderliğinde özellikle İsviçre maçından sonra zincirlerinden boşalan ırkçı-şoven mutlanma ve umutlandırma durumu, Çek Cumhuriyeti karşılaşmasında Nihat'ın kahramanlaşması ve o, özündeki Avrupa görmüş ama hala mağrur, hala muhafazakâr tutumu, başbakana giydiği formayı yollamasıyla perçinlendi. Gerçi takip edenler bilirler, hocası Toshack olandan... Fazla söze ne hacet.

Avrupa Futbol Şampiyonasının orijinal adı "Avrupa Uluslar Kupasıdır". Devletlerin uluslar arası bazda reklâm yatırımıdır. Zaten ev sahibi takımlar şimdiki şampiyonaya kadar en az yarı final oynamışlardır. Takımların bu gayretkeşliklerinin ardında ulusal ve ekonomik değerler olduğundan para akışının çok hızlandığı bir pazardır da aslında. Kültür ve Turizm Bakanlığının memleketin tanıtımı için ayırdığı en az 50 milyon dolarlık bütçe bunun en büyük kanıtıdır. Yirmi gün içerisinde dönen ve el değiştiren sermaye ortada, dolayısıyla yitirilen hayatlar, aç bırakılan insanlar da. 2002'de 10 milyon dolara yayın hakkını alan TRT 15 milyon dolar reklâm geliri sağladığını açıklamıştı. Bu kez turnuvanın resmi yayını ATV ve Digiturk'e aitti. Çalışanların maaşlarının kar marjına göre belirlenmediğini düşünürsek paranın nereye gittiği malum. Bu aynı zamanda şu demek: Örneğin o yıllarda bu memleketteki bir sporcunun şöhret-i kazibesindeki her ufak artış bile silah olarak dönüyordu memleketteki ötekileştirilenlere. Artık gelin gerisini siz düşünün. Tam bir rezalet!

Mastercard Worldwide'dan yapılan yazılı açıklamaya bakalım şimdi "Avusturya ve İsviçre'ye seyahat etmesi beklenen taraftarlar maç başına 4 milyon avronun üzerinde harcama gerçekleştirecek. Söz konusu olan maç başına 4 milyon avroluk tutarı, futbolla ilgili olarak yapılan alışverişler, yiyecek-içecek, televizyon alımları, konaklama ve ulaşım masrafları oluşturuyor." Açıklama ayrıca; taraftarların futbolla ilgili harcamalarının yanı sıra alışveriş, tatil ve eğlence gibi kalemlere de harcama yaptıklarını ortaya koyuyor. Araştırma, turnuvanın Avrupa ekonomisine katkısının en az 1,4 milyar avro olacağını öngörüyor...

Bir nevi yurt dışı fuar organizasyonudur bu turnuva, büyük şirketler ev sahibi/fuar organizasyonu yapan kulübün/şirketin (son iki senedir iki şirketten oluşuyor) bünyesinde bir anlamda oyuncu transfer ederek yani ticaret yaparak ihracatlarını ya da ithalatlarını gerçekleştirirler. Bu anlamda bu sene en çok prim yapan firma Fenerbahçe olmuştur. Fuarın en karlı şirketi (şampiyon) İspanyanın hocasını ithal ederek uzun vadeli yatırımlarına bir yenisini katmıştır. Türk milli takımı ise maç başına kazandığı yaklaşık 50 milyon avro ile servetine servet katma yarışında rekabeti sonuna kadar canlı tutmuştur. Futbol sadece futbol değildir. Aynı zamanda bir hobidir! Bu memleketin istatistiğini tutanların evlerinde iddia yüzdelerini büyük bir heyecan ve iştahla kâğıda aktarırken yaptıkları hesap, yoksulluk yüzdesini %17.81 olarak belirleyip yoksul bile olmayanları dışarıda bırakırlarkenki yaptıkları hesapla aynıdır. İkisinde de derinden bir vurdumduymazlık ya da biraz daha yüksek bir ihtimalle cahilce bir hinlik söz konusudur.

Peki tarihte geçen ay ne mi oldu? Sultan Terim mucizesine kavuştu: Nuri Bilge Ceylan'ın 'yalnız ve güzel ülkesi'nin Turkoları 2012'ye dek ve maaşı yüzde yüz arttırılarak kendisine emanet edildi... Hobi olarak...

Muzaffer MANKIR
*Animal'den aktaran Afutbol, Sayı 2

Türkiye ilk defa 1960 yılında katıldığı eleme turlarında Romanya tarafından elendi. 1960 yılında yapılan turnuva, Avrupa Uluslar Kupası olarak yapılmıştı. Turnuvanın en hoş tarafı faşist Franconun talimatıyla Sovyetler Birliği'nin karşısına çıkma cesareti gösteremeyen İspanyanın çekilmesiydi. Sovyetler Birliği ve Yugoslavya final maçını oynadı ve Sovyetler ilk Avrupa şampiyonu oldu.

Almanya, 1960 ve 1964 yıllarındaki şampiyonalara katılmadı. Buna rağmen en fazla şampiyonluğu 1972, 1980 ve 1996 olmak üzere üç kez Almanya yaşadı. Fransa 1984 ve 2000'de, İspanya 1964 ve 2008 ikişer kez, birer kez de Sovyetler Birliği (1960), İtalya (1968), Çekoslovakya (1976), Hollanda (1988) ve Danimarka (1992) şampiyon oldu.

Avrupa futbol şampiyonasına Türkiye 1996, 2000 ve 2008'de olmak üzere üç kez katıldı. 1996'da gol atamayan Türkiye, 2000'de çeyrek finale kadar yükseldi. 2008 yılında ise turnuvanın en şanslı takımı Ünvanını oynadığı maçlarla kazanan Türkiye, biz dahil herkesi hayrete düşürdü. Gruptaki kazandıkları ilk maçın ardından 12 kişi silahla sevinç gösterilerinde yaralandı. Her kazanılan maçtan sonra yaralı sayısı giderek arttı ve ballı bir şekilde çıkılan yarı finalden sonra 50 küsur çocuk yaralandı. İlginçtir ki mahallelerde duyulan silah sesleri polislerin yoğun oldukları evlerden, lojmanlardan geldi.

Hırvatistan teknik direktörü küpe takıyor diye basındaki bir grup nohut beyinli tarafınadan gey olarak "suçlandı". Eşcinselliği bu tokmak kafalılara anlatacak halimiz yok. Eşcinselliğin kusur olmadığını, hatta böyle bir tartışmaya bile girmeye tenezzül etmediğimizi belirttikten sonra erkek Fatih TERİM yatsın kalksın hakeme dua etsin diyoruz. Uzatmada hakemin kıyağı olmasaydı gey direktör Fatih Sultan Terim'i yanaklarından öpmekle yetinmezdi bizce...

İsviçre-Türkiye maçının yıldızı olabilecek Hakan Yakın ilk golü attıktan sonra ayıp olmasın diye yüzündeki vakur ifadeyi bozmayarak hepimizin gönlüne taht kurdu.

Irkçılığa karşı UEFA'nın içi boş duruşunu maçlardan önce okunulan ırkçılığa karşı bildirilerde gördük. Tescilli faşistimiz Rüştü'nün okuduğu ırkçılık karşıtı bildiriden önce okunan milli marşlar her şeyin özetiydi aslında. Arkada kocaman ırkçılığa hayır pankartları dururken bizim topçular ne kadar kahraman bir ırka mensup olduklarını söyledikleri marşla kanıtlıyorlardı. "Kahraman ırkımın üstünde..."

Silikozis 501

Bacaklarımıza giydiğimiz kotlar onları üretenler için bir ölüm nedeni...

Kapitalizm öldürür!

Bu sözün altını doldurmak için çok laf etmeye, dil dökmeye gerek yok. Kapitalizm tarafından kaçınılmaz ölümlerin her gün yaşandığını görüyoruz.Tuzla'da, Kağıthane'de, Ümraniye'de ya da ölüme yakın hayatların sürdüğü bu yerlerde...

Tekstil sektöründe çalışan kot işçileri de buna bir örnek. Üzerinize giydiğiniz kotu beyazlatmak-eskitmek, için çalışan işçilerin, bu iş yüzünden öldüklerini biliyor muydunuz? Avrupa'da bir süre önce uygulama zararları nedeniyle üretimi yasaklanan bu iş kolunun Türkiye'ye geçişiyle kaç işçinin öldüğünü biliyor musunuz? Bu öldüren iş kolunda çalışan işçilerin hayatlarının bu ülkede kaç para ettiğini kim biliyor? Kapitalizm öldürüyor, peki kim kazanıyor? Tekstil sektörü dünya çapında kapitalist şirketlerin aralarında en vahşi rekabetini sürdürdükleri ve özellikle genç ve çocuk işçileri acımasızca çalıştırdıkları alanların başında geliyor.Türkiye'deki sanayinin neredeyse yarısı tekstil sektöründe istihdam ediliyor. Aralarında "kot taşlama" işçilerinin de yer aldığı bu işçiler hiçbir iş güvencesi olmadan, sigortasız ve rezalet koşullarda çalıştırılıyorlar.

Öldüren hastalık "silikozis"

Kot taşlama; kotların beyazlatılması, eskitilmiş görünümü verilmesi için, kumun kuru hava kompresörleriyle kotların yüzeyine tutularak aşındırılması işlemine verilen ad. Bu uygulama sırasında solunan tozlar akciğerde "silikozis" hastalığına yol açıyor. Bu hastalık aslında maden işçilerinde görülüyor. Tünel, yol yapımında, döküm işinde çalışan işçilerde rastlanan klasik madenci hastalığı. Hastalık çok bilinmediğinden doktora gitmiş hasta işçilere, ilk önce tüberküloz tehşisi konulmuş. Bu hastalıkta akciğer filmindeki görüntü, tüberküloza benzer çünkü. Bilinen silikozis hastalığı en az 10 yıllık bir çalışma sonrası, silika içeren kumun veya tozun solunmasına bağlı olarak ortaya çıkan yavaş seyirli bir hastalık. Hastalık aynı zamanda akciğerdeki koruyucu mekanizmaları zayıflattığı için verem geliştirme riskini arttırabiliyor. Solunan toza karşı vücut savunmasının verdiği cevaba bağlı olarak akciğerlerde fibrozis denilen bir çeşit katılaşma oluyor. Belli bir dönemden sonra hasta işçi işten ayrılsa bile hastalık ilerleyebiliyor. Hastalık ölümle sonuçlanıyor. İlerlemiş hastalığın ise şu an Türkiye de bilinen bir tedavisi yok. Çok zor olsa da akciğer nakli yapılabiliyor fakat Türkiye de henüz gerçekleşen başarılı bir akciğer nakli de yok. İşçilerin çoğu doğru dürüst yürüyemiyor, koşamıyor. Bu insanlara hastalandıktan sonra 60- 80 YTL gibi bir maaş bağlanıyor, ama bunu almak çok zor, hatta mümkün değil. İşçiler sigortasız çalıştırıldığı için çalıştığını bile ispatlıyamıyor.

ölmeye yazılı adamlar kot reklamlarındaki artistlere hiç benzemiyor..

Tek bir iş yerinde, 40-50 kişinin 35'i hasta, 3'ü ölmüş, 2'si ölmek üzere...

Kot atölyelerinde işçiler günde ortalama 12 saat çalıştırılıyorlar. Tek bir iş yerinde, 40-50 kişinin 35'i hasta, 3'ü ölmüş, 2'si ölmek üzere. Bu işte kullanılan özel kum değerli ve pahalı olduğu için, patronlar kum ziyan olmasın diye işçileri havalandırmanın olmadığı, pencerelerin bile kapalı olduğu bir ortamda çalıştırıyor. Oysa ki havalandırmanın çok iyi sağlanması ve işçilerin kum tozunun karıştığı havayı solumamasını sağlayacak özel, korumalı giysiler giymesi gerekiyor. Ya tamamen kapalı alanlarda , kolların dışarıdan robot-yapay kol gibi bir mekanizma içinden kullanıldığı sistemlerde yapılmalı ya da hava tüpleri kullanılan tüm vücudu örten özel giysiler giyilmeli, aynı zamanda kumlama yapılan alandan toz yayılması engellenmelidir. Oysa ki işçilerin çalıştığı koşullar inanılır gibi değil. Kot işçileri de bezden bir ağız maskesiyle 12 saat boyunca elleriyle ölümü soluyorlar.

Tekstil sektöründe şimdiye kadar 10 bin işçi bu işte çalıştırılmış. Binlerce işçi hastalık tehdidi altında yaşıyor. Sadece Bingöl'ün Karlıova ilçesinin 300 haneli Taşlıçay köyünde neredeyse her evde bir silikozis hastası var. Hastalığı teşhis edilmemiş ise milyonlarca işçi ya çalışıyor ya da yanlış teşhis ile hastalıkla pençeleşiyor. İstanbul'daki üç büyük göğüs hastalıkları hastanesinde bu yıl 150 den fazla hasta yatmış. İstanbul da tespit edilen ölüm sayısı 30 den fazla. Oysa ki konuştuğumuz kot işçilerinden öğrendiğimiz hasta ve ölen işçi bundan kat be kat fazla.

Şirketler işçilerin ölüm reçetesini yazıyor

Sadece Istanbul'da değil; Sinop, Tokat, Bingöl, Siirt, Erzurum, Zonguldak, Çorum da da kot taşlama sonucu bu hastalığa yakalanan çok sayıda işçi var. İşçiler köylerinden kalkıp geldikleri İstanbul'da gurbetçi olarak bu işi yapıyorlar. Konuştuğumuz işçilerden biri; "Köyümüzden yılda 30 asker gönderiyoruz. Son üç yılda gönderdiğimiz 30 askerin 20'si çürük raporu alıp geri geliyor" diyor. İstanbul'da ise Sultançiftliği, Kağıthane, Gaziosmanpaşa, Küçükköy, Ikitelli, Halkalı, Alibeyköy semtlerinde kot taşlama atölyeleri var. Kot taşlama küçük atölye işiymiş gibi yansıtılmaya çalışılıyor, ama bu atölyeler Lewis, Mavi jeans, Collezion, Adil Işık gibi çokuluslu katil şirketler için de çalışıyor.

Türkiye ihracatında önemli bir payı olan bu sektörün iç yüzünü gündeme taşımak, kukla medya içinde biraz zor. Çalışma Bakanlığı Müfettişlerinin de konunun üzerine gidenlere "Bu konuyu fazla kurcalamayın, ihracatımız fazla" demeleri, aba altından sopa göstermeye benziyor. Ama bunlara rağmen (hatırlarsanız) "Tavukların Kahramanı", sözde tarafsız hatta ezilenin tarafıymış gibi görünen, ama sadece reyting kaygısıyla program yapan Uğur Dündar da ARENA programında ölüm atölyelerini konu etmiş ve sözde duyarlılığını göstermişti. Fakat her zamanki gibi bu duyarlılıkların da arkası gelmemiş. Hatta bu durum işverenlerin yeni bir stratejiyi uygulamalarına neden olmuştu. Hepsi atölyelerini bu programların yayınlanmasından hemen sonra kapatıp geçici atolyeler yöntemini geliştirmişlerdi. Şirketlerden toplu aldıkları işleri 15 günlüğüne kiraladıkları mahsen tabir edilecek dükkanlarda , işçileri iş bitene kadar çıkarmayarak ölüm kamplarını oluşturmaya başlamışlardı. Daha da kötüsü bu yöntemin işe yaradığını gören işverenler İşçi tipini de değiştirip takiplerinin yapılamayacağı Rumen ve Azeri işçilerin pasaportlarını alarak çalıştırıp buralarda bir nevi tutsak işçi halinde yaşamaya zorunlu kılmıştır.

Kot taşlama işi hakkında seslerini duyurmak ve uğradıkları haksızlıklara karşı mücadele etmek için işçiler çalıştıkları resmi tekstil şirketlerinden davacı olmuşlar, gayriresmi olan şirketler içinse hiçbir şeyin yapılamayacağını düşünüyorlar. Resmi şirketlerde ise sigortalı ya da sigortasız diğer işçilerin çoğu davalarda arkadaşları için şahitlik yapmaktan korkuyor. Çünkü patronları onları işten atma tehdidiyle korkutuyor. Ama onların mücadelesi yasadan aman dilemek değil, bu ölüm atölyelerinde çalışan milyonlarca işçinin hasta olup, ölmemesi ve bu gidişatın engellenmesi için gündem yaratabilmek. Yani kısacası bu düzenin tekerine çomak sokmak istiyorlar.

Bizim de destek amaçlı mahkemesine katıldığımız davacı işçilerden Mehmet Bekirbaşak bu konuda aktif mücadele edenlerden biri. Bakırköy adliyesinde 4. duruşması gerçekleşen Mehmet ustanın hikayesi kendisi gibi olan binlerce işçiyle aynı. Genç yaşına rağmen silikozis hastalığı nedeniyle akciğer yetmezliği yaşayan Mehmet usta normal tempolu bir işte bile çalışamıyor. Bir buçuk yıldır işsiz olan, yedi çocuklu ve kirada oturan Mehmet usta ailesinin ihtiyaçlarını karşılamak için pazarlarda maydonoz satıyor. Mehmet ustaya destek için gelen kot taşlama işinde çalışmış Hamza ise şu an yaya kuryelik işinde çalışıyor. Sağlığına zararlı olduğu halde çalışmak zorunda olan Hamza arkadaşlarına sonuna kadar destek olmak istiyor. Yine görüştüğümüz Mehmet usta ya destek vermek için mahkemeye gelen Hasanın ise hikayesi başka. Aynı evde aynı hastalıktan mağdur ikinci kişi. Kendisi de ikizkardeşi de silikozis hastası. Bir arkadaşlarının silikozis hastalığına rağmen başka sektörde bir işyerinde çalışması esnasında akciğer patlaması neticesinde ani ölümü sonrasında Hasan ve kardeşi "çalışmaktan" korkmuşlar. Evine katkıda bulunamamanın ve babasının işçi emeklisi maaşıyla geçinmek zorunda kalmanın sıkıntısını yaşıyor. Kendisinden daha zor durumda olan arkadaşlarının yanında onlara destek olmanın önemini düşünerek kendi durumunu önemsiz sayıyor. Hepsinin ortaklaştıkları tek şeyse bu haksızlığa karşı koymak, kendileri gibi olan arkadaşlarıyla dayanışmak ve başkalarının da bu işten mağdur olmalarını engellemek istemeleri. Mehmet ustanın bir sonraki duruşma tarihi 16.10.2008 de olacak.

Öksürük, nefes darlığı, yorgunluk ve de ölüm..
Üzerinize giydiğiniz taşlanmış kotların işçilere maliyeti bunlar...

Bir devrin utancı/utanmazı Melih GÖKÇEK ve yedi ceddi

Hani derler ya kelimeler kifayetsiz, tam öyle bir durum şu anda yaşadığımız. Nasıl yazsak nasıl toparlasak, ne desek –acaba desek mi- ne yapsak diye kara kara düşündük. Baktık dünyada bu kadar kendinden emin ve bununla orantılı olarak bir o kadar pişkin, hayatını Ankarayı yiyip bitirmeye adamış bir "şey" yok. Bir Adam bu kadar mı terbiyesiz olur? Edepsiz lafının bu kadar yakıştığı bir şey yoktur herhalde. Evet evet, doğru tanımlama edepsiz olmalı bu adam için. Edepten yoksun anlamında, görgüsüz de diyebiliriz. Aklınıza ne gelirse diyebilirsiniz. Hitabet yeteneği bu kadar gelişmemiş bir MG´ nin bu kadar oy alması gerçekten hayret verici. Resmen kandırıyor milleti; sürekli yalan bir hali var adamın. Sürekli yanlış durumda. Yalancı yahu, yalancı adam. Adamdaki pişkinliğe bak; bu rezilliği açıkladığı ilk basın toplantısında gayet edepsiz ve pişkin bir şekilde anlattığı şeylere bakın. Ankara'ya suyu 21 gün önce vermiş de kimseye söylememiş, çünkü kötü niyetli kişiler varmış ta tertemiz, içilmesinde hiçbir sakınca bulunmayan güzelim Kızılırmak suyunun anti propagandasını yapabilirlermiş. Akla bak... Zekâ küpü. Bir de bunu anlatırken almış yanına bir bardak su iştahla içiyor. Suyun içilebilirliğini ispatlıyor aklı sıra. Daha doğrusu boğazına kadar battığı için kendini temizliyor. Böyle adamlara madrabaz denir, hileci anlamında. Tavla oynarken zar tutarlar, "zar elle tutulur sen nerenle tutuyon ki" derler. Neyse; Bir sonraki basın toplantısında bardakların sayısı iki olmuş; sanki çok içerse inandırıcılığı artacakmış gibi... İçti gene iki bardak su. Ha bu arada her seferinde sudaki zararlı madde miktarında söylemsel bir azalma oluyordu. Ama başka iddialar da ortaya çıkıyordu. Mesela ilk gün sudaki sülfat oranı tartışma nedeniydi. MG Almış eline 3 şişe Avrupa Birliği suyunu "bakın" diyor. "Bunlar Avrupalıların içme suları... Sudaki sülfat oranına bakın (göremeyeceğimiz şekilde kameralara gösteriyor) bizim musluk suyunun 100 katı sülfat var adamlar içiyor bakın... Ona binayen ben de bizim musluk suyunu içiyorum. Daha taze ve daha az zararlı"(o da ne demekse). İki arada bir derede içti gene suları. Valla bardağı yiyecek sandım iki yudumda bitirdi koca bardağı. İlerleyen günlerde sülfatın yerini arsenik aldı. Meğerse bizim musluk suyunda arsenik de varmış, sülfattan daha tehlikeli olarak... Bu sefer MG´ nin büyük oynaması gerekiyordu. Araştırma yapmış hangi şehrin suyunda arsenik var diye. Zekâya bakar mısın? Yanına yandaş arıyor yani adam. Bir sonraki gösterisi evlere şenlikti. Sinirlerimiz bozuldu gülmekten. Almış arkasına belediyenin adamlarını vermiş ellerine üç dört pankart, İzmir'in içme suyunda arsenik var diye yazıyor pankartlarda. İzmir'in suyu... İzmir'in CHP'li belediye başkanı İzmir halkını zehirliyor ey ahali uyanın İzmir'e sahip çıkın. Yaw İzmir'in kavakları var ya... neyse... bu sefer MG olayı iyice abartmış elinde koca bir sürahi dolusu su var. Zannettim ki başını falan yıkayacak. İçti hepsini ... yuh dedim. Şöyle bir mantık yürütüyor adam. Aslı böyle değil ama böyle olduğunu varsayalım. "Dünyanın en pis suyu bile arıtılır. Bunu bilmemek cahilliktir(diyene bakın). O yüzden Kızılırmak suyu da arıtılır." Mantık böyleyse o zaman şunları da rahatlıkla sormamız gerekir ve cevabını almamız gerekir.

Nasıl yani? Kızılırmak suyu aslında dünyanın içilmesi gereken en son suyu ve sen bunu arıttığını söyleyip, 21 günü habersiz olmak üzere 2,5 ay boyunca bize içirtip, şerefin üzerine yemin edip evinde de bu suyu içtiğini söylerken evinde hiçbir arıtma cihazı bulunmadığının da taahhüdü bahsettiğin o şerefin içinde mi? Bu yaptığı gösteriler inandırıcılıktan o kadar uzak ki çaresiz bir adam takliti mi yapıyor acaba diye düşünmekteyiz. O kadar da alt bilince oynayacak değildir diyip MG'nin taklitten ibaret olmadığını söyleyebiliriz. 15 yıldır Ankara'yı yiyen MG'nin artıklarını oğlu O.G. YIYECEKMIŞ. Oğlunu Keçiören için hazırlıyormuş da oğlu Keçiöreni beğenmeyip Çankaya'yı istiyormuş. Alsın alsın, Çankaya'yı alsın ben evimin oraya koca bir hoca heykeli artık ne hocası olduğu duruma göre değişir, birde şöyle fıskiyeli yanarlı dönerli bir köprü altı parkı istiyorum. Kızılırmak suyunun isminin değiştirilmesini komunist bir ibare olan kızıl yerine uygun bir ifadenin getirilmesini istiyorum. Yahut şöyle diyelim ben Kızılırmak suyundaki sülfatın ıvırın zıvırın artizlik olsun diye sürahi sürahi su içenlerin en ufak hücrelerine işlemesini istiyorum ben kaos istiyorum...

KÖYLÜLER CAMİİ DEĞİL TİYATRO İSTEDİ

İslamın potasında eritilerek Sünnileştirilmeye çalışılan Alevilik iktidarın saldırısına uğramaya devam ediyor. İzmir'in Urla ilçesine bağlı 12000 nüfuslu alevi köyü Bedemler'e cami yaptırmak isteyen devlete yanıt yine köylüden geldi: "Buraya cami değil tiyatro yaptırın." Köylülerin tiyatro ile olan ilişkisi ise 1936 e kadar dayanmaktadır. 1963 te kendi emekleriyle yapımına başladıkları ve 1969 da tamamlanan Türkiye'nin de ilk köy tiyatrosu olma özelliğini taşıyan 150 kişilik tiyatro salonu halen aktif olarak hizmet vermektedir. Oyuncular yine köylülerden oluşmakla beraber köylüler canlandırdıkları karakterler ile anılır. (ayrıca ölmüş olan köylülerin mezar başlarında Jülyet Zeynep, Mişon Emmi, Palet, Koca Hala vb. lakaplar yazmaktadır.)

İktidarın olduğu heryerde ve zaman diliminde kendine benzemeyeni değiştirme/dönüştürme çabaları en bilindik iktidar hilesidir. Ancak kendi iktidarlarını zenginliklerini vs. korumak için yaptıkları Anayasadan bile bihaber olan hükümet anayasanın 2. maddesinde geçen "Türkiye Cumhuriyeti Laik Bir devlettir" ibaresinden hareket ile değil herhangi bir yere cami yaptırmak, Havra Sinagog ve Kilise gibi herhangi bir dini yapıyı oluşturması bile kendilerince yasaklanmıştır.

KRAL VE SOYTARI

(Sahnenin ortasında bir taht vardır. Bir kral ve bir soytarı sahne açıldığında gözükür. Kral sinirli sinirli bir ileri bir geri yürümektedir. Soytarı da onun gibi yürümekte ve o ne yaparsa aynısını yapmaktadır. Sahne açıldığında arkada bir bebek ağlaması duyulmaktadır. Ses giderek alçalır ama duyulmaya devam eder.)

Kral -Taklit etme beni. Soytarılık yapma!
Soytarı -Nasıl yapmam? Bu benim işim.
Kral -Ne biçim soytarısın sen, bir çocuğu güldüremedin. Hâlâ ağlıyor.
Soytarı -Teyessüf ederim. Mesleğimle ilgili şakaları hiç kaldıramam. Herkesin meslek yaşamında zık zaklar olabilir. Hatırlatırım ki bu sarayı on yedi yıldır ben güldürüyorum.
Kral -Demek ki artık vaktin dolmuş. Bu sarayda vakti dolanlara ne yapılır iyi bilirsin.
Soytarı - Senin vaktin ne zaman doluyor?
Kral - Beni vaktim dolmaz! Ben kralım!
Soytarı -Komşu ülkeyle yaptığımız savaşı kaybettiğimizde ben sana, sen ne biçim kralsın, senin vaktin dolmuş, demiş miydim? Hem hatırlatırım; binlerce askerimiz öldüğünde seni gene ben neşelendirmiştim. Bir saat içinde bütün kayıpları unutturup, bütün üzüntünü yok etmiştim.
Kral -Ben kaybetmem! O ülke de bir sürü kayıp verdi o savaşta. Sonra da barış imzaladık.
Soytarı -Evet. Toplu mezarlıkta iki kral bir araya gelip barış imzalamıştınız.
Kral -Ölülerimize saygı göstermeliyiz.
Soytarı - O yönünü kesinlikle takdir ediyorum.
Soytarı -Sen takdir edemezsin. Sen soytarısın! Senin işin eğlendirmek.
Soytarı -Çok yoruldum. Biraz tatile ihtiyacım var. Buralardan uzaklaşmam, kendi kendimle kalmam gerek.
Kral -O zaman sana hemen güneyde bir zindan ayarlayalım. Ne tatili! O odada ağlayan çocuk bu ülkenin gelecekteki kralı.
Soytarı -Hangi gelecekteki?
Kral - Büyüdüğü zaman kral olacak.
Soytarı -O büyüyene kadar ben kral olabilir miyim!
Kral -Ne münasebet! Haddini bil. Bu tahtta oturmak kolay mı sanıyorsun?
Soytarı - Zor mu?
Kral -Zor tabi.
Soytarı -Niye, üniversite diploması mı istiyorlar?
Kral -Hiç komik değilsin soytarı. Bu tahta ancak kral soyundan biri oturabilir.
Soytarı - Öyle bir soy mu var?
Kral -Var tabi. Benim büyük büyük babalarım kraldı.
Soytarı -Onların babası?
Kral - Onlar da kraldı.
Soytarı - En babası?
Kral - O henüz kral olmamış olabilir.
Soytarı -Demek ki benim en büyük babam da soytarı değildi. En büyük babam zamanında kral yoksa soytarı da yoktu. Bu durumda en büyük babalarımız eşitti.
Kral - Eee?
Soytarı - Demek ki aslında biz de eşitiz. Senin en büyük baban değil de benim en büyük babam kral olsaydı, senin en büyük baban da soytarı olabilirdi. Yani şu an benim yerimde sen, senin yerinde ben olabilirdik.
Kral -Ne! Sen benim en büyük babama soytarı mı dedin?
Soytarı - Hiç öyle şey olur mu?
Kral -Olmaz.
Soytarı - Senin en büyük baban kral soyundandı.
Kral - Evet.
Soytarı - Sen de kral soyundansın.
Kral -Evet. Ben bir kralım.
Soytarı -En büyük baban seni görse gurur duyardı.
Kral -Tabi ki. Ben güçlü bir kralım.
Soytarı -Benim en büyük babam da beni görseydi, senin en büyük babanı bulup...
Kral - Anlamadım!
Soytarı -Yaşasın büyük babalar!
Kral -Yaşasın!
Soytarı -Bu tahtta ancak güçlü birisi oturabilir.
Kral - Bu tahtta ben oturabilirim.
Soytarı - Her şeye gücü yeten, her şeyi yapabilen bir kral. Kral soyundan bir kral.
Kral - Yani ben.
Soytarı -Evet sen. Bütün ülke krallarını bilek güreşinde yenebilirsin.
Kral -Yenerim!
Soytarı - At üstünde altı metre gidebilirsin.
Kral - Giderim!
Soytarı -Her şeyi yapabilirsin.
Kral - Her şeyi yaparım!
Soytarı -Birtek şey hariç.
Kral - Neymiş o bir tek şey?
Soytarı -Soytarılık. Bir kral asla soytarılık yapamaz.
Kral - Bir kral soytarılık yapamaz.
Soytarı -Evet. Ne kadar güçlü olursa olsun, bir kral soytarılık yapamaz. Demek ki bir soytarı bir kraldan daha güçlüdür.
Kral -Bu ne haddini bilmezlik!
Soytarı -Sinirlenme hemen. Sen demedin mi bir kral soytarılık yapamaz diye?
Kral - Evet,ben dedim.
Soytarı - Kabul et. Senin yapamadığın bir şeyi yapıyorsam ben daha güçlüyüm.
Kral - Sen nasıl benden daha güçlü olabilirsin?
Soytarı - Senin yapamadığını yaparak. (Kendi kafasındaki şapkayı gösterer) Bunu giymek o tahtta oturmaktan daha zordur.
Kral -Hayır. Hiç kimse benden daha güçlü olamaz. Ben her şeyi yapabilirim.
Soytarı -Soytarılık?
Kral - (Bir süre düşünür) Onu da yaparım. Ben her şeyi yaparım.
Soytarı -Soytarılık yapamazsın.
Kral - Yaparım.
Soytarı -Yapamazsın.
Kral - Yaparım.
Soytarı - Yani benim yaptıklarımı yapabilir misin? Bu şapkayı giyip beni güldürebilir misin?
Kral -Güldürürüm tabi. Sen yapabiliyorsan, ben de yaparım.
Soytarı -Hadi canım!

(Kral bir süre soytarının şapkasına bakar. Soytarının şapkasını alır, tacını çıkartarak o şapkayı takar. Soytarı da kralın tacını takar. Kafalarındakini değiştirir değiştirmez formları terse döner. Kral soytarı, soytarı ise kral olmuştur. Yeni kral heybetli bir şekilde tahta oturur. Yeni soytarı ona bakmaktadır.)

Soytarı -Haydi güldür beni.
(Yeni soytarı bir takım komik hareketler yapar. Yeni kralın yüzü asıktır.)

Soytarı -Beğenmedim. Beni güldüremiyorsun. Vaktin doldu anlaşılan. Bu sarayda vakti dolanlara ne yapıldığını iyi bilirsin. Muhafızlar! Alın bu soytarıyı güneyde bir zindana kapatın.

Kral -Affedin beni kralım. Çok daha iyi numaralarım var. Sizi güldürebilirim.
(Soytarı muhafızlar tarafından dışarı çıkarılır)
Soytarı - En büyük babam beni görse gurur duyardı.
(Çocuk ağlaması oyunun başındaki gibi yükselirken sahne kararır. Biter.)

Gökhan Korkusuz

Daatma GENDİNİ

DUYUP DA İNANAMADIKLARIMIZ

Melih Gökçek ODTÜ'yü yıkacak

Kısa bir süre önce ODTÜ rektörü Ural Akbulut ile Ankara'nın içme suyundaki Arsenik miktarı konusunda kıyasıya bir tartışma yaşayan Ankara Büyükşehir Belediyesi, Orta Doğu Teknik Üniversitesi (ODTÜ) Kampüsü'ndeki bazıları çeyrek asırdır bulunan 45 bina için "uygulama imar planı, yapı ruhsatı ve iskân belgesi bulunmadığı" gerekçesiyle 1 milyon 800 bin YTL para cezası kesti. Belediye, kaçak yapıların mevzuata uygun hale getirilmemesi durumunda yıkılmasına karar verdi. ODTÜ Rektörü Akbulut da "Yıkabiliyorsa gelsin yıksın. Melih Gökçek kaç yıllık başkan. Bu üniversite 50 yıllık bir üniversite" diyerek resti çekti.

Gendini Der ki:

Melih 15 yıllık başkan, sen kaç yıllık rektörsün diye sorarlar dikkat et. Bu biiiiir! Yıkar. Vallahi yıkar billahi yıkar. Yıkamazsa yığar, yığamazsa yağlar, yağlayamazsa yavş... Bu ikiiii! Peki, sen bilmiyor musun bu adamda zırnık utanma yok. Utanmaz adam olarak namı var bu adamın. Ayrıca sende çok üzerine gittin adamın. Senin suyunda arsenik var, var sülfat var diye. Hak ettin sen bunu. Bu üüüüç... Ayrıca adam haklı. Gözün başın oynuyor senin. Adam almış sizin ordan "su temizdir" raporlarını hem semiriyor hem sömürüyor bi güzel, sen de yok öle rapor diyorsun. Raporları inkâr etmen Kızılırmağı taşıran son damla oldu herhalde. Sen kimsin be adam temiz olan bir suya pis diyorsun. Cahil adam... Böyle yıkarlar evini başına işte... Bu döööört. Dön de göbeğini ört bu da beş.

TRT Spiker Bulamadı

TBMM'de tartışmalı bir oturum sonrası kabul edilen yasayla Kürtçe kanal çalışmalarına başlayan TRT bir yandan teknik alt yapı çalışmalarını sürdürürken, diğer taraftan da Kürtçe bilen kadro arayışına girdi. Ancak alınan bilgiye göre; kanal için yürütülen çalışmalar istenilen özelliklere sahip personel bulunamadığı için yavaşladı. İyi derecede Kürtçe bilen, entellektüel, sicili temiz ve sabıkası olmayan sunucu arayan TRT, istediği özelliklerin hepsini barındıran bir kişi bulamayınca sorunu kurum içinde çözmenin yollarını aramaya başladı. Doğu ve Güneydoğu'da çalışan personel arasından sunucu olabilecek kişileri tespit etmeye çalışan yetkililer, sunucu sorunu çözülür çözülmez yayın çalışmalarının hızlanacağını kaydetti.

Gendini derki:

Bulsa şaşardım. Yakında Türkçe bilen sunucu bile bulamayacaklar. Hem entellektüel olacak, hem sicili temiz olacak hem de sabıkası olmayacak... YUH!!! Ulan zekâ küpleri, çok değil bundan 5 yıl önce memlekette anadilde eğitim isteyenlerin sicilinin içine ettiler. Hepsine sabıka kaydı yaptırdılar. Kürtçe bilen entellektüelleri devlet politikası olarak ezdiler. Şimdi de hem entel, hem Kürt, hem temiz hem de sunucu bulamıyorsunuz öylemi. Siz o kafayı değiştirin. Sizin sicili bozuk diye ayırdığınız "O" insanların "O" bozuk sicilleri benim nazarımda onur madalyalarıdır. Sizin temiz olan sicilinize ise bir kova gübre ancak yeter. Galiptir bu yolda mağlup dedikten sonra şunu da söyleyim; zaten "sicil" dediğiniz şeyin kendisinin "sicili" bozuktur. Anlamadınız değil mi cahiller sizi... Siciliniz bozuk olsaydı anlardınız... Sizi sicili temiz cibilliyetsizler sizi...

Nedim Gürsel'e Dava

Fransız yayımcısıyla Anadolu gezisi sırasında ifade vermek için apar topar İstanbul'a getirilen yazar Nedim Gürsel'in "Allah'ın Kızları" romanı hakkında soruşturma başlatıldı. "Halkın sosyal sınıf, ırk, din, mezhep veya bölge bakımından farklı özelliklere sahip bir kesimini, diğer bir kesimi aleyhine kin ve düşmanlığa alenen tahrik" suçlamasıyla başlatılan soruşturmanın kendisini şaşırttığını ve üzdüğünü belirten Gürsel şunları söyledi: "Türkiye'nin demokratikleştiğini hep söylüyordum. Şimdi kafamda bir soru işareti uyandı. Çünkü din de eleştirilebilir. Böyle bir özgürlüğümüz var. Teokratik bir devlette yaşamıyoruz, laik bir cumhuriyette yaşıyoruz. Allah'ın Kızları'nın amacı dini eleştirmek değil."

Gendini derki:

Çüşşş. Tamam, ben buna inanmadım. Hakikaten inanmadım. Ulan Allahın Adamı, Bu kadar "demokrasi" yanlısı bir parti iktidardayken, "samimi" bir şekilde çetelerin, darbelerin üstüne korkusuzca gidebilen böyle ak mı ak pür-i pak bir parti iktidardayken böyle bir şey olabilir mi? Demokrasi geldi memlekete demokrasi nedim bey. Hehehehheeeyt.. Demokrasilerde her şey eleştirilebilir. Yani Dünyevi olan her şey eleştirilebilir. Ama dini değerler ne yazık ki dünyevi değerler içinde sayılmıyor. Ruhani şeyleri eleştiremezsiniz nedim bey. Demokrasiye aykırı bir kere. Demokrasi sizin de belirttiğiniz gibi laik cumhuriyet demokrasisi. Ve böyle bir yönetimde devleti demokrasinin bir parçası şeklinde görüp onu dahi eleştirebilirsiniz ama dini asla... Çünkü din başka dünya devlet başka dünya "Ne tanrı ne devlet" bambaşka... Gelelim sorununuza. Siz her ne kadar amacım eleştirmek değil deseniz de amacınızın ne olduğunu daha önce de Hrant'ı yargılayan ve yüce Türk milleti adına karar veren yüce Türk yargısı anlayabilir. Bunun bilincinde olun ve size bir tavsiye vermeme izin verin. Soruşturmada şöyle söyleyin belki bir yardımı dokunabilir. "Efendim karşınızda her ne kadar dik durmaya çalışsam da mahkeme mimarisi ve heybetli cübbeniz karşısında her türlü eziliyorum". Yani onun sizden büyük olduğu izlenimini verin ve şöyle devam edin, " Sayın Başbakanımız RTE beyin eline geçen her fırsatta ısrarla belirttiği üzere bu ülkenin %99 müslüman". Hakim "Eeee!!! Yani!!!" diyerek moralinizi bozmaya çalışacaktır izin vermeyin ve ısrarcı bir şekilde devam edin. "Benim diğer tarafta olduğumu yani %1 lik kısımda olduğumu farzedersek, şöyle bir sonuç ortaya çıkıyor. Ben hangi akla hizmet %1 lik kısmı %99luğa karşı kışkırttım ve siz hangi akla hizmet beni bununla suçluyorsunuz. Şayet suçlama bu ise -ki besbelli bu- böyle ise, bu lafınıza kargalar dahi güler hatta onlar bile bir taraflarıyla güler." Evet Sayın nedim pek bi kadim. Böyle söyleyin. Eğer anlamazlarsa adımı verin, sallamazlarsa bana söyleyin ben de sallamazsam ALLAH yolunuzu açık etsin.

AKP'lilerden Baykal için dua

16. Malatya Fuarı'nın açılışı nedeniyle verilen yemeğe, Eker, Daşöz, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş ile çoğunluğu AKP'li yaklaşık 150 kişi katıldı. Yemeğin ardından, Darende'nin Yenice beldesi Belediye Başkanı Mehmet Yücel, sofra duası yaptırdı. Davetliler ellerini açıp "âmin" diyerek duaya katılırken, Yücel sözlerini "Allah, Deniz Baykal'a da akıl fikir versin" diye bitirdi.

Gendini derki

Sizin de belanızı versin... yaw siz de misket kadar beyin yok mu arkadaşlar. 150 kişilik bir ziyafet veriyorsunuz, yediğiniz önünde yemediğiniz kimbilir nerde, hatta bir Melih Gökçek eksik orda, muhtemelen şarkıcı türkücü de vardır, yemeğe katılan 150 kişinin 150 si de birbirinden akıldır, ama yetmiyor size ve siz "daha" diyorsunuz, iktidarın hırsı bürümüş gözünüzü besbelli, aklınız sıra espri de yapıyorsunuz. Ona buna akıl vermesi için, uğruna yapmayacağınız bir şey bulunmayan, inancınızı bu yılışık esprinize alet ediyorsunuz. Siz var ya siz... Çürümüşsünüz baştan aşşağa, tepeden tırnağa. Baykal'ın daha da beter olmasını temenni ettikten sonra Madem bu kadar tebessüm sever insanlar var etrafta benim duama da amin derlerse Müslümanlıklarına zeval gelmez herhalde. Haydi Hep Birlikte...
DG-Baykaldan beter olasınız inşallaaaaaaah
AMİİİİİNN!!

Fatih Terim'in Maaşına zam

Euro 2008'de gösterilen başarının ardından Fatih Terim'e %100 oranında zam yapıldı. böylelikte Terim'in maaşı 300 Bin YTL'ye yaklaştı. Daha önce Fatih Terim'in maaşına yönelik bir tartışma başlatan DTP milletvekili Sırrı Sakık'a "benden bir tane var onlardan 550" diyen Terim'in maaşı kamuoyunda yoğun bir biçimde tartışılmıştı....

Gendini derki:

Pey! Akla bak akla. Kendisinden bir tane varmış. Suç yalnız bunda değil. Bunu imparator yapan dangalaklarda... Bana gelip "İmparator Daatma" deyin. size gülemeyen yerlerimle güler geçerim. Bundaysa, bi kurum bi eda ki sormayın. Dünden hazır İmparatorluğa. Marlon Brando mübarek. Aç tavuk hesabı. Marlon Yoksa bu var! yersenız.. Geçelim... Ahali'nin Kara Çocukları'na gelelim... Bu ahalinin peşinden Kurtuluş Parkı'ndaki top sahasına varacağım derken, çöpten defineye ayıklayan deli kadının 9 köpeği önümü kesti. Az kaldı dokuzunu da ısırıp Ahali'ye haber olacaktım...

Dostlarım, anarşistler beni taklaya getirip hiç olmayacak bir gece yaşattılar. Başta 'Allah müstahak'ınızı versin emi, gece gece ne maçı evladım?' dedim. Ben artık yaşlandım. Dilaver'in aklına uyup tee gece yarısına maç almışlar. Beni zorla hakem yaptılar. Hakem de ne hakem. Dediğim hiçbir şeyi yapmadılar, çaldığım hiçbir düdüğü sallamadılar. Denildiği kadar var, tam yamyam olmuş bunlar. Topu gördü mü deliye dönüyorlar bir kere. Halı saha dediğiniz 40 bilemediniz 45 metre ama dar ettiler bana dar. Efendim bunlar iki takım çıkarmışlar: biri *'Yamyamlar'* diğeri *'Vandallar'*. Kişinin kendini bilmesi gibi az rastlanır bir irfana sahipler. İki takımın terkibinde de yeterinden fazla genç irisi top delisi mevcut. Meseleleri pek öyle döktürmek değil, zaten öyle olsa da zaman ve mekân buna pek müsait değil. Aman allahım o da ne? Sahada bir fırtına esiyor. Bu Horoz Haydar'ı kim izlese bildiği ne varsa unutur. Adamda her numara var. Sahada ne dolaplar çevirdiğine kimse bir anlam veremese de vurduğu gol oluyor mübareğin. Biçare kesicisi Tolga da sık sık tekme tokat girişmek zorunda hissetti kendini. Ben görebildiğimi çaldım ama bir şey farketmedi.

Horoz'un varyetesinden fırsat bulunabilen dakikalarda hepsi kendi meşrebince fule, rövaşata, vole, dripling mripling ne varsa denediler. İlk defa gördüğüm numaralar da mevcuttu arada. Topsuz alan kralı Faruk tavuk kovalar gibi kovaladığı zavallım futbol topunun yeri geldi üstüne bastı, yeri geldi auta çıkmak üzereyken koyvermeyip, onla bir yumak olup saha duvarında onulmaz gedikler açtı. Punk bir çocuk var EA Sports'un, Konami'nin grafiklerinden daha şekilli şerefsizim. Doksana da yapıştırıveriyor ayağına geleni. Kafasına sıçtığımın Cavcav'ı yok Allahtan ortalıklarda. Tatil yapmıyor adam, yaz boyu 'köle pazarıma yeni bünye bulmam lazım' hesabı fellik fellik dolaşıyor halı sahaları bile. Genç irilerinin en irisi Obeliks Golyat parçaladığı pabuçlarının kendisine kaybettirdiklerine rağmen cüsse çalımı tabir ettiğimiz yöntemle muhtelif defalar ensesindeki üç adamla ve miskete çevirdiği topla beraber kaleye girdi. Obeliksin ardından baktım, yer yer halıyı da yerinden kaydırmış. Total futbol denen icadın gayet gayretli icracısı Total Retçi Deniz'le, benim yaratıcım Fatih'in hamleleri de oyunun gidişini pek değiştirmedi. Horoz Haydar, kankası Kara Murat'ın kendine tahsis ettiği geçici otonom alanlarda maçın oyuncusu olarak ışıldarken, Ork Cihat da benim kıymetli bacanağım Bahti'nin uzun, ara bilumum paslarını 'Vandallar'ın hesabına gol olarak yazdı. İkisinin saçları da birbirinden uzun hatta benimkilerden de uzun adaş Ali'leri ben mütemadiyen birbirine karıştırdım. Kolaysa gelin siz karıştırmayın, kolaysa siz gelin bu oyunun içinden çıkın. Gol atmayan kalmadı. Bana çarpan toplar bile gol oldu, saymadım sayamadım...

Total Retçi Deniz ÖZGÜR:

"iktidar hayatı hedef aldığında, hayat iktidara direniş olur"

AHALİ: *Çalışıyor musun? Bir işten para kazanıyor musun? Bir üniversiteyi bitirdin mi?*

DENİZ: Bir üniversiteye kayıtlıyım şu an. İstanbul üniversitesi antropoloji bölümündeyim. Beş yıldır hala birinci sınıftayım. Bir işten para kazanmıyorum. Bir iki ay önce bir işte çalışıyordum, ayrıldım.

AHALİ: *Nasıl işler bunlar, geçici işler mi?*

DENİZ: Geçici işler. İşte, daha çok hizmet sektöründe çalıştım. Daha önce otelde temizlikçiydim. Sonra bir barda garsonluk...

AHALİ: *Nerde yaşıyorsun?*

DENİZ: İstanbul'da yaşıyorum.

AHALİ: *Red açıklamaya ne zaman karar verdin? Aklına ne zaman düştü? Bu süreci biraz anlatır mısın?*

DENİZ: Total red açıklamaya karar vermem bu senenin başında olan bir şey, ama anarşist düşünceyle ve pratikle tanıştığımdan beri zaten anti-militarizmle de doğrudan ilişki halindeydim. İşte 2003 yılından bu yana. Aslında bu yılın başına kadar red açıklamayı düşünmüyordum. Askere tabi ki gitmeyecektim ama red açıklamamın mücadele etmemi engellemesini istemiyordum. Neticede belli şeylerden alıkoyman gerekiyor kendini. Bunları yaşamamak için açıklamayacaktım. Ama bu yılın başında öyle bir karar verdim. Bunu belli bir eylem alanına dönüştürmek gibi bir düşüncemiz vardı. Özel olarak vicdani retçiler gününde açıklamayı düşünmüyordum aslında. Bu da Halil'in (Savda) yönlendirmesiyle oldu. Uzun bir zaman koymuştum önüme. Bir kaç arkadaşla birlikte bunu daha da çoğaltmak daha fazla retçiyle açıklamak için, kaç kişi olursa artık. Daha etkili kılmak için bu eylemi. Halil'in isteğiyle de dünya vicdani retçiler gününde açıklamaya karar verdim.

AHALİ: *Vicdani/ total red bir direniş biçimi, militarizme karşı. Bu hareket Türkiye'de bilinir oldukça, görünür oldukça belli tanımlamalar oluştu, bunlar dilin içine daha çok yerleşmeye başladı. Artık gazetelerde rastlıyoruz, köşe yazarları tartışıyorlar; direniş mi sivil itaatsizlik mi? Senin kanaatin ne? Vicdani/total reddin bir direniş mi olduğunu düşünüyorsun yoksa bir sivil itaatsizlik eylemi mi?*

DENİZ: Öncelikle vicdani/total reddi bir sivil itaatsizlik eylemi olarak değerlendiriyorum. Ama şöyle bir şey var, karşılaştığı tahakküm biçimlerini bir şekilde sorgulayan, bundan rahatsız olan, etrafındaki adaletsizliklere gözlerini kapatamayan insanların zaten direnişe yazgılı olduğunu düşünüyorum. Özellikle iki yüz yıldır kapitalizmi, modernizmi tanımış, bir şekilde bundan etkilenmiş, bunun zararını görmüş ve az da olsa sistemin işleyişi hakkında bir fikre sahip insanlar için direniş bir mecburiyet. En azından ben böyle görüyorum. Sivil itaatsizlik, direnişin belli biçimlerinden, belli görünümlerinden biri; şenlikli muhalefet gibi...

Öte yandan vicdani/total red üzerinden bilinen, şekillenen anti-militarizmin psikolojik bir tutum olarak değerlendirildiğini de biliyoruz, işte dış dünyanın gerçekliği karşısında anti-militarizm duygusal bir tepki olarak görülüyor. Şunu söyleyebilirim; yeni bir dünya ortaya çıkarmak için mücadele verirken, sergilenen karşı koyuşları, şenlikli muhalefet, etkisiz muhalefet, psikolojik tutum gibi tanımlamalarla eleştirmenin direnme biçimleriyle de kaybolmaya yüz tutan bir dünyanın son çırpınışları olarak değerlendiriyorum.

> ...Yeni bir dünya ortaya çıkarmak için mücadele verirken, sergilenen karşı koyuşları, şenlikli muhalefet, etkisiz muhalefet, psikolojik tutum gibi tanımlamalarla eleştirmenin direnme biçimleriyle de kaybolmaya yüz tutan bir dünyanın son çırpınışları olarak değerlendiriyorum...

AHALİ: *Vicdani Red tanımlaması daha çok bilinir oluyor artık yayınlar, yapılan haberler ya da basın açıklamaları yoluyla. Akın Birdal, meclis kürsüsünden bir çağrı yaptı "bu konuya eğilir misiniz?" diye. Sen retçilerin "görünür olma"ları, reddi gündemde tutmaları meselesinde ne düşünüyorsun?*

DENİZ: Şimdi aslında şöyle bir şeyi ortaya koymak gerekiyor. Vicdani red kavramını önce bir sorunsallaştırmalıyız. Vicdani red tutumu, içindeki 'vicdan' kavramı nedeniyle belli bir bireyselliğe, bir ahlaki tutuma gönderme yapıyor. Bu da hareketin güçlü bir politik zemine oturmasının önünde bir engel teşkil ediyor kanımca. Bizim, bu nedenle bu harekete anti-militarist bir perspektif kazandırmamız gerekiyor. Çünkü çoğunlukla vicdani red, kamuoyunda bireysel, ahlaki, dini ilkeler nedeniyle askere gitmemekten ibaretmiş gibi algılanıyor. Hâlbuki anti-militarizm, bir devlet eleştirisi, ordu eleştirisi, tahakküm ve hiyerarşi eleştirisi, aynı zamanda ve en önemlisi bir kapitalizm eleştirisi. Çünkü devlet, ordu gibi baskıcı aygıtlar bana göre kapitalizmin belli amaçları için işlev gören mekanizmalardır. Bu nedenle anti-militarizm, perdenin arkasındaki her bir gizli parçayı ortaya çıkarmak için, ordu, devlet ve kapitalizm arasındaki, ekonomik, politik ve kültürel bağları çözümlemek için son derece önemli bir mücadele alanı..

Öte yandan vicdani red gittikçe daha fazla yasal haklarla anılmaya başlandı. Bizim meseleyi bu yasallık zemininden de çıkarmamız gerekiyor. Şöyle ki, yakın bir zamanda profesyonel ordu oluşumuyla karşı karşıya kalabiliriz. Devlet bir manevrayla vicdani reddi yasalaştırabilir. Eğer biz hareketi anti-militarist bir zemine oturtamazsak, bu manevra karşısında güçsüz kalabiliriz. Nitekim vicdani red, Almanya'da yasallaştığında, karşılığında sivil hizmet dayatıldığında, devlet bunu bir ayrıştırma mekanizmasına dönüştürdü. Vicdani redlerini açıklayanlar neticede askerlik yapmak istemeyen insanlar, bu tarafıyla zaten orduya herhangi bir hizmet veremeyecekler. Dolayısıyla ilk elden vicdani retçileri ayıkladılar. Ordularını daha profesyonel insanlardan oluşturdular. Vicdani retçileri de birebir orduya olmasa da ihtiyaçları doğrultusunda sivil hizmete aldılar.

Şu an bakarsak vicdani red, hareket de diyemeyiz aslında bir inisiyatif söz konusu henüz, retçiler içeri alındığında insanların bir araya gelip karşı çıkış sergiledikleri bir alan. Hani çok da güçlü olmayan bir tarafı olduğunu görüyorum, vicdani retle sınırlı kaldıkça. Örneğin, bizim sivil hizmet konusunu bir sorun olarak ortaya koymamız gerekecek. Gerçi bu coğrafyada, vicdani red genel olarak sivil hizmeti reddeden bir karaktere sahipti. Ama bizim bunu çok daha fazla gündem etmemiz, bir ilke olarak belirginleştirmemiz gerekiyor. Bu anlamda aslında vicdani red bir teferruat, anti-militarizmin bir parçası sadece..

AHALİ: *Doğru mu anlıyorum, şöyle bir şey mi? Bende kavramsal karşılığı şu, bireysel bir özgürlük mücadelesi bir bakıma, vicdanı özgürleştiriyorsun ama bunun için toplumsal bir iş birliği gerekiyor. Bu da bizim daha önce bildiğimiz ilkelerden birisi. Politik mücadelemiz, değişim istencimiz varsa yani, birlikte özgürleşme kaygımız varsa, vicdani tutumu hareket ilkesi haline getirmenin yollarını bulmalıyız. Herhalde bunu kastediyorsun?*

DENİZ: Evet. Neticede vicdani red tutumu bireysel bir sorgulama neticesinde ortaya çıkan bir olgu, kararı bu şekilde veriyorsun. Ama bunu politik bir karaktere bürüyüp kamuyla paylaşmanın bir anlamı var.

"iktidar hayatı hedef aldığında, hayat iktidara direniş olur"

AHALİ: *Başkalarının vicdanına dokunmak için birkaç şey gerekiyor. Görünür olmak gerekiyor ya da daha fazlası. Ama bizim gördüğümüz, uzaktan yakından takip ettiğimiz, dilde fark ettiğimiz şöyle bir şey var. Bir hava oluşmuş, vicdani retçiler sanki şöyle olmak zorundaymış gibi, her tür şiddetten azade, kendini arıtmış aziz mertebesinde, peygambersi bir duruş; muhtemel ki milyonlarca insan tarafından böyle algılanıyorlar, retçiler de bilerek ya da bilmeyerek böyle bir havada oldukları zaman buna prim veriyorlar, bir açmaz oluşuyor. Peki, sence vicdani/total retçi olmak, anti-militarist olmakla şiddet kavramı arasında doğrudan bir bağ var mı?*

DENİZ: Ben bunların arasında doğrudan bir bağ olduğunu düşünmüyorum. Anti-militarist olmak şiddet karşıtı olmak anlamına gelmiyor. Bu aslında az önce söylediğin peygambervari yaklaşıma da denk düşen bir şey hani kendini dünyanın bütün olumsuzluklarından arındırarak bireysel bir duruş üzerinden yükselmek hayatı dönüştüren bir zemine karşılık gelmiyor bana göre. Ama bu şiddet taraftarı olduğum anlamına da gelmiyor. Fakat hani burada şiddetin kimin elinde tekelleştiğini, kimin bunu kullandığını, hayatımıza uyguladığını görmek önemli.. Sonuçta öz savunma gibi bir durum söz konusu olabilir, bugün polisin kullandığı şiddetle onun karşısında attığın taş arasında bir fark olması gerekiyor, bu orantısızlığı görmek gerekiyor. Şiddeti politik bir yöntem olarak önerdiğim için değil, ama yaşadığımız hayat içerisinde belli koşullara maruz kaldığımız için bir şekilde bununla karşı karşıya kalabiliyoruz. Belki şiddetle farklı bir ilişki geliştirebiliriz. Deleuze'un çok sevdiğim bir sözü vardır, 'iktidar hayatı hedef aldığında, hayat iktidara direniş olur' bu da hani ister istemez şiddet meselesiyle ilişki halinde olmamızı gerektiriyor. Şiddetle başka ilişkiler geliştirmenin önünde bir engel değil bu. Ama arınmış bir şiddet karşıtlığının, felsefi düzlemde kendini gerçekleştirmiş bir şiddet karşıtlığının bu hayatın içinde çok da bir gerçekliğinin olduğunu düşünmüyorum.

Karşılaştığı tahakküm biçimlerini bir şekilde sorgulayan, bundan rahatsız olan, etrafındaki adaletsizliklere gözlerini kapatamayan insanların zaten direnişe yazgılı olduğunu düşünüyorum.

AHALİ: *Hukuksal anlamda vicdani red, temel haklarla, ifade özgürlüğü ile birlikte anılır oldu. Meclis kürsüsünden gazetelere kadar konu yasal zeminde ele alınıyor. Sen bu konu hakkında ne düşünüyorsun?*

DENİZ: Vicdani reddin yasalaşması, rahat hareket etmemizi sağlayacaktır. Bize belli bir manevra kazandıracaktır. Bu açıdan yasalaşması olumlu bir adım. Ama sonuçta bizim derdimiz vicdani reddin yasalaşması mı yoksa toplumun demilitarizasyonu mu? Ben bu meseleyi toplumun militarizmden arınması üzerinden alıyorum. Dolayısıyla vicdani reddin yasalaşmasından ziyade toplumun, bizler de dâhil, militarizmle hesaplaşmasını sağlamamız gerekiyor. Bu olgu gündelik yaşamımızın o kadar çok içine işlemiş durumdaki. Örneğin, milli maçlar yüzünden her günümüz, futbol militarizmine maruz kalarak geçiyor. Taraftarların askerlerden bir farkının olduğunu kim söyleyebilir? Sevinme bahanesiyle insanların öldürüldüğünü, yaralandığını hatta linç edildiklerini gördük, görüyoruz. Bu militarizmle aynı dili konuşmak anlamına geliyor. Yasanın bu konuda söyleyebileceği çok fazla bir şeyin olduğunu düşünmüyorum. Bu şiddetten kurtulmak, gündelik yaşamımızın militarizmden arınmasını sağlamakla gerçekleşebilecek bir şey.

AHALİ: *Yakın zamanda birinin dini nedenlerle red açıklaması ve sadece Türkiye cumhuriyeti ordusunda askerlik yapmayı reddetmesi ama şeriat devletinde yapacağını söylemesi, bunun gibi tutumlar sence vicdani red hareketine zarar veriyor mu? Vicdani red tanımının dışında mı kalıyor?*

DENİZ: Bana kalırsa bu oluşumlar, bu yeni yaklaşımlar, vicdani red kavramına yeni mecralar açıyor. Vicdani red kimsenin tekelinde değil. Dolayısıyla herkes istediği nedenlerle askere gitmeyebilir. Bunların hepsi bir zeminde buluşmak zorunda değil. Ama bu yaklaşımları anti-militarist bir konuma oturtmakta en azından ben zorlanıyorum. Aynı şekilde, birisi askerlik yapmak yerine sivil hizmeti öne çıkaran bir açıklama yapsa bunu da kendi anti-militarizm anlayışımla bağdaştıramam(bu dayanışmayacağım anlamına gelmiyor elbette). Örneğin yakın bir zamanda ABD'den birisi "Irak savaşına katılmam ama Afganistan' a giderim" gibi bir açıklama yaptı. Bunu nereye koyabiliriz, bilemiyorum. Şunu söyleyebiliriz: bu coğrafyadaki hareket halinde olan savaş karşıtlarının, anti-militaristlerin, vicdani/total retçilerin, hareketin daha fazla duyulması, kamuoyunda bilinir olması, retçilerin çoğalması adına, anti-militarist tavırdan yoksun bu tür yaklaşımlarla ilişki halinde, dayanışma halinde olması hareketin karakterini zayıflatıyor.

AHALİ: *'Sivil ölüm' hukuki bir kavram. Sence red açıklayanlar bu kavramı kabul ederek mağduriyeti de kabul etmiş olmuyorlar mı? Sonuçta mücadele tercih edilen bir şey. Bu mağduriyet dilini de terk etmek gerekmiyor mu? Yaşam biçimi elbette zorlaşacak, ama tercihlerinin sonucunu yaşamıyorlar mı? Sen ne düşünüyorsun?*

DENİZ: Ben, 'sivil ölüm' tanımını kabul etmiyorum. Bu, 'sivil ölüm'le anlatılmak istenen koşullarla zaten her anımda karşılaşacağım. Ben zaten bu sorunlarla, zorluklarla yüzleşirsem, bunun karşısında durabilirsem düşlediğim yaşamın değerlerini şimdi yaşadığım dünyada yaratabilirim. Bu bakımdan, bana yapıştırılmaya çalışılan bu mağduriyet dilini kabul etmiyorum. Sadece total red açıklamış olmakla maruz kalacağım bir durum değil bu. Sonuçta sadece bir retçi değilim. Vicdani/total red, direnme alanlarından sadece birisi.

AHALİ: *Son olarak söylemek istediğin, eklemeyi düşündüğün bir şeyler var mı?*

DENİZ: Öncelikle Ahali gazetesinin son sayıda ele almaya çalıştığı vicdani retçilerin görünmesi meselesini olumlu ve verimli bir adım olarak değerlendiriyorum. Meseleyi zenginleştiren bir bakış açısı sunuyor, her ne kadar kullanılan dili ve bazı ifadeleri eleştirsem de ("militarizme gününü gösterin" gibi)..
Biraz da 'militurizm', 'militurne' eylemleri üzerine bir şeyler söylemek istiyorum. Birkaç yıldır düzenlenen militurizm festivalleri hem kendi içinde anti-militarist eylemliliğin eşik atlamasına neden oldu, hem de eylem ve söylem biçimiyle şiddetten, şiddetin dilinden arınmış, yaratıcı, şenlikli direnişin örneklerini sergiledi.

AHALİ: *Ağzına ve yüreğine sağlık. Teşekkür ederiz.*

DENİZ: Ben teşekkür ederim.

Deniz ÖZGÜR'ün 15 Haziran Dünya Vicdani redçiler günün de okuduğu Total red metni:

TOTAL REDDİMDİR!

Ben, Deniz.. Ailemin koyduğu ve T.C.nin verdiği kimlikteki biçimiyle Ramazan Akgün..Okuyacaklarınız, aklımı, vicdanımı ve öfkemi birleştirdiğimde ortaya çıkan iç sesimin sözcüklere ve cümlelere dökülmüş yansımalarıdır.

Savaş üzerine, militarizm üzerine, militarizmin, ilkokulda giydiğimiz bir örnek kıyafetlerden, koştuğumuz, konuştuğumuz için yediğimiz dayaklardan başlayarak simgeselleşen özelliği ve bu özelliğinin çocukluğumuzdan ölümümüze kadar yaşamımızı nasıl bir cehenneme çevirdiği, gündelik hayatımızı nasıl egemenlik altına aldığı ve şekillendirdiği üzerine söylenebilecek yeni bir şeyler var mı bilemiyorum! Ancak söylemek istediğim şu ki:

Dünyayı yaşanamayacak bir yer haline getiren kapitalizme ve onun koruyucusu ve sürdürücüsü olan devletlere ve ordularına hiçbir şekilde itaat etmeyeceğim. Kapitalizmin sürdürülmesi için benden çalınmak istenen yaşamımı, hiçbir kuruma, hiçbir otoriteye teslim etmiyorum, etmeyeceğim. Askere gitmeyeceğim, asker olmayacağım!

Ölümden yana değil, yaşamdan yana olan insanların, hiç kimseyi öldürmek ve hiç kimseden emir almak istemedikleri için yargılanmalarının, mahkum edilmelerinin sorumlusu olarak devleti, özel olarak da ulus-devleti görüyorum. Bu nedenle militarizmin ulusunu da devletini de reddediyorum!

Asker olmak istememem karşısında devletin bana dayatacağı herhangi bir 'sivil' hizmeti de kabul etmiyorum. Ayrıca orduya ve devlete itaat etmediğim için başıma gelebilecek tutuklanma, yargılanma ve mahkum edilme durumlarında karşıma çıkacak olan hiç bir mahkemeyi, adalet organını ve yasaları tanımayacağımı açıkça ifade ediyorum. Ben 'hukuk'a değil, kişisel ve kolektif adalete inanıyorum.

Kapitalizmin ve anti-kapitalizmin, militarizmin ve anti-militarizmin olmadığı bir dünya içindir, verdiğim, vereceğim bütün çaba. Hepinizi, kapitalizmden ve onun türevleri olan aygıtlardan arınmış bir dünyada yaşayabilmek için iradi bir varlık olmaya davet ediyorum! Devletsiz, sınırsız, sömürüsüz, silahsız ve cinsiyet ayrımcılığının olmadığı bir dünya için...

15 Mayıs Dünya Vicdani Retçiler Gününde Anti-militaristler Sokaktaydı!

15 Mayıs Dünya Vicdani Retçiler Günü bu yıl, 'Militurne' adıyla 17 ve 18 Mayıs tarihlerinde biri kapalı alanda, diğeri ise sokakta yapılan etkinlikler ve vicdani / total ret açıklamalarıyla gerçekleştirildi.

Galatasaray Meydanı'nda militarizmi konu alan ve militarizmin kadın ve erkek üzerinde ayrı ayrı olan etkisini içeren bir sokak oyunu sergilendi.

Devletler, şirketler ve askeriyece öngörülen döngüye karşı çıkan, bu toplumsal rutini delen vicdani/total retçilerin askeri birlik, askeri cezaevi ve askeri yargı yollarından (yolsuzluklarından) nasıl savruldukları da gösterinin içinde yer alan yaşamsal göstergeler oldular.

Galatasaray'da militarizmi ifşa eden eylemsel sokak tiyatrosu, ikinci durak olan Beşiktaş'ta da aynı oyunu sergiledi ve günün 'anlam ve önemini' içeren bildiriler okundu.

''...bu dünyada doğduğu andan itibaren ömrü boyunca savaşsız tek bir gün bile geçirilmeyen coğrafyalarda yaşayan insanlar var. Steril hayatlarının ekonomik düzeni bozulmasın diye profesyonel askerleri savaşıyor en hümanist ,özgürlükçü ve demokrat devletlerin.''

Aslında temel mesele, kişinin kendi iradi kararı ile neyi isteyip neyi istemediğini belirleyip, yaşamını buna göre devam ettirmek istemesidir.

Kendi bedeninin kontrolünü kendi eline almak.

Biri 'yat' dediğinde ona neden yatması gerektiğini neden kalkması gerektiğini neden 'vurması' gerektiğini sormak.

Militarizmin işleyişindeki temel edim olan 'itaat'in, önce ailede sonra okul sıralarında örüldüğü, fakat özellikle okulda verilen formel eğitimin askeri disiplin tekniklerinden yararlanılarak uygulandığı görüldüğünde, militarizmin organize olarak eğitiminin verildiği ilk yer aslında aile değil okuldur. Aile militarizmin kültürel inşasını örüp çocuğu yedi yaşına getirdikten sonra, sonrası organize edilmiş zorunlu eğitimle bedenen de çocuk militarist süzgeçten geçirilir ve yirmili yaşlarına geldiğinde askeri kışlaya ayak bastığında aslında önceki yaşamında karşılaşmamış bir sahneyle karşılaşmaz.

Evet, eline silah alır, vurabilir ve vurur (vurmak ister, vurmak zorunda kalır, vur emri gelir). Ama ona zaten çocukken de askeri oyuncaklar alınmış, eline verilmiştir. Ama artık gerçekliğin tam göbeğine gelir. Namlunun ucunda bir mermi vardır ve o mermi yerleştirilen (savaş sanayi ile üretilip paketlenip kışlalara sokulan) yerinden çıktığında bilirsiniz ki nefes alıp vermekte olan bir canlının nefes alışını 'artık' kesecek, onu öldürecektir. Kimi, niye, ne için öldürdüğünü bilmeden ya da şöyle söyleyelim, o vatan için öldürecektir ya da ölmemek için. Ama en nihayetinde ölüm makineleriyle örülü bir askeri organizasyonda kendi iradesi dışında birinin ölüp ölmemesine kendi eliyle sebep olacaktır.

Vicdani/total retçilerin de aslında ilkin yaptıkları ölmenin ve öldürmenin uğraşı olan askerlikte yer almayacaklarını deklare ederek oldukça iradi bir kararın sürdürücüsü olmalarıdır. Çünkü kimseye askere gitmek isteyip istemedikleri konusunda bir

sual sorulmamıştır. Onlar bu sorunun sorulmasını beklemeden, birey olarak 'ben askere ne koşulda olursa olsun gitmek istemiyorum' demeleridir onları iradi kılan.

Bu yılki Dünya Vicdani Retçiler Günü'nde dünyaya dört vicdani retçi daha geldi. Bu yılın başından bu yana, 15 Mart'ta Irak işgalinin 5. yıldönümünde vicdani/total reddini açıklayan Hakan Filizlibay'la birlikte beş vicdani/total retçimiz oldu.

Militurnenin 3.durağı olan Kadıköy Meydanı'nda da oynanan sokak oyununun ardından Eylem Polat, Deniz Özgür, Özkan Kuru ve İbrahim Yılmaz (siyah karga) beraberce retlerini açıkladılar. Bu dört ret metninden Özkan Kuru'nun açıklaması

Vicdani/total redçilerin de aslında ilkin yaptıkları ölmenin ve öldürmenin uğraşı olan askerlikte yer almayacaklarını deklare ederek oldukça iradi bir kararın sürdürücüsü olmalarıdır.

vicdani ret, diğer üçü ise total ret şeklinde idi.

Bir kadın olarak total reddini açıklayan Eylem Polat:

''....2004 yılında vicdani reddini açıklayan Halil Savda'yı barışta "çürük"
sayan, seferberlikte askere çağıran, kendisiyle çelişen "çürük zihniyeti" reddediyorum. Bütün retçilerle dayanışma içinde olacağımı ilan ediyorum.'' diyerek, şu an Tekirdağ Saray Kapalı "Cezahapishanesi"ne yatırılan ve 'sosyal kişilik bozukluğu' etiketiyle kendi rızası dışında verilen çürük raporu ile askeriyenin başlarından savmaya çalıştığı, görmezden geldiği, reddettiği 'vicdani retçi' Halil'e verilen çürük raporunu reddederek zihniyetin çürüklüğüne vurgu yaptı.

Savaşların kapitalizmle olan bağını dillendiren, yaşamının çalınmasına karşı çıkan ve bu çalınacak yaşamın kapitalizme katkısını 'çıkaran' ve insanlığı da çalınan yaşamlarını geri almaya davet ederek kişisel ve kolektif adaletçe iradi bir yaşama çağıran Deniz Özgür'ün iç sesinden gelen ''yeni'' sözler:

''...Savaş üzerine, militarizm üzerine, militarizmin, ilkokulda giydiğimiz bir örnek kıyafetlerden, koştuğumuz, konuştuğumuz için yediğimiz dayaklardan başlayarak simgeselleşen özelliği ve bu özelliğinin çocukluğumuzdan ölümümüze kadar yaşamımızı nasıl bir cehenneme çevirdiği, gündelik hayatımızı nasıl egemenlik altına aldığı ve şekillendirdiği üzerine söylenebilecek yeni bir şeyler var mı bilemiyorum! Ancak söylemek istediğim şu ki:
Dünyayı yaşanamayacak bir yer haline getiren kapitalizme ve onun koruyucusu ve sürdürücüsü olan devletlere ve ordularına hiçbir şekilde itaat etmeyeceğim. Kapitalizmin sürdürülmesi için benden çalınmak istenen yaşamımı, hiçbir kuruma, hiçbir otoriteye teslim etmiyorum, etmeyeceğim. Askere gitmeyeceğim, asker olmayacağım!
... Hepinizi, kapitalizmden ve onun türevleri olan aygıtlardan arınmış bir dünyada yaşayabilmek için iradi bir varlık olmaya davet ediyorum! Devletsiz, sınırsız, sömürüsüz, silahsız ve cinsiyet ayrımcılığının olmadığı bir dünya için...''

İnsani olmaktan öte 'canlı' olmanın kendi üzerinden tasavvurunu ve isteklerini ortaya koyan İbrahim Yılmaz (siyah karga) insanlığa giydirilmek istenilen her türlü sonradan edinilmiş sıfatları da reddederek, bulunduğu yerden tüm insanlığı 'huşu'ya davet etti.

'ben'e yakıştırılmaya çalışılan ve/veya 'ben'in kendine kazandırdığı sıfatlar ve kimlikler, insanlar arası ve canlılar arası diyalogu kapatmayı, diyalog yerine kimlikleri konuşturmayı gerektirir aslında kaçınılmaz olarak.

''...Kan üzerine kurulu hiçbir ilişki biçimini, töreyi, cinayeti, savaşı, aileyi, akrabalığı, milliyeti kabul etmiyorum. Aynı şekilde herhangi bir ulusun, devletin ne vatandaşıyım ne de milliyeti. Doğuştan getirildiğine inanmamız istedikleri ırk, dil, ten, sen, ben, milliyet, erkeklik, kadınlık vb tüm durumların sonradan kazanıldığına inanıyorum ve hatta siyahım ve Afrikalıyım, annem İskandinav, babam Kızılderili, kardeşim şizofren, ablam karpuz çekirdeği, komşum Everest Tepesi, dayım guguk kuşu, halam Büyük Okyanus, işim Alp Dağları, dostum Mançurya, kız arkadaşım çay çiçeği, çocukluğum Gandi, mezarım barış, düşüm Filistin, rüyam Kaf Dağı, parmaklarım Simurg, Mezopotamya arkadaşım, Anadolu Avrupa, Uzak Doğu dünyanın suyu, Asya Hint Okyanusu.
İNSAN SADECE İNSANDIR: Ben de sadece hepimizden biriyim.
..... Dünyanın bütün işçileri, çalışmayın, doğanın da uzun bir tatile ihtiyacı var. Dinlenin, tembellik dünyayı değiştirebilir, savaşları durdurabilir, kapitalizmi tarih yapabilir. Emeğinizi satmayın değerinizi kazanın. Yaşadığımız bir rüyadır, gerçek olan düştür. Kentleri ve işleri terk edin kırlarda sanat yapalım. Kendinize ayırmadığınız zamanların hepsi boş zamandır, boşuna zamandır. Başkası için çalışmayınız, kendiniz için ihtiyacınız kadar çalışınız.
Pazartesi sendromu yaşamaya gerek yok, pazartesi ve cuma birlikte tatil olsun.''

Devletlerce askerlik yaşına gelmiş her erkeği er olarak, işgücü olarak gören zihniyete, ''hesaplarınızı yaparken bir eksik yapın '' demekte olan vicdani ret tutumunu Özkan Kuru şu şekilde ifade etti:

''...Biliyorum ki ben bunu yaptığım zaman devlet onaylı bir katil veya emir komuta zincirinin bir parçası olmayacağım.
Biliyorum ki silah satanlar bir silah daha az satacaklar.
Yine biliyorum ki daha az insan ölecek ya da öldürülecek.
...Ben insanım – sivilim – askerlik karşıtıyım – rahatım.
HAZIR OLMAYACAĞIM''

Askeri organizasyonların kapitalizmle olan göbek bağının fark edildiği an, kapitalizmin devamlılığı için tek tek bireylerin yaşamlarından çalınan anlar bütününden beslendiğini, bunu yaparken de bir kültür yarattığını görüyoruz. Bu askeri kültürün adı militarizm. Ama esas itibariyle kapitalizmin basit bir alışverişi olarak da algılanabilecek olan askeri yapıdaki işleyiş, savaş endüstrisinin ürettiği metaların tüketiminden başka bir şey değil.

Peki, üretilen onca ölüm makineleri ve aparatları nasıl tüketilecek, sorusunun cevabını verecek olan ve tüketimi gerçekleştirecek ve devamlı kılacak olan şey ise militarist kültürden omurgalarını alıp doğruluyor ve biri, bir başkasına silahını doğrultuyor. Ölüm makineleri bedenleşiyor, ama o makinelerin arkasındaki de makineleşerek bedenleşen bir noktada durarak.

Cephelerde, kışlalarda makinelerin başını bekleyen erler neyi beklediğini er geç kendilerine sorduklarında onları ikna eden 'düşman figürü' de yerle bir olabilir. Önemli olan sorulmamış, sorgulanmamış sorular sormak. İnsanlığın ortak soruları olduğu gerçekliğini unutturan devlet ideolojisi, insanlığın olası sorularına yine kendisi cevap üretmektedir.

Yurtta sulh cihanda sulh (ulusta ve uluslar arasında bir barış).

Savaşı tekelinde bulunduran devletler barışı da tekelinde bulundurarak, barışın vicdani, iradi ve fikri kanallarını kişiler ve toplumlar için kapatarak, barış kelimesinin anlamını bulandırmaya, zeminini kaydırmaya çalışarak barış tasavvurunu koyan vicdani/total retçiler farklı coğrafyalarda ama yan yana olduklarının çağrısını yapıyorlar.

15 Mayısta Dünya Vicdani Retçiler Günü'nde Berlin'de Türkiye Konsolosluğu'nun önünde çeşitli ülkelerden bir araya gelen anarşist ve anti-militaristler, Türkiye'deki askeri yapının durumunu anlatan; barışın savunucusu ve sürdürücüsü olduğu için tutsak edilen Halil Savda'nın şu anki durumunu açıklayan Türkçe ve almanca bir bildiri okumak istediler. Almanca okunan bildirinin ardından türkçe okunmak istenen bildiri polis engeline takıldı ve grup polisler tarafından dağıtıldı. Ayrıca Türkiye'deki vicdani/total retçilere destek için dayanışma partisi ve belgesel gösterimi organize edildi.

Almanca okunan, Türkçe okutulamayan Berlin'deki 15 mayıs bildirisinden :

''....Türkiye'de 20 yaşındaki her genç erkek 15 aylık mecburi askerlik hizmetini yerine getirmek zorunda. Devlet ve ordu insanların bedenlerine ve akıllarına sahip olduğunu ve onları istediği gibi kullanabileceğini iddia ediyor. Bu tahakkümü sorgulama ve buna izin vermeme hakkı yasalarda elbette yer almıyor. Sadece ordu doktorlarınca bedensel ve ruhsal olarak "bozuk" oldukları tespit edilenler, ellerinde "çürük raporuyla" evlerine dönebiliyorlar. Eşcinsellik de bir "çürüklük" sebebi orduya göre. ''

Lefkoşa'da bir araya gelen Kıbrıs Vicdani Ret İnisiyatifi ''yurt ödevimiz barış, vicdani ret hakkımız'' yazılı pankartla, askere alma işlemlerinin yapıldığı Asal Şubesi'ne yürüyerek basın açıklaması yaptılar.

Dünya Vicdani Retçiler Günü'nde Kıbrıs'da yapılan yürüyüşün ardından okunan basın açıklamasında,

''Hayatlarımızın en verimli yaşlarında bir yıldan fazla süreyi sosyal hayattan kopuk yaşamak zorunda bırakılıyoruz. Askerlik eğitiminde bizlere, barış içinde yaşamak istediğimiz arkadaşlarımızla düşman olduğumuz anlatılıyor ve bize birbirimizi nasıl öldüreceğimizin eğitimi veriliyor'' diyerek, Kıbrıs gençlerinin ellerinde silahlarla karşılıklı nöbet tutmalarına bir an önce son vermeleri gerekliliğini tekrar belirttiler.

Belki gündelik yaşamında hiç de karşılaşmayacak olduğu ölümcül karşılaşma an(ı)larıyla askeri alanlarda karşılaşmak, kişi için askerliğin yaşamında ne kadar da 'can alıcı' olduğunun göstergesi değil mi?

Nihali Ayrıbir/ argasdi@mynet

>Çürüklerin Vicdanı

> baştarafı 1. sayfada

Halil Savda'nın raporunda "barışta askerliğe elverişli değildir, savaşta sefer görev emri alır" deniyorken, Mehmet Bal'ın raporunda ise "savaşta ve barışta askerliğe elverişli değildir" denmiş. İki rapor arasındaki bu ince detayın sebebi muğlâk. Savda'nın barışta çürük, savaş halinde sefer görev emri alabiliyor olması, "antisosyal kişilik bozukluğu" tanılarının savaş sırasında geçersiz olabileceği anlamına mı geliyor? Yani, barış halinde antisosyal yönelimleri olan biri savaşta bir anda sosyal bir cengâver mi oluyor? Pekiyi bu sorunun cevabını, Savda'nın "Kürt" oluşunu ve kişisel tarihindeki politik durumunu düşünerek verebilir miyiz? Kuşkusuz raporu düzenleyen ve varlığıyla psikiyatrinin militarizmle olan işbirliğini ifade eden askeri psikiyatr'ın böyle bir ayrıma giderek hedeflediği şey hukuksal süreçte açığa çıkacaktır. Ancak, Halil'in "savaşta da barışta da kapitalizm öldürür" dediğini hepimiz çok iyi biliyoruz. Önce (asker olanları dahil) bütün psikiyatristlerin referans aldığı, Amerikan Psikiyatri Birliği hazırladığı DSM-4'e göre antisosyal kişilik bozukluğunun tanı kriterlerine bir bakalım:

15 yaşından beri başkalarının hakkını hiçe sayma, saldırma ve tutuklanmaya yol açacak eylemlerde bulunma; Saldırganlık ve sinirlilik; Kendinin ya da başkalarının güvenliği konusunda umursamazlık; Sürekli sorumsuzluk; Başkalarına zarar vermiş olmalarına rağmen aldırmama, vicdan azabı duymama ve sürekli bahaneler bulma; Manüpülatif kolay yoldan para kazanmak isteyen kişilerdir; Başkalarının haklarına hiçe sayma; İçkili araba kullanma çocukları hırpalama sıkça görülür, vb...

Kısacası "sosyal" diye niteleyebileceğimiz normlarla bir bakımdan çelişen ve bu normları ihlal eden bireyler tanımlanmış. Böyle olunca bu tanının genellikle adli psikologlarca tayin edilmesine de şaşmamak gerek. Adli durumlarda kişinin cezasının infazı yapılır. Kişi, tanıyı niteleyen/doğrulayan edimlerde sürekli lik arz ederse kişinin AKB halinin kronikleştiği gerekçesiyle kişi bu defa kapatılır. Çünkü mevcut düzenliliğin bekasını yasalarla birlikte bütün toplumsal ve politik iletişim ve yanı sıra sistemin diğer aygıtları sağlamaktadır ve burada devreye psikiyatri girmiştir. Kişiyi adli olarak cezalandırmak yetmemiştir. Örneğin "başkalarına zarar vermiş olmasına karşın buna aldırmayan" bir kişi cezaevinde verdiği zarara "aldıran" sorumlu bir bireye dönüşmemiştir. Bu haliyle tehlikelidir ve üretebileceği tek şey sorundur. O kişi sosyal yapının sürekliliğine dair üretene dek kapatılmak durumundadır. Kişi anti sosyal olarak "bozuk"tur. Toplumsal olarak çürüktür. Bu açıdan, Halil ve Mehmet'e uygun görülen bozukluğu tartışmak hiç de makul görünmüyor. İkisinin de Vicdani Ret metinlerini okumak dertlerinin başkalarına zarar vermeye aldırmamak ya da saldırganlık ve sinirlilik gibi psikiyatrların tanılarına sığdırılamayacaklarını anlamamızda yeterli olacaktır. Bu adamlar ellerine silah alıp ne antisosyal bozukluğu olan bir kişiyi ne bir askeri ne de bir psikiyatrı öldürmek istemiyor.

Konuyla ilişkili olanların bileceği, olmayanların ise Ahali'nin 4. sayısını gözden geçirerek anlayacağı üzere, militarizm teslim alamadığı Halil ve Mehmet'i psikiyatri ve mevcut ideoloji işbirliği halinde, vicdani redçilerin kişiliğini 'resmi olarak' yargılayıp onları böyle teslim almaya uğraşıyor. Çürük raporu ya da elverişli değil raporu militarist ve mevcut ideolojik yapıyla paralel çalışan psikiyatrinin Halil Savda ve Mehmet Bal'ın vicdanlarına ve benlik bütünlüklerine uyguladığı şiddettir. Onların var oluş biçimlerini iradelerini ve en nihayetinde militarist yapıyla olan mücadelelerini devre dışı bırakma girişimidir. Kapatarak baş edemediği vicdanla devre dışı bırakarak mücadele etmeye çalışmasıdır. Bir insanın vicdani iradesini ortaya koyması militarist yapının bütün akılcı sistematiğini bozabiliyor ve diğer aygıtlara başvurmasına neden oluyorsa bu göz ardı edilemez bir durumdur.

Sorun açıktır. Sorun vicdan dediğimiz şeyin yasalarla, ya da yasaları koyan ülkenin özel koşullarıyla açıklanamıyor oluşudur. Kafanız faşist çemberin içinde bedeniniz Avrupa'daysa vicdan sizin için anlaşılır bir şey olmaktan çıkar. Açıkça bedeniniz ve kafanız aynı çemberin içine girene dek, sorunu hukuki olarak sürüncemede bırakmak istiyorsunuz demektir. Hukukçular ya da Psikiyatrlar da kesmezse üfürükçülere kadar yolunuz var demektir.

Sorun bireyin kişiliğinin yargılanabilmesidir. Bir psikiyatrın başkasını yargılama hakkının olmasıdır. Psikiyatr tanı koyarken kişiyi hem toplumsal ve kurumsal yapıda mahkûm eder hem de mevcut hukuki yasalara uymayana gözdağı verir: yasalara uymazsan etiketlenirsin, toplumsal normlardan saparsan varlığının sürdüremezsin. Bunun politik ya da vicdani bir şey olması hiçbir şeyi değiştirmez. Psikiyatrın tanısı tamamıyla ideolojiktir.

Mevcut ideolojinin yasalarına ve toplumsal normlarına aykırı davrananları isimlendirip etiketlemenin tarihi 18. yy da modernizmle başlar. O dönemler zihni ve algısal değişimi kontrol altında tutamayan devlet mekanizmaları kapatıyordu bir şekilde mevcut yaşam standartlarının dışına çıkmaya çalışanları. Denetim toplumlarıyla birlikte algı kontrol altına alınmaya çalışıldı. Bu gün modernizmin ve uygarlığın doruğunda olan batı toplumlarında ana rahmine düşmeden yaşam tarzı ve algısı belirlenen bir güruh doğdu.

Cooper 60'larda deliliği toplumsal düzen karşıtlığı bağlamında politik muhalefetle özdeşleştirmekteydi; "tüm deliler politik muhaliflerdir. Her birimizin deliliği politik muhalifliğimizdir." Bugün iktidarlar kapitalizmin ve militarizmin dışında kalmaya çalışanları ve mevcut ahlakı reddedenleri ve Vicdani red gibi yasak elmalara uzananları isimlendirip yargılayarak bu tespiti doğruluyor. Reddedilen öldürme edimi olsa da...

Arıza Keçiler / AHALİ

Ankara ve Van'da Vicdani Retçilere Destek için eylemleri yapıldı.

Van (23-06-2008) - Antimilitarist İnisiyatif, KESK ve IHD üyelerininde aralarında yer aldığı yaklaşık 30 destekçinin katılımıyla 11:00'da bir araya gelerek basın açıklaması yaptı. Aşağıda tam metnini yayımladığımız basın açıklamasını okuyan grup, daha sonra slogan atarak dağıldı

DUYARLI KAMUOYUNA VE ÖZGÜR BASINA

İktidarların tarihi, zorun ve şiddetin kurumsallaştırılma tarihidir.

Her tarihsel kesitte, kurumlaştırılan şiddet; toplumsal kurbanlarını üretmeye muktedir bir güç olmayı sürdürmüştür. Devlet olgusu elbette yüklemi, şiddetten bağımsız düşünülemez. Şiddetin örgütlenme kurumu olan modern ordular, devlet tahakkümünün toplumsal dinamikler ve bireyler üzerinde icra edilme mevzileri olmuştur her zaman. Kişisel iradenin ve her türlü özgürlüğün yadsındığı katı hiyerarşiler içinde, bireyin kişiliğinin ezildiği ve örselendiği militarist kurumlar, otoriter kültürün yeniden üretildiği, egemen toplumsal normların bireyin bilincine enjekte edildiği ölüm hücreleridir. Toplumsal bir varlık olmanın rüştü günümüzde askeri itaat kültürünü içselleştirmekten, bir ölüm makinesine dönüşmekten geçmektedir. Gençliğin en verimli yıllarının, hayatın ve hayal gücünün iğdiş edildiği otoriter mekanizmalar içerisinde tüketilmesi, zulmün bekasını sağlamaya yönelik ideolojik bir dayatmadır. Askeri itaat kültürü, iktidarın varlığını birey şahsında sürdürme ve şiddetin toplumsal ahlakta meşrulaştırılma kaynağıdır.

Ordu ve milletin vazgeçilmez izdivacından doğan Türk egemen siyaset kültürü, her bireyin askeri bir cengâver olarak toplumsallaştırılmasını öngörmüştür sürekli. Tek övünç kaynağı ordusu olan bir devlet geleneğinin, bir korku imparatorluğu yaratmaktan başka şansı da yoktur. Türkiye'deki vicdani retçiler, siyasal ve sosyal yaşamı militarizm ve milliyetçilik çerçevesinde şekillenen, askerliğin "her Türk asker doğar" ifadesiyle biyolojik-ırksal bir özellik haline getirildiği "erkeklik" ve "adam olma"nın askerlik üzerinden tanımlandığı bir ülkede çok zor bir mücadelenin içindeler. Yüz binlerce kişi rapor alma, bakaya kalma, firar gibi yollarla askerlik yapmaktan kurtulma yolunu seçerken vicdani retçiler zorunlu askerliğe cepheden karşı çıkarak, toplumun değer yargılarıyla ters düşmeyi, siyasal ve sosyal yaşamdan kopmayı göze alıp mücadele ediyorlar.

Bu bağlamda, çağdaş ülkeler nezdinde bir anayasal hak olarak kabul edilen vicdani red hakkı, bu topraklarda maalesef telaffuz edildiği an akıl sınırlarını zorlayan yöntem ve uygulamalarla sindirilmeye çalışılıyor. Osman Murat Ülke, Mehmet Tarhan, Halil Savda, Erkan Ersöz, vb. yüzlerce onurlu vicdani retçinin maruz kaldığı insanlık dışı yöntemler bugünlerde ise, asla "Mehmetçik" olmayacağım diyen Mehmet Bal üzerinde dehşet verici bir biçimde uygulanıyor. Bu duruma karşı güçlü bir toplumsal refleks gelişinceye kadar, bu tür destek eylemlerine devam edeceğimizi bildiriyoruz.

ÖLDÜRMEYECEĞİZ, ÖLMEYECEĞİZ KİMSENİN ASKERİ OLMAYACAĞIZ.

Ankara (12-06-2008) - Yüksel Caddesi'nde Mehmet Bal'ın Gözaltına alınması ve Halil Savda'ya iradesi dışında çürük raporu düzenlenmesi protesto edildi. Vicdani red Komisyonu bileşenleri ve 20 kadar anarşistin de Konur sokak boyunca slogan atarak katıldığı basın açıklamasına, Anarşistler, "İtaat Köleleştirir Vicdani Red Özgürleştirir" yazılı pankart taşıdı. Yapılan açıklama da Mehmet ve Halil'in vicdani red süreçlerine ve maruz kaldıkları işkence ve hukuki dayatmalara vurgu yapıldı. Vicdani Red komisyonu üyesi Serpil Köksal'ın okuduğu açıklama sırasında ve öncesinden, "Mehmet Bal/Halil Savda özgürleşiyor", "Reddet Diren Hayır De Askere Gitme!" şeklinde sloganlar atıldı. Açıklamanın ardından grup gene sloganlar atarak dağıldı.
(AHALI)

26 Haziran 2008, Yüksel Caddesi

ANTİPSİKİYATRİ VE ÖZGÜRLÜK – II

Kendi normalliğimizin sınırlarına dayanıyor artık düşüncelerimiz. Yüzlerce yıldır sömürülen beden, sınırları üreten ideolojilere meydan okuyor bugün. Onun için ihlal bir sınır deneyimidir.

*Nihayetinde kahinler bile aklın **Kazazedeleridir***
G.Deleuze

1.Aklın Ötesinde

Akla duyulan güven ve ona tanınan egemenlik rolüyle, deliliği kapatan, tımarhaneyi kuran modern iktidar arasında içsel bir paralellik, organik bir bağ kurulabilir mi? Tımarhane bahçelerindeki Rodin'in 'düşünen adam' heykelini delilikle özdeşleştiren bakışın tersine, bu heykel deliliği temsil etmez. Deli, gözden ırak kılınmış, söylemi susturulmuş, cinsellikten ve üretimden dışlanmış, tanıdık olmayan bir hayvanlığın sınırlarına kapatılmış olandır. Onu, hiçbir insani imge temsil edemez; hele düşünmesiyle anlam bulan insan imgesi hiç... Buna karşın 'düşünen adam' aklın kendi sınırlarına dayanır, akıldışındaki aklın varlığını sezer. Devasa bedenine karşın yere yıkılacak olan yüzünü çenesinden kavrar. Belkide ağzını kapatmıştır 'düşünen adam', akıldışı olanı kuran akıl adına. Sözü dilin ve anlam dünyasının dışına atılmış deliliğin, akla ait bir biçim olarak kuruluşunun bedenidir Rodin'in 'düşünen adam'ı.

'Düşünen adam'ın 'normal' insan bedeni ise, hayvanlıkla ilişkilendirilen deliliği temsil edemez. Deli bedeni, tahrip edilen, elektroşok ve koma ile tedavi edilen, hacamat edilen, ilaçlarla uyuşturulan, sömürülen bir bedendir; üstünde deneyler yapılan hayvan bedeni gibi. Yaşar Çabuklu'nun da belirttiği gibi : İlk modern hayvanat bahçelerinin ve akıl hastanelerinin 19.yy'da kurulması tesadüf değil.

Modern 'iktidar teknolojisi'nin mimarisi olan 'panopticon' burada farklı işlemektedir. Deliliği temsil ettiği varsayılan 'düşünen adam' tarafından gözetlenen deliler için heykel 'normal'i temsil ederken,deli olmayanlar için heykel anormali temsil eder. Kapatılanlar için aklın egemenliğini konuşan 'düşünen adam', dışarıda olanlar için deliliğin ötekiliğini susmaktadır. İşte Rodin'in 'düşünen adam'ının ikiyüzlülüğü buradadır; yüzlerden biri 'normal' olana diğeri 'anormal' olana dönmüş olan iki yüz. Modernliğin düalist mantığı ikili karşıtlıklardan kurulu sistemler üretirken(akıl-akıldışı, ruh-beden, iç-dış) aynı ikiyüzü takınmıştı ve birinci terimler ikinci terimleri üretmişti. Akıldışında bir akıl vardı ama akılda bir akıldışı olamazdı, bedensizde var olabilirdi ruh Klasik Çağda, dışın içinden bahsetmemize izin veriyordu dil, ama iç'in dış'ı yine dışa varıyordu. İşte akıldışı olmayan olarak akıl, negatif bir düşünüşle tanımlanıyordu. Normal olan kendi normalliğini üzerinden kurduğu ötekiyi ancak egemenlik altına alarak yapabiliyordu bunu. Dik duruşuyla insanlığını kazandığı varsayılan homo sapiens için ellerini çenesine dayayıp oturan bu heykel ilk bakışta bir iktidar yitimini çağrıştırmaktadır. 'Düşünen adam' ilk bakışta, normal ve dik duran bir beden karşısında bir kamburun ötekiliğiyle sonsuza kadar eylemsizleşmiş görünmektedir. Oysa sedyeye yatırılmış, bir makineye bağlanmış, kesilmiş ve yakılmış deli bedeni karşısında egemenlik simgesidir oturması. Nasıl ki, normal olanın dik duruşu kamburun karşısında otorite olarak var oluyorsa, yatırılan, düzleştirilen deli bedeni karşısında oturan bu beden egemendir. 'Düşünen adam'ın gözleri, karşısında ayakta dikilen normal için bir utancı, gözlerinin baktığı yerde serili deli bedeni içinse bir korkuyu ifade eder.

2.Dil ve Şiddet

Deliliğin dili, normal dünyanın maskaralığını açığa çıkarır. Normal dünyanın kendi değerlerini üzerine kurduğu temellerin, yasakların ve ilkelerin kökenindeki yalanları, dildeki şiddeti aydınlatır.

Anormali kuran normal olandır. Sınıflandırmaları yapan, temel tanı gruplarını belirleyen psikiyatrik epistemoloji, nesnesi deliyi ancak bedeninde deneyler yapmak suretiyle, kapatmak suretiyle kurabilirdi. Psikiyatri biliminin önermeleri, ancak beden tahrip edilerek mümkün kılınabilirdi; kendine ait hakikati gizlendiği yerden çıkarmalıydı psikiyatri, değerek kurulan bir epistemoloji... Zaten dilde ve anlam dünyasında izbe, görünmez bir yere itilmiş, hayvana yakın bir uzamda tımar edilen bu bedendeki gizleri açığa çıkartmak için Ortaçağ'ın hiç de beceremediği bir söylem, modern zamanlarda gelişmeye başlamıştı. 17.yy Büyük Kapatılma'ya tanıklık etmişti. Dilencilerin, aylakların, suçluların, delilerin kapatılması üretim sürecinin ve çalışmanın dışındaki insan gruplarının kapatılmasıydı. Kapitalizm doğuyordu.18.yy ise delileri tıbbi bir ilgiyle fark etmişti. Hümanizma, delilerin suçlularla aynı kurumlara kapatılmasına karşı çıkıyordu. Psikiyatri kendi laboratuarlarını, klinik gözlemi ve bakışı, 'tedavi'yi keşfediyordu. Hapishane, suçun ıslahı ideolojisine dayanan bir söylem içerisinde suç'u üretirken tımarhane de tedavi ettiği bedenlerde deli'yi keşfediyordu. 19.yy'da deli, bir 'akıl hastası' olarak karşımıza çıkıyordu. Aklın ilkeleriyle örgütlenecek bir hayatın bir korku nesnesi olarak akıldışı'na ve akıl hastasına hep ihtiyacı vardı. Dil, içerisinde hiyerarşilerin üreyebildiği, temsillerin çözünebildiği, bedeni sömürgeleştiren söylemlerin de gelişebildiği bir uzam. Bugün söylemlerin kimin üzerine ve hangi kabullerle kurulduğunun büyük önemi var. Örneğin; psikiyatrik söylemde delilik asla konuşamaz. Ağzından çıkanlar saçmanın sınırlarına sürülmüştür. O, dilsizleştirilmiş olandır, kendi ve dışındaki dünya hakkında ancak sanrılara sahip olabilir. Oysa bu sanrıların bir kısmının edebiyatın ta kendisi olduğu keşfedildiğinde hemen başvurulan kavram bilinçdışı olmuştu. Yine de delilik, hakkında söylemde bulunulan bir şeydir ve onun gerçeklikle bağını yitirdiği varsayılır.

'Düşünen adam'ın ağzını bu şekilde kapayan, onu söylem alanının dışına atan homo sapiensin becerikli elleri şiddeti doğuruyor. David Cooper şöyle diyor:

"psikiyatride şiddetten kastedilen apaçık bir şiddet değil, diğerlerinin ya da akıllı kişilerin deli olarak nitelendirilen kişilere yönelttikleri örtülü şiddet ve böylece bu kişilere karşı işledikleri suçtur. Psikiyatri, akıllı kişilerin çıkarlarını ya da görünüşteki çıkarlarını temsil ettiği sürece bu böyledir. Gerçekte psikiyatride şiddet, her şeyden önce psikiyatrinin şiddetidir".

Deliliği nasıl nitelendirdiğimiz, onu dile ait uzamda nasıl konumlandırdığımız büyük bir sorun. Laing deliliğin, ego'dan kendiliğe doğru bir yolculuk olduğunu söylüyordu. Akıl tarafından işgal edilmiş deliliğin anlam dünyası üzerinde, olumlu tüm varoluş biçimlerini aşındıran bir şiddet var. Eğer şizofreni ile 'tehlikeli kişi'yi aynı örgüde düşünen bir söylemden bakarsak, sorabileceğimiz tek soru 'tımarhaneler olmazsa delilerin kendilerine ve topluma dönük şiddeti nasıl engellenecek' gibi tehlikeli bir soru olur. İşte bu bakış, tam da örtük şiddeti yaratan bakıştır ve normal olmanın getirdiği iktidarla kurulur.

Evet, elimde tuttuğum şeyin kalem olmasıyla, benim ona kalem dememe arasında hiçbir zorunlu bağıntı yoktur. Psikiyatrik tanıdaki deliyle deli arasında da yoktur; Nietzsche'nin deliliğinin keşfettiği gibi dil ile gerçekli arasında da...

3.İhlal

Psikiyatri profesörü David Rosenhan ve arkadaşları isimlerini değiştirirler ve bazı sesler duyduklarını belirterek kliniklere yardım çağrısında bulunurlar. Kliniklere yatırılan 'sahte hastalar' kliniğe yatırıldıktan sonra hasta rolü yapmayı bırakırlar ve 'normal' insan davranışları sergilemeye başlarlar. Buna karşın hastane psikiyatristleri onların iyileştiğine bir türlü ikna olmaz ve sekiz araştırmacı 7 ile 52 gün arasında kapatılırlar. Hastaneden ayrıldıklarında sahte hastaların bir kısmına şizofreni teşhisi konur ve hepsi etiketlenir. Rosenhan deneyini bir raporla yayınladıktan sonra, Amerika'daki kamusal psikiyatrik örgütlenme birçok eleştiriye maruz kalır. Rosenhan akıllı olanla deli olanın ayrılabileceği, belirlenebileceği objektif bir ölçütün psikiyatride varolmadığının altını çizer. Tımarhaneden çıktıktan sonra yayınladığı makale 'deli mekanlarda akıllı olmak üzerine' başlığını taşır. Rosenhan'ın deneyi akıl ile akıldışı arasındaki sınırın sahteliğini apaçık ortaya çıkarır. Nasıl ki normal olan akıllı rolüyle toplumdaki ontolojik meşruluğunu sağlıyorsa, delilik rolüne zorlanan kimse de ancak normalin sınırlarında hukuki meşruluğu elinden alınarak, cinsellikten dışlanarak kurulur. Cooper delilik ve toplumsal rol üstüne şöyle der:

"Akıl hastası olarak damgalanmış kişi hasta rolü yapmak zorundadır. Bu rolün aslı boyun eğmedir. İnsanın dışında oluşan ve onu kendi metodlarıyla değiştiren bir hastalık düşünelim. Hasta bu durumdan kendi gelişimine bağlı olarak etkilenir ve değişir. Hastalık sürecinin somut bir cismi haline gelir ve hiç kimsenin tasavvur edemeyeceği biçimde bu sürece acı içinde katlanır. Kişi, somutlaşarak hastalığın bir objesi haline gelir ve bunlara katlanmak zorunda kalır".

Kendi normalliğimizin sınırlarına dayanıyor artık düşüncelerimiz. Yüzlerce yıldır sömürülen beden, sınırları üreten ideolojilere meydan okuyor bugün. Onun için ihlal bir sınır deneyimidir. Sadece anormal olanın normali ihlal etmesiyle değil, normalin normalliğinden vazgeçmesiyle, kendini ihlal etmesiyle mümkün hale gelebilir özgürleşme...

4. Bir Anti-psikiyatri Deneyimi

İtalya'daki anti-psikiyatri deneyimleri başlangıçta tımarhane reformlarıyla işe başlar. Tımarhanelerdeki yatak sayısı azaltılır, tımarhanede şiddete dayalı tedavi yöntemleri terk edilir,'hasta'lara yönelik geleneksel tımarhane uygulamaları kaldırılır. Giderek radikalleşen hareket Trieste ilindeki akıl hastanesinin kapanmasıyla ilerler. Salınan hastaların büyük bölümü geri dönmez. Daha sonra hastane, gidecek yeri olmayanların ve bakıma muhtaç yaşlıların kaldıkları bir otele dönüştürülür. Bu arada halkın katıldığı tiyatro etkinlikleri düzenlenerek tecrit edilmiş hastanenin mekansallığı ihlal edilir.

Psichiatrica Democratica olarak bilinen hareket psikiyatrinin politik doğasına yönelik bir dizi toplumsal eleştirinin oluşmasını ve 68 hareketiyle diyaloglar kurulmasını sağlar. İtalya'daki anti-psikiyatri deneyimlerinde Franco Basaglia'nın yürüttüğü pratik çalışmaların ve yazdığı yazıların önemli bir yeri vardır. Basaglia tımarhanenin iyileştirici nitelik kazanmasının değil, tımarhanelerin ne için varolduğunun sorgulanması gerektiğini belirtir. "hastaya karşı geliştirilmiş bir dizi dallı budaklı onaylar bütününü değerlendiremediğimiz ve onlara karşı çıkmadığımız sürece, hem bu yaptırımlar bütününü hem de acıların klişeleşmiş olarak ruh hastalığı kavramı içerisine sıkıştırılması sürüp gidecektir. Tımarhaneyi tümüyle geride bırakmak, eski işletmeyi yenilemek ya da sorunu topluma yaymak değil, her vaka için yaptırımları dikkatlice uygulayan sistemi açığa çıkartmak; böylece bütün toplumsal kontrol mekanizmasını krize sokan bir müdahalenin ilk adımını atmaktır."

Tımarhaneye kapatılanların çoğunlukla sınıfsal bakımdan ezilen kimselerden ve sokaklarda yaşayan, çalışmayan tehlikeli kişilerden oluşması psikiyatrinin politik doğasını açığa çıkarabilir. 20. Yüzyıl, muhaliflerin akıl hastanelerine de kapatıldığı bir yüzyıl olmuştur.

İtalya'da 1978'de psikiyatri reformu yasası kabul edilir. Büyük psikiyatrik kliniklerin kapatılması öngörülür ve hiçbir akıl hastasının herhangi bir genel hastanede 15 günden fazla tutulamayacağı belirtilir. İtalya'daki anti-psikiyatri hareketi, gerçektende yaşam alanları üretilebilindiğinde, akıl hastanelerine kapatılan birçok kimsenin psikiyatrik tahakkümü yıkabileceğini göstermiştir. Delilerin topluma uyum sağlaması için değil ama toplumun kendi normalliklerini sorgulaması ve ötekileştirdiği bir şeyle yaşayabilmeyi öğrenebilmesi adına İtalya'da deneyim bir çok olanaklar yaratmıştır.

Normal ve Anormalin sınırlarını ihlal edebilmek için kendi normalliklerimizi sorgulayabiliriz. Belki de bu sınırları özgürleştirici bir ihlalle aşındırdığımızda, ihlalin kendisini ihlal olunabilir; bu da 'düşünen adam' için düşünmenin ve erkekliğinin tahrip edildiği estetik bir deneyim demektir; utançla dolu heykelin şimdisinde beklenmeyen bir devrim anı gibi...

sercan çalcı

"oku"duklarınız sistemin canına "oku"mak için yazılmıştır...

"Dönüp dolaşıp bu zebani örgütüne geliyoruz. Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı bir kurumdan ne öğrenmeyi beklersiniz ki? Ne beklerseniz bekleyin, resmi ideoloji, ulusal bilinç, askeri, hiyerarşik, kaderci bir disiplin ve sakatlanmış bir bireyler yığınından başka bir şey bulamayacaksınız."

Deniz:
1,2,3,4,5,6,7,8 sene bize öğretilen saçmalıkların sonucunu OKS'de bekliyorlar. Binlerce insanın rekabet ve hırs içinde yarışmaları isteniyor. Ne için? İyi bir liseye girebilmesi için. Tabi bu neye göre iyi? Daha sonra 8 senenin üstüne bir 4 sene daha ekleniyor ve yine bir sınava giriyorsun; ÖSS ama bu sınavın bir farkı var. Bu sınavdan sonra artık bir meslek sahibi olman bir nevi köleliğe adım atmak insanın geri kalan hayatında boyut atlaması 3 saate bırakılıyor. Ailenin ve sistemin bizden istediği bu. Bu durumda bizim ne istediğimiz.ne düşündüğümüz önemsenmiyor ve ÖSS'ye girmeye, bir meslek sahibi olmaya,"Vatanına hayırlı bir evlat ol!" tabirine maruz kalıyoruz. 180 soruluk bir sınav için 1 sene boyunca günde saatlerce test çözmek zorunda bırakılıyoruz. Dershaneler ve ailemiz tarafından hayatımızdan bir sürü zaman çalınıyor. Buna engel olabiliyormuyuz yada engel olmaya çalışıyormuyuz. Hayatımızın ve bizlerin başkaları tarafından yönetilmesine neden ses çıkarmıyoruz? ÖSS'ye girdikten sonra sana verilen puana göre bir üniversiteye yerleştiriliyorsun. Ne kötü ki sen yapmak istediğin şeyi bu sınavdan aldığın puana göre seçmek zorunda bırakılıyorsun. ÖSS bizden hayatımızı çalıp patronların, hocaların eline vermek istiyor. Biz bunun bir parçası olmayalım. Bu dünyada eğitim adı altında hayatımızı çalmak istiyenlerin karşısında duralım.

Ali:
Kendi özgürlüğümüzün sembolünü boyarken duvarlara, her daim elinde job ve askeri hapishanede bizi dövmek için bekleyen psikopat mahkumların varlığını bilerek yaşamanın baskısı aynı zamanda bizden her türlü, her zaman bir şeyler bekleyen (aynı zamanda bişiler isteyen) kendilerine göre yemeyip yediren, giymeyip giydiren ailelerimiz karşısında mahcup olmamak için çalışan çocuklar, büyükler. Sistem, bizden beklenenler ve bizi bekleyenler hiçbir zaman bıkmadan, usanmadan bizi bekleyeceklerdir. Fakat bizde bir gerçeği çok iyi biliyoruz ki; ***ANARŞİZM MÜMKÜN ÇÜNKÜ BEN BİR ANARŞİSTİM.***

Pelin:
Lise son sınıf öğrencileri 15 hazirandan sonra "özgür" ve "mutlu" bir 4 yıl geçiricekleri yanılsamasıyla rahatlamaya çalışıyorlar. Bütün yıl beylik sözlerle kurulmuş paragrafların beyin yıkama çabalarıyla boğuşan, taraflı tarih anlatımıyla kafaları karışmış genç insanlar bunlar. Devletin hakim ideolojisine uygun yetiştirilmiş, kalifiye elemanlar. 17-18 yaşlarında gençler. Gençlik yıllarını test kitaplarına gömülerek geçiriyor, üstelik başka bir yerde yine aynı şekilde beyin yıkamalarına maruz kalmak için uğraşıyorlar. "Sus yoksa disipline veririler", "Sus yoksa polise veririm"e dönüşecek sonrası için. Ancak bundan bile habersizler. Yediği içtiği ayrı gitmeyen küçük çocuklar SBS'lerle, OKS'lerle, ardından ÖSS ile önce rakip, sonra düşman haline geliyor. Dinlerin cennet vaatleri gibi, gençlere de özgürlük vaat ediliyor. Hepsi ilgi alanlarını, hobilerini, yeteneklerini üniversiteye erteliyorlar; bir saniye sonrasının bile garantisi yokken. "Çoktan seçmeli" ismi verilen bir soru tipi kullanılıyor. Ancak seçmeniz gereken, zorunlu olduğunuz tek bir seçenek var, diğerini seçerseniz eleniyorsunuz, siyasi hayatta çoğunluğa uymayan görüşünüzün silinip gideceği yalanı gibi; ki dayatılan daha kolay, sorun çıkarmadan "kabullenmek". Zaten doğru cevap vermek akıl yürütmeye, yoruma değil, soru tiplerini ve çözümlerini, cevaplarını ezberlemeye bağlı. Öğretmenler "bu neden böyle?" sorusuna "çünkü böyle, ösym böyle kabul ediyor" cevabını veriyor. Bu tıpkı "Böyle düşünmelisin çünkü; Atatürk'te, Muhammed'de, Devlet'te, Şirketler de böyle düşünüyor" demeye benziyor. Tarihin objektif değerlendirilmesi gerektiği kitaplarda Tarih'e girişte okutulurken bütün bir tarih taraflı bir alınganlık-şovenizm karışımıyla sunuluyor; Devlet mütemadiyen kendi propagandasını yapıyor. Gençler bilimsel deneylerle tanışacaklarına iki boyutlu deney resimleriyle bir şeyler kavramaya çalışıyor,çünkü öğretmenlerin dediğine göre "zaman yok". Bir genç ÖSS'de kimyayı kazanıyor, ancak hayatında beher,ölçme kabı görmemiş, ilgisi de yok zaten ancak puanı o bölümü tutmuş. Ayrıca bütün fen bölümü üniversite öğrencileri hem fikir ki ÖSS için öğrenilen hiçbir bilgi üniversitede işe yaramıyor.

Emrah:
ÖSS karşıtı bir yazıyı eline alan insan az çok neler bahsedeceğini okumadan anlayabilir. Bu yarışda sistemin çürümüşlüğünden bahsetmeyeceğiz. Zaten hepimiz bunu görmeyiz. Bizler liseliler olarak bu değirmenin nereye su taşıdığını çok iyi biliyoruz. Bu köhne düzende aile ve toplum elbirliğiyle gençliğe gerek maddi gerekse manevi baskı yapmaktadır. Hiç bir seçimimize kulak vermeyen bu yapılar "görmek istedikleri insan" olmamız için yapmadıklarını bırakmadılar. Eleme sınavlarında aldığımız puanlar bunlara prestij olarak dönmektedir. Koşan atlar biz, üzerimize bahis oynayanlar bu yapılardır.
Haziran ayının gelmesiyle rekabet dünyasının çanları çalmaya başladı.Yarışa hazır milyonlar tek sıra olmuş pavlovun köpekleri gibi zili bekler haldeler. Zille beraber ağzı sulananlar yemeğe doğru koşmaya başlıyacaklar, yorulanlar yere düşecek, hırslı olanlar onların üzerine basarak yükseklere çıkacak, sonra ekipler gelip arkadakileri girdikleri kapıdan dışarı atıcak, yorgun ve aç bir şekilde. Bir sene sonraki pasta için idmanlara başlayarak.Yemeğe ulaşır ise hepsi ayrı bir yerinden yiyecek. Hiç bir şey değişmeyecek, yenen gençlerin yılları, heyecanları ve umutları olacak. Pastayı yiyenler ise şirketler, devletler ve kravatlı büyük ağabeyler olacak.

"17'likler Ahiret Sınavı'na girdiler. Bu ahiret sınavından çıkanların hiçbiri cennete gidemeyecek. Bu sınava girmek zorunda kalmaları, zaten cehennemde olduklarını gösteriyor. Cehennemde haziran sıcağı, ÖSS sayesinde daha da çekilmez oluyor. Öğrenci Sindirme Sınavı olarak da bilinen ÖSS neden yapılıyor?"

Zeynep:
3 saatte 1 kitap bitirilir, 3 dergi okunabilir, 20 gazete okunabilir, 1 miting yapılır, 1 film izlenir, 2 oyun izlenir, İstanbul'dan Ankara'ya gidilebilir, hayatının öyküsü yazılabilir, 1 kere boğaz turu atılır, İstiklal boydan boya 5 kere yürünebilir, örgütlü bir şekilde İstanbul yakılabilir, 2 maç alınabilir, İstanbul trafiğinde geçebilir, arkadaşlarla çay içilebilir, 5 kere okey, 7 kere tavla oynanabilir, 3 albüm dinlenebilir, 1 konsere gidilebilir... Oysa devlet "eğitim" sattığı ve tek tipleştirdiği gençlere daha eğlenceli bir şey öneriyor! "Klakson çalmak yasaktır!" Hayatınız boyunca 0 "3 saati" beklerken hiçbir 3 saati yukardakilei yaşamak için harcayamayacaksınız. Sistem beklememizi ister, biz beklerken her "3 saat" içinde onlarca insan iş kazasından ölebilir, onlarca insan göz altına alınabilir, onlarca köy yakılabilir, yüzlerce insan öldürülebilir, binlerce kadın kocalarından dayak yiyebilir, Ve biz beklemeye devam edersek, bunlar da olmaya devam edecek.
Hayatınızın tek 3 saatinde de devlet en iyi performansınızı bekler. Aksi takdirde 180 soruluk cevap anahtarınız aleyhinize delil olarak kullanılacaktır.

Okan:
Çıldıran, deliren ve 15 Haziran'dan sonrası kapkara olan kocaman bir nesil geliyor. İktidarlar ÖSS ile ehlileştireceklerini sandıkları gençleri vahşileşmeye zorluyor. Tam da bu yüzden çok sinirliyiz. Dişlerimi bilemek yetmiyor, duvarları kırmak istiyorum. Yakmak, yıkmak istiyorum. Ben mi deliyim; yoksa böyle bir dünyada sakin duranlar mı? Rahatsızım,"sağlıklı" değilim insan olmanın doğal sonucu olarak rahatsızım! Tecavüze uğradım; ÖSS hayatıma tecavüz ediyor, hem de resmi-legal tecavüz!

Mehmet:
"Akıllı hayvan"ın analitik karşılığı olduğunu iddia eden bir canlı türüne mensup 1 milyon 600 bin kişi 15 Haziran'da Ahiret Sınavı'na girecek. Bu ahiret sınavından çıkanların hiçbiri cennete gidemeyecek. Bu sınava girmek zorunda kalmaları,zaten cehennemde olduklarını gösteriyor. Cehennemde haziran sıcağı, ÖSS sayesinde daha da çekilmez oluyor. Öğrenci Sindirme Sınavı olarak da bilinen ÖSS neden yapılıyor?
A)Aslında bir grup ayrıcalıklı azınlık(sınava girmeyecek olanlar)bu işten sadistçe zevk alıyor.
B)Kalifiye proleter isteyen sermayedarlar kalifiye eğitim kurumlarına sadece en kölece çalışanların girmesini istiyor.
C)Çocuklar rekabetçi, hırslı ve şuursuz olsun isteniyor.
D)Bu sınav cehennemin doğal sonucudur.
E)Hepsi ve daha pek çoğu (sadece 5 seçeneğin var ve sadece 1'i doğru)
Doğru cevap: "Edirne" ve "Bu ne biçim gazete yazısı?" diye soracak olursanız, sınava girecek talihli gençlerden biri olduğumu ve hazır olabilmek için günde ortalama 300 adet benzer saçmalıkta soru çözmek zorunda bırakıldığımı, eritilmiş beynimle ve gururla sunarım. Servis ederim. Bütün amaç bu değil mi zaten? Daha iyi servis eden ve edilebilen nesiller yetiştirmek. Muassır medeniyet seviyesine ulaştığımızdan olsa gerek, hizmet sektörünün nüfusu artıyor. Hiç fark etmez: Mavi yakalı veya beyaz yakalı hatta bahçevan pantolonlu, plastik çizmeli veya fileli çoraplı, jartiyerli...Hepimiz proleteriz. Bilincimizi belirleyen üretim modu, bilincimizi belirleyen üretim modunun ne olduğunun bilincine varmamıza izin vermiyor. Bu yüzden "lümpen" kelimesinin anlamını sorduğum ankete 150 kişiden 3 tanesi doğru cevap verebiliyor. Bu olay ülkenin en başarılı okullarından birinde gerçekleşiyor. Yeteri kadar "başarılı" değilmiş ki 3 kişi doğru cevap verebiliyor. Ama askerden devşirme eğitim ışığımız,"1980 yılında darbe olmamıştır!" gibi radikal ve gerçek dışı bir söyleme kaydığında, sınıfta kimsenin sesi çıkmıyor. Ben dahil! Adam asker, devlet atamış yahu. Dönüp dolaşıp bu zebani örgütüne geliyoruz. Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı bir kurumdan ne öğrenmeyi beklersiniz ki? Ne beklerseniz bekleyin, resmi ideoloji, ulusal bilinç, askeri, hiyerarşik, kaderci bir disiplin ve sakatlanmış bir bireyler yığınından başka bir şey bulamayacaksınız.

Cevat:
Oluşturulan dünyada, oluşumun devam etmesi için pratik yarar adına bilginin insanlara sunulması ve bunun "pazarlanması", bu pazarlanmanın ötesinde kalıpların insanlara dayatılması bir çok özgürlüğün ve doğallığın önüne engel olduğu gibi bireysel özgürlüğe ve bu özgürlüğün pratik hayatta kullanılmasınada engeldir. Yüzyıllardır oluşturulan dünya egemenliğini şirketlere vermiştir. Egemenliği ele geçien şirketlerse devletlerle işbirliği halinde insanları kendilerine köle, sistem putları, koyun ve robot haline getirmişlerdir. Kurumsallaşan bilgi hayatımızda bir avantaj sağlamadığı gibi değerleri empoze etmekte ve sorgulamayı engellemektedir. Amaçları; OKS, ÖSS gibi kazandığımız anda bir başkasının hayatını karartacağımız sistemle bizi rekabete alıştırarak oluşturulan dünyayı sağlam temellere oturtmaktır. Bu üniversitede "çan eğrisi" şeklinde devam edecektir. Uzluğunu kaybeden insansa paraya ulaşmak için kendini unutarak böylece para için yaşamış şirketlere köle, devletlere iş gücü olacaktır.

Günde on saat çalışıp, yemek araları dışında kafalarını işlerinden kaldıramayan, işyerinde birbirleriyle görüşmelerine izin verilmeyen, her türlü insani ihtiyaçları patron tarafından bilmem kaçıncı plana itilmiş bir sürü işçi toplanmış mağazanın (Praktiker) önüne. Sendikalı olmalarına izin verilmeyen, bu yüzden işlerinden edilen arkadaşları ve kendileri için oradalar. Kendi yasasını tanımayan devletin, anayasal bir hak olarak kendilerine kağıt üzerinde bahşettiği haklarını almalarını sağlayamadığı, sağlamadığı için oradalar. Oradalar da nerede olduklarının farkında değiller. >>

MÜBADELE DEĞİL MÜCADELE

<< İşçi mücadelesi ilk örneklerinden bu yana hep devrimci olmuştur. Bugün andığımız 1 Mayıslar, 8 Martlar hep o devrimci mücadelenin geriye bıraktıklarıdır. Daha özgür, daha yaşanılır bir yeryüzünü kendilerinden başlayarak oluşturmaya çalışmanın mücadelesidir bunlar. Bugün ise işçi mücadelesinin geldiği durum, işçi mücadelesi diye bir şeyin kalmama- sıdır. Yaşanan istisnai durumlar dışında bu böyledir. Bunun son örneğini 13 Temmuzda Praktiker işçilerinin yaptığı eylemde gördük.

Alana "şehitler ölmez" nidalarıyla giriyor işçiler. "Kendimizi asker uğurlama töreninde zannettik." diyor, haber için alanda bulunan arkadaşlarımız. Şehit kavramının savaşın literatürüne ait olduğunu ve attıkları bu sloganın savaşları sürdürüp, yeni "şehitler" yarattığının farkında değiller.

Savaşlar sürdükçe egemenlerin varlığını sürdüreceğini ve bu varlığın bedelini de kendilerinin ödeyeceğini çoktan unutmuşlar. Ellerinde, sömürülmeleri için yerli ve yabancı her türlü sermayeyle işbirliği yapan devletlerinin dalgalandırdığı bayrak. Sömürüyü ortadan kaldırma değil, sömürüyü azaltma aracı olan sendika, işçilerin haksız yere hırsızlıkla suçlanıp işlerinden edildiği bu durumda elindeki bayrakla meşruiyet arıyor besbelli: "Biz zararlı değiliz. Yaptığımız her şey bu bayrağın her yerde her zaman dalgalanması içindir. Tüm teslimiyetimiz, her türlü tahakküm ve sömürü zincirine tabiyetimiz bunun içindir."

Bir süre sonra, ellerinde yıllardan bu yana taşıdığı işçilerin ve devrimcilerin kanıyla MHP giriyor alana. Sloganlar dozunu artırıyor: "Ya Allah bismillah allahu ekber"

Bu topraklarda faşizmin en belirgin sembollerinden biri olmuş bu parti, kirlenmişliği bu denli ortaya koyuyor. İşçi temsilcilerinin konuşmasına izin vermeyen sendika, kürsüden MHP'ye teşekkür ederek ihanetin kalesi hâline geldiğini gösteriyor. Bize görünen ise siyasetin kaypaklık, milliyetçiliğin de alçakların son sığınağı olduğu.

Alternatif

Siyaset kirletiyor her şeyi. İşçilerin geldikleri bu durumda, mücadelelerini kirletmeden sürdürebilecekleri, tahakkümden kurtulmak için adımlar atmalarını sağlayacak alternatif yapılanmalar arayıp aramadıklarını düşünüyorum. Aradıklarına inanıyorum ben. Etrafları lafazanlıktan başka bir şey yapmayan kepazelerle, faşistlerle, boğazlarına kadar boka battıkları için başları dik yürüyen sendikacılarla çevriliyken, bir an düşündüklerinde, kendilerine sorduklarında bu alternatifi aradıklarına inanıyorum. Bunun için de tek alternatif var: Anarko-sendika.

Anarko-sendikalizm, kapitalist sanayinin kontrolünü ele geçirmeyi değil, sistemi topyekün ortadan kaldırmayı amaçlar.

Anarko-sendika hiçbir politik partiye bağlı değildir ve hiçbir şekilde iktidar hedefi yoktur. İşçileri sermayeye peşkeş çeken sendikalar gibi iktidara dair bir gücü hedeflemediği için hiçbir güç savaşını içinde barındırmaz. Anarko-sendika içerisindeki hiç kimse korunaklı binalarının içinde kilitli kapılar ardında oturmazlar. Hepsi bu tahakküme maruz kalan ve baskı sisteminin ortadan kaldırmayı hedefleyen işçilerdir. Orantısız bir iş ve görev paylaşımı yoktur. Dayanışma ruhu elzemdir. Torna tezgâhı başında çalışan işçi sendikal işlerle uğraşmak için bir süre tezgâhından ayrılır. Belli bir zaman sonra, tezgâhının başına geri döner ve sendikal işleri bir başka işçi gene geçici bir süreyle devralır. Ve ondan sonra bir başkası... Ortada işçilerin birbirlerini dışarıda bırakacak şekilde hedefledikleri bir güç olmadığı için sorumluluk paylaşımı ve devri gönüllü ve sorunsuzdur. Ortak ihtiyaç ve çıkarları doğrultusunda anarko-sendikayı oluşturan işçilerin en hayâti çıkar ve ihtiyaçları ise sömürü düzenini temelinden ortadan kaldırmaktır. Bu şüphesiz yeryüzündeki her işçinin aslında istediği şeydir.

Anarko-sendikalizme göre, fabrikalar üretim üniteleri olarak toplumsal ilişkilerden bağımsız birimler değildir, tersine, toplumsal kontrol sistemini oluşturan ilişkiler ağının temel parçalarıdır."

İşçiler bu kontrol edilebilirlik, yönlendirilebilirlik ve sömürülebilirlik hâlinden kurtulmak için, ilk başta kendilerini sömürü düzeninin bir kuklası hâline getiren ve bir kontrol mekanizmasından başka bir şey olmayan sendikalardan kurtulmalıdırlar. Bu sendikaların yerini, işçilerin bireysel inisiyatiflerini önemseyen ve onlara kolektif bir yaşam alanı sağlayan anarko-sendika almalıdır. İşçiler anarko-sendikal bir yapı sayesinde birebir kendileri için karar verecekler ve bunu uygulayacaklardır. Bir arada birbirini yok saymadan yaşama ve ortak ihtiyaç ve çıkarları doğrultusunda karar alıp uygulama deneyimi yaşayan işçiler, tahakkümden ve onu yaratan düzenden bu şekilde kurtulacaklardır. İnisiyatif kullanma ve ortak karar alma sayesinde lidersiz bir yaşamın örneğini ortaya koyacak, böylece efendisiz bir hayatın ilk adımını atacaklardır. Yaşamak ve yaşamlarına sahip çıkmak için kendilerinden ve kendileri gibi olanlarla buluşmaktan başka bir şeye ihtiyaç olmadığını anlayacaklardır. Bu sayede işçiler bir arada, kapitalist sistemin işlemesini sağlayan endüstriyi ortadan kaldıracaklardır. Kendilerini sömürü düzeninin kölesi hâline getiren makineleri yok edeceklerdir.

İspanya anarşist devriminin fikir/cephe adamlarından biri olan Durutti'ye, "fakat bir harabe yığını üzerinde duruyor olacaksınız." dendiğinde, şu cevabı vermiştir:

"...Biz hep varoşlarda ve izbe duvarların içinde yaşadık... Ispanya'da, Amerika'da, her yerde sarayları, şehirleri, hepsini yaratan biz işçileriz... Burjuvazi tarih sahnesinden silinmeden önce kendi dünyasını yakıp yıkabilir. Biz yıkıntılardan hiçbir zaman korkmadık. Yüreğimizde yeni bir dünya taşıyoruz, şimdi şu anda bu dünya büyümekte."

Gökhan KORKUSUZ

dönüştürebilmek için...

sözümüzü söylediğimiz bir tiyatro

Böyle düzene... diyorlar. Düzene karşı söyleyecek sözleri var. Bunun için bir araya gelmişler. İsimleri, "Böyle Düzene Sokak Tiyatrosu." Böyle düzene, sokak tiyatrosuyla karşı çıkan sekiz on genç ve onlara yol gösteren bir yönetmen. Biz de böyle düzene karşı, sokaktan yükselen muhalif sesi işittik ve gruptan iki kişiyle konuştuk:

Ahali: Gruptaki herkes daha öncesinden tiyatro yapıyordu. Sokak tiyatrosuna yönelmenizin sebebi nedir?

Emrah: Aslına bakarsanız alanlarda, meydanlarda olalım. Tiyatroyu salonla sınırlandırmaya- lım. O, meydanlara dökülen insanlarla birlikte orada olalım, onların yanında olduğumuzu gösterelim istedik.

Ahali: Yaptığınız tiyatroyu nasıl tanımlıyorsunuz?

Selim: Hak ve özgürlük mücadelesi için oluşturduğumuz bir tiyatro bu. Sokak tiyatrosu yapmamızın da sebebi bu. Ajitasyon temelli bir tiyatro. Sivri dilli bir hicivden besleniyor. Var olan toplumsal hareketliliği kendimizce olması gereken toplumsal hareketliliğe dönüştürebilmek için sözümüzü söylediğimiz bir tiyatro. Kendi cephemizden bir şeyleri kışkırtmak. İsmimiz de bu anlamda kışkırtıcı. Kışkırtmanın temeli olan uyarmayı amaçlıyoruz.

Ahali: Şimdiye kadar olan iki oyununuzu da işçi eylemlerinde oynadınız. Tiyatro aracılığıyla sergilediğiniz muhalif duruşu yalnızca işçi sınıfının mücadelesinde mi göstermek istiyorsunuz? Başka toplumsal mücadeleleri desteklemek amacıyla da tiyatro oyunu oynar mısınız?

Selim: Grup olarak ortak amacımız geniş bir mücadele alanında yayılmak aslında. Ama aynı zamanda bu, ekibin motivasyonuna da bağlı. Bizimki özünde sol, sosyalist politik bir bakış açısı barındırmakla beraber günlük sorunlara da eğilebilecek bir tiyatro. Ruhu itibariyle sokak tiyatrosu takvime sıkıştırılabilecek bir tiyatro değil. Bizim sokakta oyun oynamamız için birilerinin eylem düzenlemesi gerekmiyor. Amacımız zaten durduğumuz yerden her türlü soruna ses olabilmek.

Emrah: Biz işçi sınıfının yanındayız ama her türlü hak ve özgürlük mücadelesinde de tiyatromuz aracılığıyla yer alırız. İşçi sınıfı olması şart değil. Var olan düzene karşı çıkan ve özgürlük için yapılan her eylemde yer alabiliriz.

Ahali: Sosyalist temelli bir tiyatro olduğunuzu söylediniz. Bu, grubun tüm üyelerinin bir araya gelerek ortaya çıkardıkları bir şey mi?

Selim: Zaten birbirine uzak insanlar değillerdi, sokak tiyatrosu fikri ortaya çıkınca bu yönde bir temel oluştu. Ama bu türden bir ideolojik nitelendirmeyle ortaya çıkmadık. Çünkü bu tür bir nitelendirmeyle ortaya çıktığınız zaman eylemliliği tam karşılamıyor. Beklentileri arttırıyor. Bir taraftan "solcuydunuz, bu mu yaptığınız?" denebilecek, bir taraftan "bunlar zaten solcuymuş" denip es geçilebilecek. Bu nedenle "sosyalist bir adla ortaya çıkalım" gibi bir derdimiz de olmadı zaten. Sosyalist bir dünya görüşü etrafında bir araya geliyoruz ve insanlara bu taraftan bir 'merhaba' demek ve bu tarafa yönlendirmek amacındayız. Ama "haydi gelin sosyalizme gidelim" demektense her tarafı kışkırtarak bir hareketlilik sağlama amacındayız.

Ahali: Tuzla ve Praktiker eylemlerinde oynadınız şimdiye kadar. Tuzla eleminde biz de oradaydık, Praktiker'de ise haber almak için oradaydık. Bu iki eylem birbirinden farklıydı bize göre. Tuzladaki eylemde ideolojik açıdan bir sınıf eylemiydi, Praktiker'de ise bunu göremedik. Tanık olduklarımız bizi rahatsız etti. Siz nasıl karşıladınız?

Emrah: Praktiker eyleminde bizi de rahatsız eden, şaşırtan şeyler oldu. Sendika başkanı geldiğinde sanki bu başkan bir kulüp başkanıymış, işçiler de onun taraftarlarıymış gibi bir görüntü ortaya çıktı. "Büyük başkan oley!.." gibi tezahüratlar başladı. Bunun dışında "şehitler ölmez vatan bölünmez" sloganıyla eylemin zemini başka yöne kaydırıldı. Bunların hepsi bizi de rahatsız etti.

Selim: Praktiker'deki eylem sınıf mücadelesinin, ya da Türkiye'deki ezen ezilen ilişkisinin gelip tıkandığı yeri gösteriyor. İşçiler sistemin çeşitli manipülasyonları doğrultusunda yönlendiriliyor ve ilk oradan saf tutuyorlar. Birileri yönlendirdiği için "şehitler ölmez, vatan bölünmez" gibi slogan atıyorlar. Sendika görevlisi eylemde "ölen üç tane polis için Allahtan rahmet diliyoruz" demeseydi, işçilerin hiç öyle bir derdi yoktu. Sendika görevlisi konuşması bitince, " şimdi tiyatro oyunu var" demesi lazım. Bunun yerine kürsüden, "unuttuğum kimse var mı..." diyerek MHP İlçe Başkanlığı'na teşekkür ediyor. Burada doğrudan manipülasyona geçiyor adam. İşçiler seviniyor, "bizimkiler de geldi, destek verdi" diye. Teşekkür etmese, belki de işçiler diyecek ki 'gelmemiş şerefsizler, destek vermemişler." Bunun önünü kesmek için tuttu MHP'ye teşekkür etti. Hemen arkasından 'üç tane şehidimiz için de Allahtan rahmet dileriz' diyor. Bu da belli bir manipülasyona işaret ediyor. Bir anda "yaşasın örgütlü mücadelemiz, sendika hakkımız söke söke alırız" sloganlarının arkasından şehitlere geçiyor adam. Sendikal yapıların ne olduğu belli zaten. Sistemle beraber sendikalar da yukardan aşağıya doğru kuruluyor. Devletçi bir yapı içerisinde, sendika da olmalı diyerek, "sen burada örgütlen, sen öbür tarafta örgütlen" diyerek kurulmuş zaten sendikalar. Ancak biz her şekilde sözümüzü söyler, eylemimizi yaparız. Zaten bu eylemde Praktiker'e özel bir hazırlık yaptık biz. Genel bir işçi oyunu değildi. Patronun sendikalaşmaya karşı uyguladığı yöntemleri, oradaki koşulları deşifre eden bir oyundu bizimki. Zor da olsa sendikalılaşmanın Praktiker'de başarıya ulaşacağını anlatan bir oyundu.

Ahali: Tiyatro aracılığıyla yaptığınız eylemlerle toplumsal bir hareketliliği ve işçilerin direniş anlamında evrilmesini hedefliyorsunuz. Bu evrilmeye sendikal yapıların da dâhil olabileceğini düşünüyor musunuz?

Selim: Olabilir. Neden olmasın diye düşünüyoruz en azından. Örneğin bu eylemden sonra sendikacıların tavırları çok olumluydu. "Görüşelim, ilişkimizi kesmeyelim, hatta bir araya gelip eylemi değerlendirelim" şeklinde yaklaşımları oldu.

Hatta bunlar sokak tiyatrosu mantığını bilmeden, o mantıkta eylemler üretmişler. Örneğin, İstanbul ve İzmir'de kasa kilitleme eylemi yapmışlar. Agusto Boal'ün Ezilenlerin Tiyatrosu'nu yazarken Brezilya'da yaptığı eylemlerin aynısı. Bugüne kadar bu türden bir eylemi mücadeleci sendikaların hiçbiri yapmadı. Kasa kilitleme eylemi şöyle bir şey: İki kişi gidiyorlar mağazaya müşteri gibi. 1-2 milyarlık mal alıp kasadan geçiriyorlar. Kasiyer parayı istediğinde oyun oynamaya başlıyorlar. "Kartım yok, parayı unuttum, nasıl unutursun?" gibilerinden kendi aralarında konuşuyorlar. Ve bu şekilde kasa uzun bir süre çalışmıyor. Bu şekilde kasayı kilitliyorlar. Zaten iki kasası var. Sırada bekleyen müşteri de alacağı şeyleri bırakıp gidiyor. İş yavaşlatılıyor, satış engelleniyor. Baktığında pasif bir eylem gibi görünebilir ama sonuç alıcı. Sendikaların genel geriliğine baktığınızda anlıyorsunuz ki bunlar bir taraftan bu tür eylemlerle ileri hamle yapmaya çalışıyorlar. Mesela bu tür şeyler, sendika içerisinde birçok kişide değişiklik yaratacaktır. Daha mücadeleci, daha eylemci olacaklardır en azından. Bu işçilere de yansıyacaktır tabi. Patronlarla yüzyüze geldiklerinde patronların politik kimliklerini de ortaya çıkaracaklardır belki de. O zaman biraz daha sınıfsal olarak nereye oturduklarını düşüneceklerdir.

Ahali: Göstermek istediğiniz duruşu sendika eylemlerinde ortaya koymanız, bu zeminde sergilemeniz sizce karşılığını bulabiliyor mu? Sizi tatmin ediyor mu?

Emrah: Biz insandan yana tavır alıyoruz, yapmak istediğimiz şeyi yapabildiğimize inanıyorum. Örneğin, Tuzla eyleminden sonra işçilerle görüştüğümüzde bize "kendini göstermek için alana çıkmış olanlardan olmadığınız çok rahatlıkla anlaşılabiliyor." dediler. Tuzla'da oyun dışında ikinci bir performans yaptık. O gösterim sırasında birkaç işçi bize katıldı. "en başarılı en doğru eylemi siz yapıyorsunuz" dediler. Burada şöyle önemli bir nokta var ki bunu bize arkadaşlarımız değil, daha önceden tanımadığımız işçiler söyledi. Bütün bunlar yaptığımızın karşılığını bulabildiğini gösteriyor. Praktiker eyleminde sendika bize teklifte bulundu ama Tuzla'daki eyleme biz kendiliğimizden gittik. Ama her şekilde de o eylemlerin içinde biz kendi eylemimizi yapıyoruz.

Selim: Bir sıcaklık sağladık. Sokak tiyatrosunun ruhuna uygun olarak onların bir eylem yapmasını beklememiz gerekir. Bir ilişki sağlandıktan sonra bizim de bunlara ani bindirmelerimiz olabilir. Böyle bir çağrıları olmayabilir, tiyatro düşünmeyebilirler ama biz gidip oyunumuzu oynayabiliriz. Tuzla'da da yaptığımız buna benzer bir şeydi zaten. Önemli olan bizim bu ruhu tutturabilmemiz. Bugün şu saatte bir yerde bir şey oluyorsa bunu çok fazla kaçırmadan bir iki saat sonra ya da ertesi gün bizim tarafımızdan bir karşılığı yaratılmalı. Aksi takdirde birilerinin eylem yapmasını beklersek, eleştirdiğimiz sokakta tiyatro yapma durumuna düşeriz.

(Ahali)

Kent ve Anarşizm III

Tanışma

Bir insanla olan tanışmamızda, ileride onunla gelişecek ilişkimizin temel duygusal ipuçlarını elde etmişizdir. Dahası ona düşünsel olarak meyledip meyletmeyeceğimiz de belirginleşmeye başlamıştır. Yine de bu durum görünüşte, kültürden kültüre farklılık göstermektedir. Örneğin bir İranlı, tanımadığı kişiye karşı, ya da yeni tanıştığı ya da tanıştırıldığı bir kişiye karşı daha samimi tavırlarda bulunur ve onunla olan samimiyetinin gelişim aşamasına kadar o kişiye fazladan tevazu gösterir. Ama bir İngiliz ya da göreceli olarak modernler bu konuda daha çekingen ve korkak davranırlar. Hatta ilişkinin niteliği geliştikçe tevazu azalır. Bu, hemen ilk anda; sözlerinden, tavırlarından, mimik ve bakışlarından yola çıkarak....

Konuşma ve Davranış

Genel olarak bir cemaatin ve ideolojinin nesnesi konumunda olan kişiler, belirli davranış ve düşünme biçimleriyle belirlenmişlerdir ki ancak bu hallerini sürdürdükleri sürece o cemaatin veya topluluğun bir parçası olarak kalabilirler. Tarih boyunca Ötekilik(başkalık), kişiyi ya kahramanlığa ya da kurban olmaya itmiştir hep. Alfonso Lingis'in de dediği gibi: "

"Konuşma itkisel, idiolektik, kaprisli, sonuçsuz olabilir. Ciddi dediğimiz konuşma doğruyu söylediğini iddia eder. Doğru, cemaati ilgilendirir. Ifadeler, neyin gözlem olduğuna, gözlemleri tanımlarken hangi kesinlik standartlarının mümkün olduğuna, günlük dil içindeki kelimelerin nasıl sınırlandırıldığına; farklı bilimsel disiplinlerin, pratik ve teknolojik girişimleri, ritüel uygulamalarının ve ötekileri eğlendiren kelimelerin nasıl kullanıldığına karar veren yerleşik cemaatlerin söylemlerinde doğru olabilir sadece. Kişi, erkeğin hitap şeklinden, kadının sorusundan konuşmanın tonunu yakalar; erkeğin sesi, kendi sesini yansılar, kadının kullandığı kelimelerle, konuşma biçimiyle ona karşılık verir. Karşılık vermek kişinin geçmişiyle, kaynaklarıyla ve kişinin diğerlerinin önüne koyduğu satırlarla – bunlarla yüzleşen, sesi bir yalvarış ve itiraf olan kişiye sunulan satırlarla- kendini sunmasıdır."

modern bir tarzdır. Kent içindeki bu ilişki düzleminin temel ölçütünü belirleyen şey, burjuva demokrasi anlayışının dayattığı karşılıklı sevgi saygı çerçevesidir ki, gerçekte aralarında aynı uzamı paylaşmaktan başka neredeyse hiçbir ortaklığı olmayan bu yığınlar, sahte sevgi ve saygı anlayışının ekonomik görünüşe oranla tavırların yalakalık, yavşama ve övgüye doğru kaydığı bir ortak meseller aracılığıyla kaynaşımını sağlar. Bu ortak meseller, kitlesel ve cemaatsel aitlik durumuna göre farklılıklar gösterir. Ör: bir kenar mahalleli'nin sosyalleşme aracı kaba güce sahip olma, uyuşturucu meselesi, çeteleşme ve mahalleli olmak gibi konular üzerinden gelişirken, bir burjuva, duruma göre ya bir sanatsal, kültürel etkinliğin belirlenmiş diliyle konuşur ya da özgeçmişinden yaptığı anımsamaları karşısındakine ileterek onunla yaptığı bu paylaşımla ona olan eşitliğini vurgulamak ister ve karşısındakinden de bu denkliği kabul ettiğini belirten cümleler ve davranışlar sergilemesini bekler. Her kitle ve cemaat, takındığı tavır ve tutumların bir benzerini karşısındakinden bekler, dahası her nesnelleşmiş kişi karşısındakinden kendisine benzer tavır ve tutumlar bekler. Oysaki özne kişi, karşısındakinden bir şey beklemez, ki karşısındakinin ne söyleyip ne yapabileceğini kestirmeye çalışır, programlanmışlığından kurtulamayan kişidir. Acıya saplanma, paranoya, mazoşizm, sadizm edilgenliğin ve çöküşün belirtileri değil, sonuçlarıdırlar.

Gelinen noktada modern- post-modern yaşamın bireyleri birer ruh hastasıdırlar: hastalık burada yönlenmişlik olarak anlaşılmalıdır; bir nesne olmadıklarını kendilerine kanıtlamak için zor kullanma, baskı, yalan, sahte aşk ilişkileri vb. yollarla insanların kendileriyle ilgilenmesini sağlarlar; onlar için olmak, "algılanmış olmaktır". Bu et yığınları, yarı şizofren, sığ, benliksiz ve öteki üzerinde tahakkümde bulunurken kendilerinin zulme uğramış olduğunu düşünen kişilerdir. Yaşamak için yetenekleri, duyguları, düşünceleri ve cesaretleri olmadığı için yaşantıları oynarlar. Ne rol yaptıkları onlara anlatılabilir, ne de rol yapmaktan kurtarılabilirler: plastik doğmuşlardır. Onlar, Varoluşçu söylemlerin bir tezahürü iken, mazoşist olmayı da ihmal etmezler. Depresif, melankolik bir halin kendine dönük saygın bireyleri olan bu tipler, Nietzsche'nin bahsettiği gibi, yaşama kara çalan ama hala yaşamı anlamak için mezbahalara tıkılması gereken ozanlarıdır bunlar. Lefebvre'nin bahsettiği siberantroposlar, bugün bizim gündelik yaşam içerisinde muhatap olmak durumunda kaldığımız işte bu soysuzlardır. Şu aşamada, "biçim", estetikleştiği ölçüde "öz" görünmezleşmekte ve giderek sahiden de ortadan kalkmaktadır. Biçim kendisinin aracı ve amacı olarak gösterinin görünen ve tek varlık alanına tekabül eder. Kendi özünü yakalayanlar, yaşam için, praksis mücadelesi içerisinde, plastik tiplerin plastik, mekanik yaşamının yaşam ve özgürleşmeye saldırıda bulunan deneyimden ve deneyden yoksun, "planlı yaşantı alanları"na saldırmalıdır. Ya da özgürleşmenin daralan uzay-zamanında kendilerine estetik bir mezar düşünmelidirler.

Kimlik ve Meslek

Her toplumsal mesleğin bir kimliğe bürünmesi sağlanır. Bu kimlik edinme süreci çeşitli ahlak, pedagoji ve iş deneyimi otoriteleri tarafından dayatılır. Esnaf, öğrenci, öğretmen, mühendis vb. hepsinin belirli bir imaj, tutum, tavır farklılıkları vardır. Ve böylece davranış ve düşünüş biçimlerindeki ayrılık da baskının biçimsel değişmeyi çağıran sonucunda görülür. "Biz" kullanımının olduğu yerde, faşizm, toplumsal bilinçaltındaki çığırtkanlığının sonuçlarını o an karşınızdaki kişinin ağzından size bildiriyordur. "biz"in kullanımı faşizmin nedeni değil, sonucudur. Gündelik hayat içerisinde ilişki içerisinde bulunduğumuz ya da konuştuğumuz her kişi ötekine kendi zihnindeki resmi kazandırmaktan başka bir şey yapmamıştır bugüne kadar. Belirli bir resimden kaçınmanın en iyi yolu ise her zaman felsefe ve sanat alanları olmuştur. Gördüğümüz, işittiğimiz ve hissettiğimiz her şey bilinç alanlarımıza yerleşir. Konuştuğumuz kişilerin ses tonu, ciddiyeti, bedensel ve düşünsel hareketleri, duyguları, bizim onu değerlendiriş ve kabul etmemizdeki süreçte bizi etkileyen durumlardır. Kişi bizimle aynı zihinsel resimlere ve ya da her neyse, sahip olduğu ölçüde onu kabul ederiz ve tersi ise onu olumlamayız. Tek tek halkların öne çıkan belirgin bazı duyguları vardır. İranlıların yas toplumu olması onların gündelik hayatta birbirlerine yaptıkları övgü kültürünün de bir nedenidir böylece. Ya da yüzyıllarca ezilen bir halk olarak Kürtlerin mazoşist ve aynı ölçüde sadist duyguları belirgin ve ön plandadır. Tıpkı bunun gibi her halkın ve cemaatin belirli simgeleri ve imgeleri vardır. Bir sözel dildeki vurgu, ritim, tonlama, konuşma hızı, zamanlama vb. o dilin duygu ve derinliğini de dışa vurur. Bu nedenle Farsçadaki kibar konuşma ile Fransızcadaki kibar konuşma karşılaştırılamaz: Ölçü yoktur; buna rağmen her iki dil de kibar ve edebi dillerdir. Yaşamda sadece bir yıkım olasılığı varsa bile ona oynanılan alan yaratıcılığın ihtiyaç duyduğu tek aşkınlık alanıdır. Tarih boyunca farklı halkların, cemaatlerin, kastların, farklı anlamları(kullanımları) ahlak, adet, gelenek ve dolayısıyla farklı bir algılama biçimleri vardı. Onların nesneler ve kendi doğalarıyla olan ilişkileri, onların yaşamı nasıl tanıdıklarını gösterir. Burada şunu da söylemeliyiz ki yaşam genelde, tanınır, tanımlanmaz; bilgiye ve geleneklere tanım getirme işi ancak ezenlerin edimidir; öldürme işlemi tanımlama işleminden sonraki edimdir. Tarihsel olarak sahip olduğumuz bilgilerin duygusunu da beraberinde barındırmıyorsak içimizde; o zaman bu bilgi ve kavramların anlamları bilinse de kişide bir karşılığı olmaz. Çünkü bu bilginin bir kullanım değeri olmaz ve mekanik, yapay olmaktan kurtulamaz. Ve hakim yapının dili, baskısı, kültürü altında yok olup gitmeye mahkumdur. Her ifade, bir oyundaki hareket olarak düşünülebilir. Yapay olan komiktir. Modern oyundaki insanların kendi kendilerine durmadan gülmelerinin nedeni onların hareketlerinin öğretilmiş yapaylığının icadının bilincine varamayışlarındandır. Kendileri olduklarında ise uzun bir süre susmak durumunda kalacaklar.

Resul Gırrasory

Tarihte iktidar dolaysız tahakkümden dolaylı tahakküme geçmiştir: eskiden sahip olduğu konumun da güvencesiyle itaat kipiyle konuşan erk, modern zamanlarla beraber rica ederek tahakküm kuruyor. Karşısındaki görevli köle ya da vatandaş da bu ricanın koşulsuz uygulanması denilen medeniyetin mutlu üyesi olmak için ricayı emrin de ötesinde olarak, can korkusuyla bu işi yapacak ve tepkisizlik demek olan iyi insan olmayı öğrenerek, gündelik mütevaziliğin verdiği tebessümün serbest dişleri arasında can vermelidir.

Tebessüm

MODERN VE POST-MODERN DÜNYADA, TEBESSÜM, mutsuzluğun, esaretin, çıkışsızlığın ve tükenmişliğin ifadesidir. Tebessüm, onaylanma isteğinin oluşturduğu bir davranış biçimidir. Trajik insana gelince, o, içinde belirlendiği ya da spekülatif bir şekilde içinde hapsolup kaldığı bir zamanın

Desobeissance-Cinquième Soleil / Kenny Arkana

Sivil İtaatsizlik-Beşinci Güneş

Ruhum, kızışan ruhum yolunu kaybediyor
İnsanlar birbirlerinden tiksiniyor bu egolar savaşında
21. yüzyıl, utanmazlığın ve hor görmenin yüzyılı
Olan her şey dünyaya saygısızlık ve bir çuval dolusu delilik
Sınırlar, barikatlar, isyanlar ve coplar,
Patlayan bir bomba ve kan banyosundaki feryatlar
Korku politikası, ahlaksızlığın bilimi, bilimsel ahlaksızlık
Bir halkın ayaklanışı ve silah alışverişlerinin başlaması
Terörün yayılması, yenidünya düzeninin tesisi
İnsan, o en vahşi yok edici hayvan
Sistem ölüm kokuyor, sistem hayatlarımızın katili
Geleceği daha iyi yok etmek için hafızayı ortadan kaldırdı
Kafalar disket dolu, duygularımız bizi aldatır oldu
Üçüncü gözler açıldı çünkü beynimiz bize yalan söylüyor
İnsanoğlu kayboldu, gücünü kaybetti
Ayı, güneşi ve atoma olanları unuttu
Kutuplar yer değiştiriyor, kine doğru yöneliyor
İnsanoğlu egonun en öne alınması gerekliliği mazeretiyle akıldan vazgeçti
Bu sefil çağda, bilinçdışı öfke ve kolektif kin, ikisi birbirine karşı
Kalplerdeki ışıltı? Gözlerdeki gözyaşı?
Kafatasının içinde kalan yakarışlar sızı veriyor
Bağışlamanın öldüğü kafalar... Acımayı unutarak yaşamak...
Herhangi bir inanç burada yaşayamaz, biz buradan gitmeliyiz
Halk için yapılan yasalar ve halklara zulmeden tiranlar
Hayır dernekleri ve iş, piramidin en tepesinde
Tanklar ve makineli tüfekler piramidinde araları dolduran şey kan
Fabrikanın renklendirdiği gökyüzünde masumiyet ve yas sessizliği
Serseri kurşunla öldürülen bir çocuk, ağlayan bütün bir aile
Diğer yanda hükümet milisleri, yarı askeriler

Dünyanın bütün halkları için akıl hastalıkları
Gecekondu mahallesindeki yoksulluktan lüks otellere giden yolda
Özgürlük çalındı,
Değersiz kağıtların ve diğer ıvırzıvırın eşanlamlısı halini aldı.
İnsanlık boş hayatla değiş tokuş edildi
Sabahın stresi ve akşamın iç sıkıntısı arasında
Kafalar sinir hastalığıyla dolu, sinirler yıpranmış
Bunlar olgunlaşmış modern insanı karakterize ediyor
Çimentodan hapishanemiz,
Şehrimiz uykuya daldığında
Atgözlüklerimizin arkasında kalan dünyada
Soğuktaki bir evsizin üzerine
Sessiz bir ölüm konuveriyor.

Türkçesi: Berfu DURUKAN

Mülteci'nin Laneti Devam Ediyor...

*İtalya'da üçüncü kez başbakan seçilen Silvio Berlusconi'nin müttefiki Kuzey Birliği lideri Umbertto Bossi, seçim arifesinde tekneyle gelen kaçak göçmenlerin 'suda havaya uçurulmasını' savundu. Mayıs ayından bu yana çoğu Çingene yüzlerce göçmen tutuklanıp yüzlercesi de sınırdışı edildi.
Bundan böyle İtalya'da kaçak göç yasalara karşı suç kabul edilip altı ay-dört yıl arası hapisle cezalandırılabilecek. Göçmenlerin DNA profilleri çıkarılacak. Çocukları dilenen ailelere üç yıla dek hapis cezası verilecek. En az iki yıl hapis cezası alanlar otomatik sınırdışı edilecek Mahkûm edilen göçmenlerin ailelerine kısıtlama uygulanacak. Suçlu göçmenlerin mal varlıklarına el konma süreci hızlandırılacak.

*İş güçleri memnuniyetle kabul gören, ancak varlıkları yasal olarak tanınmayan, hayatlarını tehlikeye atarak teknelere istiflenen, kamyonlara saklanan kaçak göçmenlere saldırma gözü pekliğiyle fethettiği yabancı kompleksli yürekler olmasa, Sarkozy de cumhurbaşkanlığını zor kazanır, Bruni'yi NAH tavlardı.

*2003'ten beri ABD'den sınırdışı edilen 300 civarında göçmene psikolojik bozukluklara yol açan tehlikeli ilaçların herhangi bir tıbbi gerekçe gösterilmeden zorla verildiği tespit edildi. Skandallar artık son derece sıradan şeyler.

*İspanya'nın Fas'la olan sınırındaki 20 kilometrekarelik dış toprağı Melilla'da sınır muhafızları Avrupa Futbol Şampiyonası çeyrek finalindeki İtalya-İspanya maçının penaltı atışlarına kilitlenince, 20 Faslı göçmen duvardan atlayıp İspanya'ya girdi. Maçtan sonra da 70 kadar Afrikalı 3 metre yüksekliğinde çift dikenli tel örgüyle çevrili sınırı aşmayı denedi ama polis tarafından geri püskürtüldü.

*11 Haziran gecesi, Kırklareli Gaziosmanpaşa Mülteci Kampı'nda kalan mültecilere polisin göz yaşartıcı bombalarla ve silahla saldırısı üzerine çıkan olayda 1mülteci öldü, 4 mülteci de yaralandı. Aralarında kadın ve çocuk mültecilerin de bulunduğu kampa müdahale için jandarmadan da destek istendi. Olağanüstü güvenlik önlemlerinin alındığı kamptaki olaylar gece yarısı sona ererken, ölümlerle ilgili soruşturma başlatıldı. Soruşturmadan bir BOK çıkmadı. ***Çingeneler Fala İnanmaz / Ahali***

yeryüzü bir bütündür bölünemez
Ahali
Haziran - Temm 2008
yıl:1 - sayı:5
aylık haber fikir yorum gazetesi
2,5 YTL

"Ben Afrika'da kanat çırpan kelebeğin Kuzey Amerika'da yarattığı kasırgayı istiyorum, ben kaos istiyorum"

Bu sayıda, 1994'den bu yana yerli ve yabancı Anarşist yazın ürünlerini yayımlayan KAOS YAYINEVİ'yle konuştuk.

Ahali: *Bir yayınevi kurma fikri ilk kez ne zaman oluştu, bununla neyi amaçladınız, hangi gereksinimler sizi bu fikre yöneltti?*

Bizim dergi ve kitap yayınına başladığımız tarihten yedi-sekiz yıl önce başlanmış ve Kara, Kara Sanat ve Efendisiz dergileriyle noktalanmış bir süreç vardı. İlk değildik yani. Her konuşmamız, her yazılı çalışmamız "siz şu Kara'yı çıkaranlardan mısınız" sorusuyla kesilirdi. Bizden önceki çabalar 12 Eylül'ün etkisiyle süren sessizlikte belli bir yankı yaratmıştı. Bu yankıdan etkilenmiş ve yararlanmış olan biz bir grup arkadaş da 1992 yılında Ateş Hırsızı'nı yayımlamaya başladık. 1994 ilkbaharında da fikrî alt yapısı Ankara'da kotarılmış olan Apolitika dergisiyle yayın çalışmasını genişletmeyi ve derinleştirmeyi düşünüyorduk. Fakat bu dergilerde ele aldığımız ya da kenarından kıyısından değindiğimiz her mesele anarşist tarihsel geçmişin derin arka planını günışığına çıkarmak gerektiğini ortaya koyuyordu. Öte yandan, Türkiye'de yeterli miktarda anarşist kaynak olmadığı konusu, ilgili herkesin sürekli dile getirdiği ortak bir yakınmaydı. Sokak Yayınları (1985) ve Birey Yayınları (1992) bu adımı atmış ama yayınladıkları birkaç kitabın ardından bu çabaları kesintiye uğramıştı. Türkiye'de anarşizmi yalnızca dergi makaleleriyle anlatmak hem pratik olarak zordu hem de yöntem açısından yanlış olurdu. Nihayetinde makaleleri yazan bizler de henüz anarşizmi öğrenme sürecindeydik, ve öğrendikçe onu kendi bakışımızla ele alıp yorumluyorduk. Oysa her düşünceyi öncelikle kaynağından aktarmak gerekiyordu, dolayısıyla dergi yayıncılığını epeyce aşan bir ihtiyaçla karşı karşıyaydık. Kaldı ki, temel anarşist eserlerin Türkçe'ye çevrilmesi hem bizim dergi çalışmalarımıza hem de bu konuyla ilgilenen okura önemli bir esin kaynağı olacaktı. Bu açıdan bakınca anarşist külliyatın hiç değilse köşe taşı niteliğindeki belli başlı eserlerini doğru bir çeviriyle Türkçe'ye aktarıp yayınlayacak bir yayınevine ihtiyaç vardı.

Ahali: *Yayın ilkeleriniz var mıydı, ilk yayınladığınız kitap hangisi?*

Kaos Yayınları, anarşist hareketin yanı sıra, anti-otoriter özgürlükçü akımların tarihini, düşünce ve mücadele pratiklerini özenli şekilde okura tanıtmak üzere kuruldu. Bu amaçla, 1994 sonbaharında "Ben Afrika'da kanat çırpan kelebeğin Kuzey Amerika'da yarattığı kasırgayı istiyorum, ben kaos istiyorum" sözüyle yayın faaliyetine başladı. Yayınevi ismi olarak hayli iddialı ve hemen herkesin olumsuz anlam atfettiği bir kelimeyi seçmiştik: Kaos! Çünkü, tahakküm kültürünün kargaşa olarak nitelediği kaos kavramını, biz, evrenin doğal düzeni, ruhu, yaşam çemberi ve ahengi olarak algılıyorduk. Bizce kaos, efendisi olmayan bir toplumsal çeşitlilik ve armoni demekti. Yayın çizgimiz ise daha baştan anarşizm alanıyla sınırlı ve belirli olduğu için özel bir takım ilkeler belirleme ihtiyacı duymadık. Belki şöyle bir prensipten söz edilebilir: Kişisel tercihlerimiz ne olursa olsun farklı anarşist ekoller arasında ayrım yapmaksızın yayın programına almak ve yayımlamak. Yayımladığımız kitaplar göz önüne alınırsa bu konuda aşağı yukarı düşündüğümüz gibi davranmışız. Yayınladığımız ilk materyal Tayfun Gönül'ün Mayıs 1994'te yazdığı Anarşizm Nedir adlı broşürdü. Aslında, G. Woodcock'ın Anarşizm'i veya A. Paz'ın Durruti adlı kitabıyla yayına başlayacaktık, fakat bu kitapların hazırlanmasının epey bir zaman aldığını gördük. Böylece bir broşür dizisi yapmaya karar verdik. İkinci broşürümüz G. Zileli, M. Ege ve H. Bakü imzalı, Anarşizm Bir Devrim Çağrısıdır adını taşıyordu.Yukarıda adı geçen kitaplar ise ancak bir yıl sonra yayımlanabildi.

Ahali: *En çok hangi kitaplarınız ilgi görüyor, portreler mi, kuramsal kitaplar mı, yoksa tarihsel çalışmalar mı?*

G. Woodcock'ın, Anarşizm - Bir Düşünce ve Hareketin Tarihi adlı eseri kendi alanında en önemli çalışmalardan biri olduğu için hemen her eğilimden okur ve araştırmacının başvurduğu isabetli bir kaynak. Dolayısıyla hak ettiği ilgiyi görüyor. Yayımladığımız kitaplar arasında daha çok anarşist düşünce üzerine yapılmış incelemeler ilgi görüyor. Biyografi ve tarih anlatımları ne yazık ki daha az ilgi görüyor. Oysa, Türkiye'de kökleşmiş olan Sol politik geleneği de yakından ilgilendirdiği için Mahnovşçina ve Halk Silahlanınca'nın birkaç baskı yapmasını çok isterdik.

Ahali: *Çeviri kitaplarda ya da bastığınız tüm kitaplarda, telif konusunu nasıl hallediyorsunuz, karşılaştığınız sorunlar oldu mu?*

Gerek yazar gerek çevirmen telifleri konusunda henüz bir sorun yaşamadık. Programımızdaki kitapların telif hakları yoksa mesele yok, telifleri söz konusuysa yazarından veya vârislerinden izin alarak ve mümkünse telif ödemeden yayımlamanın yol yordamını bulmaya çalışıyoruz. Örneğin, M. Bookchin, A. Paz, M. Fukuoka gibi, yazarlarından izinle telifsiz bastığımız kitaplar var. Bir de J. Zerzan, P.M. gibi, yazarının prensip olarak telif istemediği kitaplarımız var. Ancak, çevirmen için telif genellikle söz konusu ve onu da ödüyoruz. Çevirmen içimizden biri olup fakrü zâruret içinde değilse, yani açlık sınırlarında sürünmüyorsa para talep etmez ve bu işi gönüllü yapar, ama geçimi çevirilere bağlı ise, o zaman zaten bir ödeme yapmaya biz gönüllü oluruz. Kimi zaman kitabın niteliği gereği anarşist olmayan çevirmenlerle de çalışıyorsak, piyasanın normal rayiçleri altında olmamak kaydıyla çeviri ücreti ödüyoruz.

Ahali: *Kaos'un yayınevi olmak dışında alternatif bir varlık alanı olmak gibi bir çabası var mı?*

Böyle bir amaç ve çaba mevcut koşullarımızla pek örtüşmüyor. Daha doğrusu bir yayınevinin "alternatif varlık alanı" haline gelmesi için en azından beş-on dönümlük bir arsa parseline, bina kompleksine sahip olması lazım ki hiç değilse kırk-elli kişiyi kapsayan bir alternatif yaşam projesi geliştirebilsin. Yoksa, otuz metrekarelik büromuzda alternatif varlık alanı kaç kişiyle, nasıl oluşturulabilir? Bu olsa olsa bir adres olmaktır -ki mekânımız on beş yıldır adres işlevini sürdürmektedir. Söz konusu olan Kaos'un çalışanlarının benzer bir düşe sahip olup olmadığı ise eğer, bu tip projeler için çokça çırpınıp didindik, ne yazık ki çok fazla yol alamadık. Ama unutulmamalı, bir yayınevi olarak Kaos'un işlevi yalnızca yayın yapmaktır, hakkını vererek nitelikli yayın yapmak! Bu anlamda Kaos'un bir konumu ve kimliği var, ama o kimlikte düşünce ve yayıncılıkta daha iyisini yapmak anlamında alternatif sözcüğü yazmaz. Hiçbir şeyi ıslah etmek, hiçbir şeye tâbi olmak istemiyoruz, o nedenle sistemin hiçbir ilişki biçiminin alternatifi değiliz. Bizim sözcüklerimiz daha çok red, inkâr, tahrip ve bozumdur. Dolayısıyla, Kaos'un hiçbir çalışanı bugüne dek kendini yayıncı ya da alternatif yayıncı olarak görmedi.

Ahali: *Son zamanlarda anarşizm odaklı yayınlar çoğalmaya başladı. Bu durum hakkında ne düşünüyorsunuz, önerdiğiniz bir yayın politikası var mı?*

Anarşizm konulu kitap ve dergilerin çoğalması elbette sevindirici. Farklı eğilimlerdeki anarşistlerin kendilerini ifade etmeleri ve düşünce kaynaklarını çoğaltmaları doğru ve gerekli bir çalışma. Ancak, bunun başka bir boyutu daha var; anarşist düşünce Türkiye'de ilgi gördükçe pek çok ilgisiz yayıncı bu tür yayınlara yönelmekte. Bu iş hakkıyla yapılıyorsa, yani kitaplar doğru ve özenle çevrilip titizce basılıyorsa bundan memnuniyet duymak lazım. Fakat, ticari kaygıların yer yer öne geçtiği kimi kötü örneklerin varlığı da bir gerçek. Bu konuda özellikle kötü niyet aramak gerekmez, bu daha çok kişilerin yaptıkları işle ilişkilenişi tarzından kaynaklanıyor. Elbette bunu anarşist olmayan bütün yayıncılar için söyleyemeyiz, anarşizmle ilgisi olmayan bazı yayınevlerinden dört başı mamur kitaplar da çıktı. Başka yayın çevrelerine bir yayın politikası değil de zaman zaman gündeme alınabilecek kitaplar önerebiliriz ancak. Vâkâ üzerinde görüş alış verişine girilebilir -ki bu bazen oluyor.

Ahali: *Öngördüğünüz hedeflerinize ulaştığınızı ya da yaklaştığınızı düşünüyor musunuz?*

Kaos'un yayın programına alıp basamadığı dört-beş kitap kaldı, onları da basabilirsek yayınevinin kuruluşundaki ilk hedefine ulaşmış sayılırız. Takdir edersiniz ki ömür biter yayın ihtiyacı bitmez, istenirse bu iş sonsuza kadar sürdürülebilir. Her defasında yeni hedefler konula aşıla sittin sene kendini tekrarlar gider.

Ahali: *Yayımlamayı düşündüğünüz yeni kitaplar, çalışmalar nelerdir?*

Kaos'un önemli eksikliklerinden biri Proudhon'un henüz hiçbir eserini yayımlamamış olmasıdır. Üstelik Sefaletin Felsefesi yıllardır çevrilmiş olduğu halde. Sıradaki iki kitaptan biri "Sefaletin Felsefesi", diğeri de Max Stirner'in "Biricik ve Mülkiyeti" olacak.

Röportaj: Deniz